

22

B

49

111

G

15

NAPOLI

111
G
15.

85
7
11

ΕΞΑΗΜΕΡΟΝ

Η ΤΟΙ, ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ,
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΠΙΣΙΔΟΥ

Διακόνος ἢ καρτεφύλακος τ'
μεγάλης τῆς Θεοῦ
Εκκλησίας.

Τὸ αὐτὸ Ἰαμβία εἰς τὸ μᾶταρον βίον.

OPVS SEX DIERVM, SEV, MVNDI
ORIFICIVM : GEORGII PISIDÆ .
Diaconi & Referendarij Constanti-
nopolitanae Ecclesiae, Poëma.

Eiusdem Senarij de Vanitate vitæ.

Omnia nunc primùm Græcè in lucem edita, & Latinis ver-
sibus eiusdem generis expressa, per Fed. Morellum Fede-
rici F. cum fragmentis ex Suida & aliis.

LVTETIÆ,

Apud Fed. Morellum Typographum Regium.

M. D. LXXXV.

EX PRIVILEGIO REGIS.

ΕΙΣ ΕΡΜΗΝΕΥΤΗΝ

Γεωργίου τῆς Πισίδου.

ΠΙΣΤΙΝ ἀληθείης ἐθέλοιμι σὺ ὄμμασι
θέσσει,

Καὶ πρὸς τῆςδε Φίλου κρήνην εἰπέμεναι.

Οὐδὲ γὰρ σὺ σιγῇ καλῶς τετελεσμένον ἐσθλὸν

Δεῖ κρύψαι, τελέσας οἷον ὕφηνε νέος·

Ὁν θεὸς ἐρανοῖαις ἔρσασι, ὡς ἔρνευθι, ἀέξει

Ἀμφιχέων, Μουσῶν ἢ χαρίτων τρέφειμον·

Ἐκ δὲ πόνων, οἳ σὺ νέοττι δίκη τε γλύωνται,

Ἐλπίδα θῆκαν ἐμοὶ μείζονος βίπολής.

Τοῖον ἀπ' ὄσεβέος Μούσης τὴν παῖδα Μορέλλε

Ἀμφιφλέγῃ πρὸς τῆς φέγος σὺ ἠλικίη.

Ν. ΓΥΛΩΝΙΟΣ.

Τ Ω Ι
Α Ι Δ Ε Σ Ι Μ Ω Τ Α Τ Ω Ι

Κ Α Ι Ε Π Ι Φ Α Ν Ε Σ Τ Α Τ Ω Ι

Καρδινάλεϊ ΙΔΕΡΜΩ Ι Τ Ω Ι

ΣΙΡΑΗΤΩ Ι Φεδερϊκος ὁ

Μορελλος ἐν Κυρίῳ

χαίρειν.

Ν Α Ξ Α Γ Ο Ρ Α Σ ὁ

Κλαυδῆμιος, ὃς παρθένος

Ελλῶν νοῦν ἔπισῆσαι

τῆ τῆ παντὸς αἰτία μνη-

μονύεται, ἐροθηδὶς ποτε

(Φίλη θεοῦ καὶ ἱερὰ κε-

φαλή) εἰς ἡ γαλήνηται;

εἰς θεωρίαν, ἐφη, ἡλίου καὶ σελήνης καὶ οὐρανοῦ.

ὅπρ' οὐ κτ' παῖ ἀληθεῖ εἰκέναι δοκεῖ· ἔ μὲν γὰρ

ἀνθρώπος δι' ἕρανόν τε καὶ ἥλιον· ἥλιος δὲ καὶ

σελήνη, τὰ τεύρεα πάντα, τὰ τ' ἕρανός ἐσεφάνω

διὰ τ' ἀνθρώπον, εἰς τε αὐτὸ φωτισμόν, ἄρα τῆ

πομπῆ καὶ πατρὸς τῆδε τῆ παντὸς δεδημιούρηται.

ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ Φωσφόρα τῶν ἔρασιών μάλιστα, τὸ
 θνητὸν γένος πρὸς τὴν τῶν ὅλων δημιουργοῦ
 γῶσιν χρεαζομένη, τῆς ἰδίτης καὶ ἀφελιμωτάτης
 τῆς αἰῶν δευτείας ἐ πάντως ἀμνηστειῶν· μάλλ-
 λον δὲ καὶ σφόδρα κοσμοπολίτης Ἰππικηστειῶν τῆς
 ἔρασιος πατείδος, καὶ τὸ αὐτὸν Φιλόσοφον· τῶν
 γὰρ δὴ ἐστὶ θεὸν καὶ ὑπαρχὸν, διδάσκαλος καὶ ὑψηλι-
 τῆς ἡμῶν γένονεν ὁ πᾶς οὐρανὸς ἢ κόσμος, καὶ ὡς ὑπὸς
 ἀναδιδάξας ἡμᾶς πρὸς τὸ πατρὸς, καὶ ὡς ἔργον πρὸς
 τῶν τεχνίτου. ἀρ' οὐκ ἄλλοτρώτερον καὶ ἄλλοτρώτερον
 αὐτὸ εἶπὲς λέγειν, ὅτι ἐκ ἄλλου του χάριν ἐς ποδὶ τὸ
 φῶς πρᾶξομεθα, ἀλλ' ἢ τῶν τῶν ἀπάντων χρε-
 σιουργὸν καὶ παμβασιλέα γῶσιν (τῶν) αἰωνιότητι
 θεὸν, σέβειν τε καὶ ὑμνεῖν ἀλήκτως καὶ ἀδιαλείπτως·
 ἵππος γὰρ αὐτὸ ἄλλου ἕνεκα ὀρθία καὶ οὐρανοσκοπὸς
 ἡμῶν ἢ κεφαλὴ, Φωνὴ ἐναρθεος, γλῶσσαι δὲ λα-
 λος, εἰ μὴ πρὸς τὸ δοξολογεῖν αἰεὶ τὸ δοτῆρα καὶ
 χορηγὸν ποσούτων ἀγαθῶν; ἄλλως τε ἐπειδὴ καὶ ἢ
 ποδὸ θεοῦ Ἰππικηστειῶν καὶ δοξολογία, ἀλέκτους ἡδ-
 νας καὶ ἐαυτῶν καὶ ὑφροσυνίας ἐργάζεσθαι. παύ-
 τῆς ἔργου δεωγνωσίας, ὡς Ἰππικηστειῶν τῶν χρεσ-
 νισμοῦ πασῶν οἰκειοτάτης, φύσος ἔρασιος ὑπαρ-
 χων, ἀγαθῆ γὰρ τύχη, μάλλον ὅτι τῆ ποδὸ θεοῦ βίδο-
 κία ἐνέτυχον Τουτῶν θεοσεβείων ποιητῆ Γεωργίῳ

τῷ Πισίδῃ, μεγάλης πάλας Κωνσταντινοπόλεως
 ἐκκλησίας Ἰπὶ Σεργίᾳ πατριάρχου διακόνου· ὅς-
 περ ἡ κάλλιϑ ἵ νοημάτων τῆς κοσμοποιίας, ὡς
 ἐφικτὸν αἰθερόπω, ἀνυμνήσαι δοκεῖ, καὶ μονονουχῶ
 διπλὸν τῆς ἀνω μετέωρος ἄρθεῖς αἰθεροβατεῖ, τὰ
 τῆς γῆς κέρθεν, καὶ τὰ ὑπερθε τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὸ
 Θηβαῖον, Ἰπποκοπῶν, ὡς μικρῶν ἅμα καὶ μεγά-
 λων φιλοθεάμων. Ὅθεν ἡ καὶ Ὀμηρίδα ἀρχον-
 ται Διὸς ἐκ πεσομίᾳ, καὶ γὰρ ὡσαύτως καταβο-
 λὰν ἐδέξαμην τῷ ἐμῷ σουδασμάτων πρῶτον
 ἐν τῇδε πύλυμνῃ τῆς θεοῦ κοσμουργία ποιητικῆς,
 ἡ ὑπερῆλαβον ἀσμενος ὡρὰ τῆς τελποθήτου πα-
 τέρους μου Φεδερέκου, Φιλομαδοῦς, Φιλοπόνου καὶ
 θεοφιλοῦς τῆς μάλισσα, ζῶν καὶ τελυτῆρ· αὐτῶν ἡ
 τοιοῦτο δῶρημα φίλος τις Ἑλλῶν, καλλιγρέφος,
 ἐχαρίσατο. καὶ ἐκ τῆς παραχεῖμα θεῶν καὶ
 ἀσολίας ὑπερτερον ἐποίησάμην τὸ τοιαύτω φι-
 λόσοφον καὶ ἀμυδον ποίησιν Ρωμαῖσι τὸ ἐμαντοῦ
 μέρος ἐρμηνύειν αὐτῶν τῶν μέτρων, φιλοποιούτων
 χάριν, καὶ οὐπω πλεῖν ἑλλωικὴν παιδείαν εἰς ἄκρα
 ἠσκηκότων. ἡ δὲ μοι ὡρασκυθασαμῶν θεός
 πλεῖν ἐγχείρησιν τοιαύτω, καὶ πλεῖν μετ' ὀλίγον ἐκ-
 δοσιν, ὅμως ἐκ ἀγαπῶντι ὡραδείματι ἐνὶ καὶ
 μόνῳ, καὶ αἰπήραφα παντράρθεν ἀλλ' ἅπτα ζητή-

Επιστολή

Πάυλι, Ἰωάννης ὁ Σαλτικανδρεανός, ὁ λογιώτατός
 τε καὶ βίσεβέστος ἀνὴρ, δικαίερος ἔξέδωκέ μοι
 πάνυ παλαιὸν κόυκ ἀπόβλητον τῶν Πισίδου εἰχων
 ἀνὴρα φον· ὧ χριστάμμος, ἔ σμικρὸν πωρὸς τὸ
 σαφές τ' ἑρμηνείας σινεβάλετό μοι. Οἶδα μνη-
 οῦν ἀπὸ τῷ Σαλτικανδρεανῷ πολλὴν χάριν τῆς
 τε ἀφθόνου κοινωνήσεως τῆς τῆς ἀποροφάτης αὐ-
 τοῦ βιβλιοθήκης βιβλίων· καὶ δὴ καὶ μεγίστω
 οἶδα τῆς σου πμωτάτης γνωρίσεως, ἧς ἔτυχον
 ἠδέως, ἔ (ῶ) σωματικὸν χαρακτήρα, μηδέ ποτ'
 εἰς ὄψιν ἰόντα, τῆ μνήμη μου ἐντυπωσάμμος
 πω, ἀλλὰ τῆ ἔσω ἀνθρώπου τὸ κάλλος, ἡ τοι
 θεοσέβαν, καλοκαγαθίαν, Φιλανθρώπιαν, σω-
 φροσύνην, πολυμάθειαν, ποικιλίαν τε καὶ δεινό-
 τῆα λόγων, καὶ πάσας, σινελόντι φάναι, ἠδικαί
 καὶ διανοητικὰς ἀρετάς, ὧν σύ γε πρῶτα δειγμα γίνῃ
 τοῖς ἀνδραγαθίαν ἀσκεῖν βυλομμοῖς, πρῶτα τῆδε
 πάντων ἀξιοπιστέτου ἀνδρὸς διηγησαμμοῦ πολ-
 λάκις ἀκηκοώς· ταντὸ δ' αὖ, ἠδισὸν μοι δεῦμα
 νοεῖν, ἐν τῆς τὸ σοι φιλτάτης καὶ ἐλλογμωτάτου
 Μ. Αντωνίς τῆ Μουρητοῦ πωρὸς ἐμέ γραμμάτων
 ὡς ἐναργέστατα καταμαδῶν· ὧ πνι χαρὴν ἀθάνα-
 τον ὁμολογῶ, καὶ ὄνι τούτου πωρξένου τυχὸν, τίω
 τῆς σῆς βίνοίας πρηνεπορβισάμνην πρηνεθήκην,
 αἰπὶ

Περσωνηλική.

αὐτὸ πάντος μοι γνομνύω· κὶ δὴ καὶ ὅπ' αὐτοῦ
ὥσπερ εἰ Μέντορος φρονιμώτατος ᾤρανέσθ', πλὴν δὲ
δὶ γλαυπὸν τῆς Πισίδου κοσμοργίαν, κατὰ πρὸ πᾶ
τῆς ἀγάπης δωροφορέαν, σοῦ τῆ μεγαλοφροσύνη
Περσάγων, ἐπεφῆμισα· δόσις δ' ὀλίγητε φίληντε·
Ἰαμβικῶν γὰρ εὐθὰ δὲ Πισίδης ὄδε τῶ μέτρῳ χρώ-
μνος, ὥσπερ ὀχήμεν, πλὴν ὑψηλῶ τῶ παντός
διακόσμησιν κὶ πλὴν τῆς θεοῦ κτισμάτων καλ-
λονίω ἄληπτον τοῖς σωτεῖσι, διὰ τῆς ἁμοιότητος κὶ
τῆς ποιητικῆς χαρίτων, ἐποίησε· μμησιμέ-
νος τ' ἱεροφάλην Δαβὶδ, ὃς τὸ εὖ τῆς μελωδίας
τῆρπὸν τοῖς δόγμασιν ἐγκατέμιξεν, ἵνα τῶ Περ-
σνεῖ κὶ τῶ λείῳ τῆς ἀκοῆς τὸ εὖ τῆς λόγων ὠφέ-
λιμον λαμβάνοντες ὑποδεξώμεθα. κὶ μὲν ἑτερόντι
τῆς αὐτοῦ Ἰαμβογράφου ποιημάτων (Ϟ) εἰς μάταιον
βίον, ἐλλίπεςγε, κὶ τὸ μὲν ἐμοὶ δόξαν ἐξαήμερου
ἢ κοσμοργίας ἀποπασμάπ (Ϟ), Περσεδήκα μιν
ὡς ἴπποφραγισμα χησιμον τοῖς πολλοῖς, κὶ εὖ
αἰνιφαρμάκου μοίρα κτ' τοῦ κενού καὶ αἰσίου
τύφου, πολλῶν ἄλλων κακῶν δημιουργοῦ, κὶ δο-
ρυφορομύμου ἕκαστῶ πλείστου χύοις τ' δόξομα-
ταιοσόφω, οἷσις πρὸ ἴππιαμέδα τῆς θαυμαστῆ σου
φιλεπεικεία κὶ ἀτυφία μάλιστ' εὖ ὀργῆ (εἶ)· εὖ γὰρ
δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' (εἶ) θέλεις. Οἶμαι ποιηροῦ

Επιστολή πωροφωνητική.

Φιλόχριστον τόνδε κὶ Φιλόχρησον ποιητῶν, εἶπερ ὄν-
 τως αἰαδιώη, περὶ χαρῶν ὅτι ἐπεφωνήθη τα
 σωζόμενα τῆς διανοίας αὐτοῦ τέκνα τῶ τῶν δε-
 χερῶν Ἐφία κὶ συνέσει Ἐπιφανεστάτω, κὶ ὄχι-
 ρεστάτω τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἣ γ' οὐδὲν πωρο-
 μητέον, ἐρείσμαπ· καὶ ἐκ αὐτῶ τούτου τῆς ἐμῆς
 γνώμης διαφωνῆσαι· ἐπειδὴ τοῦτου τετυχηκῶς
 αἰαδιώου, ἐκ ἄλλης ποτὲ βοηθείας κτ' τῶν φιλε-
 πιμητῶν δέησαι· αὐτῶ μᾶλλον δὲ ἐν ἀγαθῇ γ'
 ἐλπίδι εἶη, τ' ἄλλα τῶν ἑαυτοῦ πονημάτων λείψα-
 να, πάση μὲν Ἐπιμελείᾳ σου Ἐπιτάλλοντος, θεοῦ
 δὲ θέλοντος, ἀνακαλυφθήσεσθαι. ἐμοὶ λοιπὸν ἡ
 διχὴ, τὸ σὲ πωροδύμως κὶ φιλοφρόνως δέχεσθαι
 τα δὲ τῆς ἐμῆς πρὸς σε φιλοσόφου διαθέσεως
 ἐνέχουσα· τοὶ δὲ πολλάκις γήνοιτο συνδοξάσαι τὸ
 μεγαλεῖον τῆς δόξης τοῦ παντοκράτορος θεοῦ τῶ
 κοινῶ τ' ἐκκλησίᾳς. ἐρρωμένως καὶ μακαρίως
 διαβίῳης, θαυμασιώτατε καὶ θεῶ κεχαρισμένε
ΣΙΡΛΗΤΕ. Ἐκ Παρισίων μητροπόλεως,
 Μαυμακτηλώνος ἢ Οκτωβρίου μηνὸς
 τρίτη ἡμερῆς. ἐπεὶ ἀπὸ τ' ἐπιστάτου
 οἰκονομίας ὀρθοδόξῳ τέταρτω Ἐπι
 τοῖς χιλίοις καὶ πεν-
 τακοσίοις.

I N
GEORGII PISIDÆ MYNDVM A
FED. MORELLO PARIENSI
Latinis versibus expressum.

HREGIE PISIDES Mundum descri-
pserat: vnum
Deerat adhuc, quia dimidio patefecerat
Orbi,

Spestandum cunctis quod erat mortalibus: arcibus
Quippe metris Mundum Graiis incluserat: illum
Altera pars orbis numquam vidisset: at olim
Conspiciet, Latiis oris monstrante MORELLO:
Vt PISIDÆ Mundus toto spectetur ab Orbe.

R. PINCÆVS Sēnator Paris. F.

I N I D E M G E O R G I I P I S I D Æ
Opus sex dierum.

QUICQUID creauit artifex rerum Deus,
Numero creauit omnia:
Numeróque gaudet impari diuinitas,
Impar quod impartibile est.
Et quicquid impar est & impartibile,
Mortis secantis cætera

Immune, Græcis vnde dicitur *μὲγας*,
Ab ævo in ævum permanet.
Sed quia perenne nil, nisi summus Deus,
Et Conditori condita
Se se nec æquant, sorte nec gaudent pari,
Numerum creata per parem
Sunt sex dierum. Quæ diebus & omnia
Sunt sex creata, tot quoque
Millia per ævi sunt itura ad terminum,
Sex per dies, sex secula:
Nisi Legis autor, legis exfors sed Deus,
Breuiarit ipse tempora:
Pios ab impiorum vt asserat iugo,
Quos Antichristus opprimet.
Hoc sex dierum opus *PISIDES* tam pia
Describit arte, potius vt
Fonte videatur, non equi volatilis
Quem fodit anceps vngula,
Sed qui supremo mânat è throno Dei:
Manifesta res vt approbat.
MORELLVS at eodem vigatus riuulo,
Non labra tantùm, sed iecur,
Scripta senioris iunior *GEORGI*,
Quæ Græca fuerant, exprimit
Sermone Latio, tam eleganter, tam piè,
Aliena vt efficiat sua.

*Jo. Auratus poeta &
interpres Regius.*

INTERPRETIS PROTHEORIA

ad ornatissimum atque eruditissimum virum

IOANNEM A S. ANDREA,

Aedis D. MARIE apud

Parisienses Canonicum

religiosiss.

PRIMI parentes litterarum & artium,
Vates, poëta primo ab ævo principes,
Flamma calciscentes beati Numinis,
Laudes canebant Conditoris omnium:
Et ore, scriptis, barbitoque & carmine
Miranda celebrabant opera, Terram, Polum,
Quæcunque sensibus patent, & quæ latent:
Tum dona, quæ Parens benignus contulit,
Atque in dies confert in humanum genus,
Quod ut creavit, maximopere diligit,
Ac protegit mirabili clementia:
Quippe eius ergo condidit res cæteras.
Adest vocatus, nec vocatus, omnibus:
Et pollicita cultoribus præstat suis:
Purâsq; mentes imbuit mysteriis,
Tandemque ad altas ætheris sedes vocat.

Hæc meta erat dictorum & actorum omnium
In gente prisca & aurea mortalium,
Hymnos perennes cælitum æmulantium.

Hocque institutum cum sit antiquissimum,
Lex certa nobis esse virtutis potest,
Et norma doctrinae, sequantur quam pij.

Quid praedicabit os, nisi opificem suum?
Quem praefereant oculi datori luminum?
Quid mens capit maius parente mentium?
Quid fonte vita suavius uiuentibus?
Vox omnis ergo, cantus omnis, & lyra,
Musa omnis alium praedicet semper Deum.

His institit G E O R G I V S vestigiis,
Electus aris administer inclytis:
Nam studia Musasque vnico dicauerat
Deo, suosque Numini sacrauerat
Versus, cothurno non Sophocleo impares.

His conditus qua Mundus arte sit docet,
Et quattuor primordia orbis maximi,
Tellurem, & vndam & aërem, ignem & lucidum,
Exponit & Phœbum nitentem, & Cynthiam:
Et lucis & noctis vicissitudines:
Quaecunque Tellus è sinu parit suo,
Animantium genera, lapillorum decus:
Mortalis vllus ne dubitet imposterum,
Quin praesit Orbi conditor ter maximus,
Tantique moderator operis vel muneris:
Cui vera laus, & vera pietas perplacet,
At gloriae fastus inanis displicet.

Hoc Heraclio Principi gratissimum
Opus, piis item omnibus gratum fore
Spero, quibus placere mihi palmarium est:
Namque

Namq; esse quæstum induxi in animum maximum,
Quando hæc tenebris eruta in lucem darem,
Et Græca redderem Latinis vocibus,
Quammaximè seruire eorum commodis,
Qui rebus anteferunt Dei cultum omnibus.

Ast vt venustius veniret in virûm
Manus poëma tam pium & castum, tua
S A N C T A N D R E A N E liberalitas facit:
Dum prisca nobis tradis exemplaria
E Bibliothecæ diuitis penetralibus,
Cuius volumina sunt negata nemini,
Qui sibi simul prodesse velit & publico.
Te ergo duce ô S A N C T A N D R E A N E, & auspice
Te, qui excolis summis genus virtutibus,
Audentiùs nos hoc Theatrum pandimus
Oris in Italis, in oris Atticis:
Freti bona spe, dummodo placeat Viro
Qui moribus sanctis Galeri purpuram
Et erudita mente decorat maximè,
Multis vt auctum redeat ad nos partibus,
Acceptiùsque Christianorum choro,
Qui versibus libenter applaudit sacris.
Mordacium nihil moror dicteria:
Procul prophana turba, vana, liuida.

QUID in istius noui Poëmat^{is} Græci editione, & eius Latina interpretatione præstiterim (Lector cãdidissime) abs re esset, opinor, monere te: cum res ipsa pro me loquatur. Annotationes in locos explicationis egent^{es}, quas affectas apud me viderunt amici, in aliud tempus distuli. Varias lectiones & notas non superuacaneas ad oram libri adscripsi. Enimuerò, quia melius omnino reor, cum D. Hieronymo, etiam proprium errorem reprehendere, & delictum vertere, quàm defendere, & in ipso persistere: à te maximo peto & queso, ne hic offendaris aliquot maculis, quas aut incuria fudit, Aut humana parum cauit natura: né ve præfractè tecum agas, quin erranti comiter monstres viam obsecro: me certè numquam pudebit tam præuè, vt nescire malim, quàm discere. Sed quò alacrius hanc mihi des veniam, (adolescens, quem identidem, vel ipso huius libri editionis tempore, cura rei domesticæ & Typographicæ provincia à studiis auocauit) finge te in eadem ista nauⁱ fuisse: tum, ve æquus rerum astimator, si quid nouisti rectius istis, Candidus imperti: si non, huⁱ vttere tecum. Interim porrectiore fronte nostrum hoc spicilegium accipito. Vale.

- Fol. 2. Versu 20. lege, Opaca curarum fugauit nubila.
Ver. 43. legi potest. At plurimæ venæ abditorum fluminum.
ex felici coniectura Io. Passeratij, Viri eruditiss. facta permutatione
prioris syllabæ ἐμυκτων in χυμκτων, vel χαμκτων.
- Fol. 8. Ver. 50. Sophista Procle fabularum inanium.
Ver. 201. Coniunctus in disp. vel. Fit vnus in.
Ver. 216. Lucisque fontes orbe concitos. vel apertius, Lucif-
que fontes, qui cient orbem, tenet. Hic emenda obiter nume-
ros pag. 9. & 11. Ver. 306. In quib^{us} leuia quamplurima
inuolucra sunt, Ne vel graetur.
Ver. 322. Tu quadriiugi currus modo aptas quattuor
Elementa: cursus est habenis sust.
- Fol. 14. Ver. 344. Lunam quis, alium lumen aut Solis videns.
Ver. 454. Nam sponte is arcipotens aberrat à scopo.
- Fol. 18. Ver. 462. Lucrator animorum ac op. f. v.
Ver. 489. Qualémve fundum. (si maior fundum esse masc.
quàm

- Fol. 22. *quàm neutri generis.* Ver. 582. Et nubila horre.
Ver. 601. Nec term. transf. antiquissimos,
- Fol. 32. Ver. 876. Ob quem ista, post quem tanta curr. sed.
Ver. 886. Non te antè odoratur magis quàm balsamum.
- Fol. 36. Ver. 956. Hostis fugâ s. f. Ver. 970. Quæ non modò his d. f. i.
- Fol. 42. Ver. 1166. Matericem initium non habere. n. c.
- Fol. 44. Ver. 1177. Edat tubæ vt sonum? vel inimitabili.
Ver. 1225. Vt nubilum telum sagittari abditu.
- Fol. 46. Ver. 1257. Quàm iungeret subtile opus tantis bonis.
Ver. 1265. Iam qualis est lex fericis quæ vermibus.
Ver. 1271. Bombycis indumentum amictûsque fragilis.
- Fol. 48. Ver. 1288. Et intuentur id, nisi ita conuiueant,
Incredulam at mentem gerunt pro credula?
- Fol. 50. Ver. 1381. Ex prælio quo congredi hæc secum autum.
Ver. 1386. Præsens nisi hæc p. v. n.
- Fol. 56. Ver. 1556. Albas notas delebis: at melle illitam
Folio, 57. p. 1. *In ora libri, ἐπιπλάω.*
- Fol. 58. Ver. 1566. Fluxus verat, qui sponte non euenerint.
Ver. 1580. Agitante iam ægro. *vel*, Fundente.
- Fol. 60. Ver. 1636. Nullo initio ordiens n. t. Ver. 1649. Instans, futu-
rum, tum quod i. e. f. Ver. 1652. In indicantem, perpetuum,
- Fol. 62. optantē modum. Ver. 1696. Quem carpere hic malim rac. nesc.
Ver. 1711. Iungens initio, vllum videns n. t.
Ver. 1715. Ad humum reflecto, limus, ego, cursum meum:
- Fol. 64. Ver. 1755. Adoptionis finis ante secula.
Ver. 1759. Vnguentum initiatorum, & almam gratiam.
- Fol. 66. Ver. 1804. Lumen paternum, antiquius Phœbo iubar.
Ver. 1817. Omnem gubernet subditam Soli plagam.
- Fol. 70. Ver. 7. Motus in animo turbulentos sentiens.
- Fol. 72. Ver. 97. Et quispiam ex iis pr. v. i.
- Fol. 74. Ver. 133. Intensionem soluat, animi copulam.
- Fol. 76. Ver. 200. Cumulus pecuniæ q. d. d.
Ver. 202. Optabilis plerisque prima dignitas.
Ver. 210. Nullis honestos dedecus patri probris.
- Fol. 78. Ver. 219. Ac porrigit se modò, modò at se contrahit.
Ver. 224. Prorepat omnis æui cursus hoc modo.

NONDVM murice tinctus, asperoque
 Morsu pumicis aridi politus,
 SIRLETVM properas, Liber, videre,
 Hunc quem purpureus tegit Galerus,
 Prudentemque, piūmque, & eruditum:
 Quo pulcherrima Roma nunc potitur.
 Ꝛ quò te faciat venustiore, m,
 Et doctisque probisque gratiore.
 Quàm vellem Pisida sequi libellum!

Ἐξάστιχον εἰς Ἐξαήμερον Πισίδου.

(⊖) ΑΥΜΑ μικρὸν βεστὶς ἔστι, μικρὸς γὰρ κόσμος
 ἀκούει.

Καὶ μέγα θαῦμα Θεοῦ κόσμος ὃδ' ἔστι μέγας.
 Πατρὶν ἢ αὖ Θεός ἔστιν ἡ ἀρταῖα θαῦμα μέγιστον,

Οἱ σὺν θαυμασίῳ, δόξα λόγησον αἰεὶ.

Ὁφρα δὲ δόξα λόγῃς ζῆσιν, σοφίην τε, θεοῖο,

Θαυμασίῳ δέχου πλεῖ δε βιβλῶν Πισίδου.

Φεδ. τῷ Μορέλλου.

 ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΣΟΥΙΔΑ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Διάκονος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ
 Χαρτοφύλαξ, τὸ ὄντως Πισίδης † ἑξαήμερον δι' ἰάμβων, λείπει τὸ
 εἰς ἑπτα τετράλια, εἰς Ηρακλίον τὸν βασιλέα, ἔς εἰς τὸ ἔγραψεν.
 καὶ Γερσῶν πόλεμον ἔτι τὸ Αβαρακὰ καὶ αὐτοῦ ἀδην. εἰκαίμον
 εἰς τὸν Μάρτυρα Αναστάσιον.

EX SVIDÆ COMMENTARIIS.

GEORGIVS Diaconus magnæ Ecclesiæ, &
 Chartularius, cognomento Pisides, Opus v. l.
 dierum, tribus versuum Iambicorum millibus ex-
 pressit. Idem scripsit de Heraclio Imperatore, de
 Persico bello: itémque Abarica, soluta oratione: ad
 hæc laudationem Martyris Anastasij literis consi-
 gnauit.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΠΙΣΙΔΟΥ

Εξαήμερον ἢ Κοσμουργία.

Προίμιον
πρὸς Σέρ-
γιον πα-
τριάρχην.

ΠΑΝΤΟΣ ἔργου καὶ θεηγόρου λόγων
Καὶ γλώσσα καὶ νοῦς καὶ σοφὴ ἔκ καρδίας,
Τὰ ρεῖθρα τῶν ὅσων ἔβροτοδρόμῳ λόγων
Εἰς πλὴν ἀήκμων ἐμβάλῃ μου καρδίας·
Αυχμῶ γὰρ ἦδη τῷ κατακόλλος ἔσφα
Αφωνοὶ εἶχον ἔξ ἀνάγκης τὸ σῶμα,
Γῆς τῷ λόβῳ σάλπιγξ ἐμπροσθεγγμένης.

Οὐδὲν γὰρ ἔσται ὡς ἀθυμίας νέφος
Χιμῶνα γενᾶ καὶ νοσημάτων ζάλην,
Καὶ συσκία τῷ λόβῳ τὸν ἥλιον,
Καὶ νύκτα ποῖς γνωστικῆς ἀδελφίας,
Καὶ τῷ λολισμῷ σιωποῖ πῦρ ἀτέρας·
Ἐθὼ δὲ πᾶσιν τὴν ἀχλὺν τῆς φροσύνης,
Καὶ τὴν ὀμίχλην τῆς φρενῶν * ἐπιτρέφῃ,
Καὶ τῆς διόπτρας τὴν ὀπὴν * αἰετρέφῃ,
Δι' ἧς τὰ * μικρὰ τῷ λόβῳ κινήματα
Ο νοῖς θεωρῆ γνωστικῶν ἔξ ὀργάνων.
Ἐπεὶ δὲ τῇ σὴ φάλοχόσῳ λαμπάδι
Γαρήλην ἢ νύξ, ἔ τὸ πνέμα σε φτάσῃ
Τῷ * τῷ λογισμῷ αἰεφύσσει νέφῃ,
Ἐλαμλε δ' ἡμῖν τὸ πρὸς εἰρήνην σέλας·
Ἡκαὶ φέρων ἴσι τῆς ἐρήμου καρδίας

γρ. ἀπο-
σρέφῃ.
γρ. ἀπο-
φρέφῃ.
γρ. μα-
χεῖ.
γρ. τὰ τῆς
μερίμνης
αἰεφυσή
πλε νέφῃ.

10

20

Καρπιῖ

GEORGII PISIDÆ, OPVS SEX
DIERV M, SIVE MVNDI OPIIFICIV M.

MNI S operis verbiq; celebrãtis Deum,
O lingua, mênſq; pabulúm; & corculú,
Fluenta ſermonum polos penetrantium
Infunde in aridum meum pectuſculum:

Præfatio
ad Sergiũ
Patriarchã
Conſtãti-
nopolita-
num.

Squalore nam caliginis, quæ me obruit,
Os vocis expers redditum planè mihi eſt,
Orationis flexili obducta tuba.

Ac níl perinde vt anxij animi nubilum
Imbres ciet fluctúſque mentibus graues,
10 Occultat & Solem eloquentiæ aureum,
Noctémque gignit mentis ignorantia,
Rationis etiam turbat aſtra lucida:

Aſt intus omnem mentis animique horridam
Nubem, profundas ac tenebras contrahit.
Agítque retro rimulam dioptricam,
Qua perſpicit Rationis alta mens graues
Commotiones, organis ſcientia.

At lampade tua illuminante orbem vndique
20 Cùm pulſa nox eſt, ſpiritus tuus celer
Obscura curarum reſſauit nubila,
Nobis refulſit interim pacis iubar:
En cordis inculti offero fructus tibi,

Fructus tui roris rigatos flumine:

Pfarū pre-
cum vis.

Nec fas rubis vt obsoletus sordidis
Animus feracem maximè segerem colat:
Nisi antè spinarum notas auelleres,
Aut amputares, ense vel rigidissimo
Precationis feruidæ rescinderes.

O cultor alme rupiūmque & sentium:

Matth. 3.

Nam feminas in saxa perlapè aspera,
Silicesque duros parere cogis liberos,
Dumòlque syluestres iubes fructum edere:
Nec ales vlla semen hoc sanctum tuum
Rapiens volatu præpeti depascitur:
Nos irrigato lachrymarum flumine,
Tum fortè prolem denuò sterilis dabit,
Gignéntque fructum infructuosa pectora
Sed quando laudes turpia vt fugis probra,
Iam metam ad ipsam dirigo nutum meum,
Tuis sagittis fretus omnino sacris.

30

Malim,
carminū.

Orationis est quidem fons vnicus,
At plurimæ venæ abditorum * luminum,
Per quas rigat Propheta mentes regius,
Huiusce stillans scriptionis flumina:

40

Verfus in-
tercalaris,
epiphone-
maticus, &
pla. mo 103
cuius totū
istud Poë-
ma, Para-
phrasís est
amplissi-
ma.

Ost quãta quãmq; ampla est tuorū operū, **DEVS,**
Industria opifex omnium, mundi parens:
O diuitum ingens notionum abysus, hæc
Haurire cupidis verba dia personans,
Quantum valent vt hauriant, non quantum habes.
Sophista Proçle vocum humi serpentium,

Multùm

50

Καρποὺς γεωργηθέντας ἐκ τῆς οἴης θρόσου
 Οὐκ ἦν γὰρ εἰκὸς τὴν *βάτων πεφυρωμένην
 Ψυχὴν γεωργεῖν διφορώτατον σάγμα,
 Εἰ μὴ φθάσας σὺ τὸς ἀκαθάρτους ρύποις
 Αἰεῖλες ἢ κατῖλες, ἢ ἑμετάτω
 Τῆς οἴης παροσχυρῆς ἄε χέρουσας ἕϊφι.

γρ. βάτων.

30 Ἀλλ' ὦ γεωργὲ τῆς πετρῶν ἔ τῆς βάτων

Σπείρης γὰρ αὐτὸς κτ' *πέτρας πολλαίας,
 Καὶ τεκνοποιεῖν ἐκβιάζει τὰς λίθους,
 Φεῖν τε *καρποὺς ἀξιοῖς ἕ τας βάτους.
 Καὶ πτηνῶν ἕδεν τὸν σὸν ἕνθω ἀσθεσι
 Ἐκ τῆς ἀδύλων βίσκε^ε) πεπτομάτων.

γρ. πετρῶν.

Ἀρδύσοι ἡμᾶς τῆ ροῇ τῆς δακρυῶν,
 Ἰθὺς * γμοῖοι τέκνοι ἐκ σείρας πάλιν,
 Καὶ καρπὸς * ἕμφρων ἄε ἀκαρπύου καρδίας.
 Ἐπεὶ δὲ φάργος τὰς ἐπάγκυς * ἕ ψήγεις,
 Γεῖς τὸν σκεπὸν τὸν νῦμα σιωπείας ἔχω,

γρ. καρ-
πῶν.

γρ. ὅπως
γῆθησι.
γρ. ἕμφρων
γρ. αἶς.

40 Τοῖς σοῖς πεπτοῖσιν μυστικῶς ἀκνήσις.

Πηγὴ μὲν ὄν πεφυκε τῶ λόγῳ μία,
 Φλέβες δὲ πολλαὶ τῆς ἀδύλων * ὀμμάτας,
 Δι' ὧν ὁ Δαβὶδ πᾶσιν ἀρδύει φρένα,
 Ταύτης τὰ ρεῖθρα τῆς γραφῆς ἀναδύων,

ἱ. ἀσμι^ε

Ὡς ἐμεγαλιώθη * τῆς σοφῶν σου κλισμάτων

Ἡ δημιουργὸς καὶ θεὸς τῆς πόλινουργία.

ἀήκας, τῶ
θεοδ τῶν
κλισμῶ^ε

Ὡ πλοσίων ἄβυσσος ὀνομαμάτων,
 Βοῶσα τὰς ἑλκισὶν ἀλλήλοισι λόγοις,
 Οὐκ ἔσθι γεωθῶσι, ἕχ ὄσους * ἕχης.

γρ. ἕχ.

50 Ἀλλ' ὦ θεοῖσιν Γεοκλε τῆς κέτω λόγων,

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

Ο πολλά βροταῖν ἐκ νεφῶν λαξοδρόμων,
 Ο πτωχόκοπος τῶν νοσημάτων σάλος,
 Ο πολλά πλῆθιν εἰς αἰδίου κλίσει,
 Αχρευε μικρῶν συλλαβῶν κράτος μέγα.
 Καὶ τῶν σε γὰρ λέγουσι ταῦτα θαυμάσια,
 Τοῖς ὡσὶν * ἐκθλίψατα τοῖς λόγοις μόνον*
 Τὸ τῶν νοσημάτων γὰρ ἐκφράσαι βαλῶς,
 Εἰπὼν, ἀπειπῶν, ἀσατῶν ἀντιφάσης,
 Θάλλων τὸν ὄγκον εἰς κενὰ ἕταυράσης.
 Οὐκ ἠγάθς γὰρ δεινὸς ὢν λογιζογράφος,
 Ὡς εἶγε χεῖρ κἀνώπα βολμῆσης φράσαι,
 Αὐτὸς σε νύξας ἐκφοβήσῃ, σαλπίστας.
 Καὶ μηδὲν ἡμῖν ὡς ἀκρότοις χεμπάσης.
 Εἰ ταῦτα φράξῃ Πέλοχος ὀκτὴ καὶ πέμψι,
 Πίστις ἣ γάρρῃ καὶ λαλῆν καὶ συκφάφει.
 Αλλ', ὦ θροισὰ τῆς ξηροαστρῶν λόγων,
 Αχρευε Πέλοχε, μηδὲ χεμπάσης, ὅτι
 Σοῦ τὴν ἀφορμὴν τῆ σκεπτοῦ διδωκίτης
 Σιγῶσι Πέλοχοι ἔλαλοδον ἀγέται.
 Ω τὴν ἀμείξωρην τὴν ἔχθρς φύσιν
 Κρήφας ὀμίχλη καὶ ἀφιστίλως γνόφω,
 Ὅπως μέθοιμῶν πῶς αἰεὶ καχυμυδῶν
 Ἐκ τῆς ἑαυτῆς φάνεται ποιημάτων.
 Ω τὴν ἀκίνητοι ἕρανοῦ σέγην
 Ταῖ σφαιρομόρφω τῆς θρωῶν εἰλημάτων
 Ὑψὶ πλατωῶας, καὶ ἑσάστη σκεδασθῶ
 Βαθρον τετράκως μηδαμῶδ πηπηκῶμων.
 Ω δέφριν ἑσάτερ ἕξαπλώσας τὸν πόλον*

γρ. ἐκθλί-
 ψατα.

60

70

Ο σὸς

Multùm intonans è flexuosis nubibus:
 O notionum pauperum & tumentium
 Procella, in æternam creaturam procax,
 Exilium audi syllabarum quanta vis:
 Namque ante dicunt ista miratum esse te,
 Tantùm prementem dictiones auribus:
 Nam cogitatorum altitudinem eloqui,
 Aiens, negans, animo vacillans, abnuis,
 Fouens tumorem inanibus dictis tuum.
 60 Nec nescius es, ô scriptor astutissime,
 Ut si modò ausis de culice quid dicere,
 Hic ipse te pungendo terretet fremens:
 Nobis superbè que haud superbis nil feras.
 Si tale quid dicat Proclus, cunctans tremis,
 Fides at audet scribere & firmè loqui.
 Tu qui peregrinos temerè fundis sonos,
 Attende Procle: ne insolenter dictites,
 Dum tu assequendi occasionem das scopi,
 Silere Proclos, rusticanos at loqui.

70 Natura cunctis, summe DEVS, incognita,
 Quam nube cæca condis & caligine,
 Ut hinc sciamus, cum vsque sit recondita,
 Tamen patere operationibus suis:
 T v mobilem semper poli concham ardui
 Cælestium pulchrè rotundata orbium
 Extendis altitudine, atque cuiusmodi
 Inensione stabilis haud sedem grauem.
 T v pellis instar explicauisti polum:

In Proclū,
 siue Ioan.
 Philopo-
 nū, impiū
 rricheitē,
 Procli no-
 mine inue-
 hitur.

De admi-
 rabilitate
 Dei, ope-
 rū que ei.
 Iob. 12.
 Rom. 1.
 Deczlo &
 cælestibus
 globis, in
 genere.

Pf. 103.
Esa. 40.
Hier. 51.
Iob. 38.

Namque tuus Orpheus fila contrectans lyra
Deum canentis, nuncupat pellem polum:
Quòd longa porrecta in spatia profundaque
Subtilitas sit corporum cœlestium:

80

*Turbatur
scilicet vi-
sus ob rei
aspectabilis
distantiam.*

Quamquam asserat speciem hunc habere fumidam
Acuta perspicacis animaduersio,

Dum luminum conuersio per inania
Obiectum obit spectationis abditæ.

Siue hunc bipartitum globum instar fornicis
Sursum eleuatum aut eminentem prædicet,

Seu versus ipsum orbem infimum labi putet:

Namque ex volutionibus notis supra,

Spektatur altera inferiùs abscondita:

Firmamen vt habeat basim quæ in te sita est,

In sede, fixo quæ caret fundamine.

Pf. 74. 92.

Consurgit vè supra, premitur infrà polus,

Porrigiturque ad latitudinis cauum:

At circulo pares habet distantias,

Ac stans fugit, saliénsque firmus permanet,

Et motionem ceu quietem, mirùm, habet.

Contrario motu cietur quàm orbis hic,

Ne occurus iste complicatorum orbium.

Contentioso dissipetur impetu:

Nam cursibus contrariis par maximè est,

Velocitatis nutus vbi renititur,

Obsistat vt reuolutionum vinculum:

Ne deferatur motionis magna vis

Per inanitatem circulorum obeuntium:

90

100

Sed

Ο πὸς γδ' Ὀρφεὺς πλὴ θεόφρονον λύσει
 Κερύων ὁ Δαδῖδ', δέριον εἶπε τὸν πόλον.
 80 Ως ἐλθεῖσις πρὸς τὰ μέλη ἐ βάλῃ
 Τῆς ἀπλότης τῆς ἐν ὑψὶ θωμάται.
 Εἰ ἐ κέπνου ὃ τῆτον ἐμφάσης ἔχῃ
 Περωλεπική τις εἶπει ὄξυδεκία,
 Κερεματούσης τῆς φορεῖς τῆς ὀμμάτων
 Πρὸς τὴν ἀμυδραὶ τῆς ῥοπῆς ἰωείαι.
 Η σφαῖραν ἡμίμηλον ἀψίδος δίχην
 Υψομυῖν ἀνωθεν, ἢ κυρτομυῖν,
 Η καὶ πρὸς αὐτῶ τὴν κάτω φορομυῖν.
 90 Εκ τῆς ἀνω γδ' ἠρωστικῶν κυλισμάτων,
 Κάτωθεν δὴν φαίνεται * κεκρυμμένη,
 Οπως * ἔχῃ σπείγμα τὴν ἐν σοι βάσι,
 Εἰς βάθρον ἀσπείκτον * ἐσπείμυῖν.
 Ἀνω γδ' ἦρται καὶ βαθιῶεται κάτω,
 Εκτείνεσθαι ὃ πρὸς τὸ χάσμα τῆ πλάτους,
 Ἰσας δὲ κύκλω τὰς ἀποστάσεις ἔχῃ,
 Ἐστὼς ὃ φλόγῃ καὶ ἀσπείκτων πρὸς μέρη.
 Σταῖον ὃ τὴν κίνησιν ἀρρήτως ἔχῃ.
 Τρέχῃ δὲ τὰ σύμπυρρον τὴν ἐναίλια
 100 Μήπως τὸ συκίνημα τῆς ἐλθομάτων
 Ὡδημα πάσαν ἐκαστῇ τῇ στυπασί.
 Ἐν τοῖς ἐναίλοις γδ' εἰσέτως δρόμοις,
 Η τῆ πάχος στυπενυσις ἀνωτουμυῖν
 Παρακράσις τὸ σπείγμα τῆς κυλισμάτων,
 Μήπως καταρῆ τῆς φορεῖς ἢ σφροδρότης
 Ἐν τῇ κενώσῃ τῆς τομῶν κελθεδρόμοι,

γρ. κυρτου
 μυῖν.
 γρ. ὀμμος.
 γρ. ἐσπεί-
 γμένος

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ

Αλλ' ὡς εἰς σῶδεςμον αἰτεσφιλῆμον
 Τοῖς ἀγγελίοις συλχετέται τῷ Ἰάτρῳ,
 Βασίφ τεχνούση ἔφροσῃ πεπηγμένη.
 Ἐστὶ δὲ πασῶν ἀκροτήτων ἀκρότης,
 Οὐρεσ ἢ πόρυτων ἐστὶ τῆς ὀλοσμάτων·
 Αφίσταται δὲ τῆς ἀφεστώνων ὄλων,

28. πούτων. Οὐδὲν δὲ τούτου μέτρον ὡς ἀμετεία.

Ἐντεῦθεν αὐτὸν ἐκπλαγῆτες ὡς μέγαν,
 Ὡς θύρω, ὡς ἀπειρον, ὡς ἐπηρῆμον,
 Μύθοις ἐπλατῶν, ὡς ἀτλαντικοῖς πόνοις,
 Μακρὰν ὑποστέλιμα κίονων ἔχῃ.
 Ἰσῶς τὰ μαχεῖ τῆς ἀδηλίας βάρη
 Στύλων ἀβάθεσιν ἐκτυποιῶτες ἐμφάσῃ.
 Μέγας γὰρ ὅστιν ὡς θεοῦ μικρὸς θεός.
 Ἡεῶν δὲ γηρῶν, καὶ παρσκαμῆν ἔκ ἔχῃ,
 Ἐως ὁ πηγῆς αὐτῶν εἰλίξῃ λόγος.

Σπολιζέται ἢ τὸν χιτῶνα τὸν μέγαν,
 Τὸν ἀέσα κλωθεύσα κερκίδι ξένη.

Χυτὸν, διαυγῆ, λεπτὸν, ἠραμιῶμον,
 Εἰς πᾶσιν εἰσοδιούσα σφμαίεργίαι.
 Πεσέρχεται δὲ νυμφικῶς ἐστεμιῆμος,
 Λαβῶν διαυγῆς μαργαρίτας ἀτέρας.
 Ἐχῃ δὲ παρὸς τὰ σέρνα λυγρίτην ἕνα,
 Ὡς πῦρ ἀποστέλονσα παρὸς τὴν ἡμέραν.
 Ἄλλον ἢ λυκίπυρσον ὡς παρὸς τοὺς πόδας,
 Δφκινῶτα λάκην πόρυταχρὸ τὴν ἑσπέρην·
 Φεσυρῆ δὲ πᾶσιν, ὡς ἐν εἰρκτῇ τὴν φύσιν.
 Τηρῆ ἢ τὰ σοιχεῖα φεσμίφτας ὄλα.

110

110

130

Κόλπος

Sed hæreat, quasi vinculo adstrictus, polus,
 Pernicitatis inuolutionibus,
 Basi vaganti, & lationi immobili.

110 Polus omnium est extremitatum summitas,
 Ac terminorum terminus planè omnium:
 Abscedit à cunctis procul distantibus,
 Immensitasque sola mensura illius.

Hinc obstupentes plurimi, ingentem velur,
 Et latum & immensum, eleuatúmque altius,
 Finxère vt hic Atlanticis laboribus

Ingentium fulcrum columnarum occupet:
 Obscuritatis forsitan voragine

Sub talium expressa columnarum typo.

120 Ingens enim est, velut Dei paruus thronus:
 Pubes senescenti est, vigor nec deficit,
 Dum sermo pollens hunc ciet qui condidit.

Velatus ille est maximo velamine,

Nempe Aeris, radio nouo qui textus est.

Hic fusilis, tenuis, refulgens, rarus est,

Penetrans in omnem corporum molem illicò.

Procedit ergo splendida ornatus toga,

Vt margaritas clara gestat sidera:

At pectori adiunctum vnicum lychnitem habet,

130 Vt flamma, splendentem diurna ad tempora:

Candore fulgentem alterum, quasi ad pedes,

Vbique candidum indicantem vesperum.

Vt carcere omne continet rerum genus:

Elementa seruat cuncta, cingitque aggere:

Arist. 1. de
 celo, cap. 1.
 Atlatis alle-
 goria expli-
 catur.

Aer.

Stellæ.

Sol.

Luna.

Sinúsque motu præditorum est omnium,
 Anteuenit omnem cuncta motum concitans,
 Punctíque tellurem instar in medio gerit:
 Nulláque firma in sede stabilitus, tamen
 Cinctum orbe centrum parte ab omni sustinet:
 Conuoluit idem abyssum, vt in cunabulis:
 Circundat omnem, rete ceu quodam, plagam.
 Coërcet omnia, quæ, Deus, solus regis:
 Tantámque molem arcens suis amplexibus,
 Arctatur extra, latitudo quâ patet:
 Immensitas namque orbium cælestium
 Dimensa tecum, est punctum in angusto situm.

140

De Situ or-
bis terrarú.

Summe artifex multiplicis adedò tegminis,
 Naturam enim describis omnem, ceu libet,
 Tua dioptra, contegísque infra abditos,
 Atque æccolas, hoc subdiali vmbaculo:
 Cremas quidem vrisque ignibus clarum æthera,
 At minimè consumis calore condita,
 Imò vt placet rem quamque ritè collocas.

150

De Angelo-
rum figuris
& hymnis.

Tu perbeatas Angelorum essentias,
 Vel spiritum indicas, vel ora flammea,
 Vim feruidam pingens acutámque his datam:
 Vel quadriformæ imaginis fingis nota,
 Dum robur ac diuersitatem harum exprimis.
 Aut luminum expãdis numerum in his maximum,
 Lucem vt tuam possint videre apertiùs,
 Et lateat ipsas quod cietur híc nihil.

160

Nam hymnos canunt tibi, Imperatori suo,
 Cherubim,

Κόλπος δὲ παντὸς γίνεταί κινουμένης,
 Φθάνει δὲ πᾶν κίνημα, συσκινῶν ὄλα,
 Σίλιμν δὲ τὴν γῆν ὡς αὖτ' ἐν μέσῳ φέροι.
 Ἐπ' ὕδενός δὲ πῆλματος πεπηγμένος,
 Τὸ χροσμαγωγὸν ἀντερείδει κεντρίον

140

Σιωδαί δὲ τὴν ἄβυσσον ὡς ἐν ἀπαργαίῳ
 Κυκλοῖ δὲ τὴν σύμπασα, ὡς ἐν δικτύῳ
 Σφίφει δὲ πάντα σοὶ μόνῳ χροστούμῳ.
 Καὶ τὸν ποσσῶν * ὄϊκον ἐκλείσας ἔσω,
 Ἐξῶθεν αὖθις τὰς πλάττει συσφίβεται
 Μετρημένη γὰρ οὐραῶν ἀμετρία,
 Ὡς πρὸς σε σίμῃ γίνετ' ἑνουμένη.

γρ. κόσμον

Ω μηχανουργέ τῆς πολυερόφου γένης,
 Διαγράφεις γὰρ πᾶσαι ὡς θέλεις φύσιν
 Τῇ σὴ δὲ πύρα, καὶ γράφεις τὸς κέτω,
 Καὶ τὸς προίκους, εἰς ὑπαύθριον * σκέπτω.
 Διαφλέζων μὲν καὶ πυρῶν τὸν αἰθέρα,
 Ἢ λὴν μὴ φλοῖζων τῇ πυρώσει τὴν κήπιν,
 Ἀλλ' ὡς δοκεῖ σοὶ πᾶσαι ἀρμόζων φύσιν.

150

Ω τὰ ἀδήλας ὕστας τῶν ἀφέλων
 Ἡ πνύμα δεικνύς ἢ πυρίσμοιο φλόγα,
 Τὸ θερμὸν αἰτῶν καὶ τὸ μὲν διαγράφων
 Ἡ τετραμέροφου γήματίζων εἰκνί,
 Τὸ θερρὸν αἰτῶν ζωγραφῶν καὶ ποικίλων
 Ἡ πλήθος αἰτῶν ἔξανοίτων ὀμμάτων,

γρ.
σκέπτεις.

160

Ὡς καὶ τὸ σὸν φῶς ἐμφανέεσθον βλέπειν,
 Καὶ μὴ λαθεῖν τι τῶν κέτω κινουμένων.
 Σοὶ γὰρ φέρουσιν ὕμνον, ὡς νικηφόρα,

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

Χερσίδιμ, ἀρχαί, καὶ θρόνων κρατεύματα,
 Καὶ πᾶς Σεραφίμ εἰς ἀκίνητον ἄλγος
 Ἐστὼς πληρῶται, καὶ πεπλημύρος τρέχῃ.
 Καὶ ταῖς δυοὶ μὲν τῷ παροσώπου τὴν θείαν
 Σκέπει πτέρυξι, ταῖς δυοὶ δὲ τοῖς πόδας,
 Καὶ ταῖς δυοὶ παρὲς ὕψος ἵσταται μέγαρα.

ἴσ. διερδιν. βε.
 χ. μέλος.
 χ. σίλας.

Καὶ τὸ * τριφερέες τῆς ἀγριείας * σίλας
 Εἰς ἐν στωαρμύζισσι κύριον * σίβας.
 Δεικνυώτες διουμύοπλα τῇ Διφαιρέσει,
 Καὶ τῇ στωέξει τῷ θεορρύτου λόγῳ,
 Διαμερῶς μὲν τὰς ἰσσοσάσις σέβειν,
 Ηνωμύως δὲ παροσχωρῶν τὴν ὕστατον,

170

χ. ἑμπαπ-
 κιν τσ. ἑρσο-
 δέλιαν.
 χ. Τ. ἀτίστη-
 πω.

Ἐκφαπτικῇ * τρανοῦντες ὀρθοδοξία,
 Τὴν ἴσότητα τῷ λόγῳ σαρκουμύμην,
 Εἰς ἀμοφίλον μὴ ρύνηται τετραδάδα,
 Ἀλλ' ἐν παροσώπων καὶ θεαρχίαν μίαν,
 Παρὲς σαρκὸς ὕμνεῖν καὶ μὲν * σαρκὸς λόγον,

χ. σάρκοσι.

Τὸν αὐτὸν ἀνδροσπόν τε καὶ θεὸν φύσει,
 Μὴ παροσώσει χυλῆνα, μὴ Διφαιρέσει
 Τομὴν παθούσα, μὴ τραπέζα συγχύσι,
 Διπλοῦν ἢ ἀπλοῦν, μηδαμῶν πεφυρμύρον.

180

χ. κτισμῶ-
 τωγ.

Ὡ παρὲς δὲ κάλλος τῶν ἐν ὕψει * σωματίων
 Λειμῶνα πολλῶν ἐμφυτεύσας ἀτέρων,
 Καὶ νύκτα κροσμῶν, καὶ σολίζων ἡμέρας
 Καὶ φῶς κατάρων, καὶ μελαίνων ἐσπέρας,
 Καὶ πῦρ γεωργῶν, καὶ κατασπείρων ὕδωρ,
 Τὰ κοινὰ τοῖς χηρῶσι θησαυρίσματα.

Ὡ λεπτόσωμον ἐκχέων τὸν ἀέρα.

190

Πεσ

Cherubim, Potestates, Thronorum exercitus,
 Seraphimque cunctus celeritate immobili
 Stans aduolat, fixusque pernix cursitat:
 Binis & alis velat aspectum suum,
 Alisque geminis protegit pedes suos,
 At alteris binis in altum tollitur.

† Aptantque Numinis iubar ter lucidum

Ad vnicam venerationem principem.

Sicque euidenter indicant, dum diuidunt

Iunguntque verbum, quod fuit diuinitus,

Hypostases diuiduè honorandas quidem,

Substantiam at solùm esse adorandam vnicam:

Plana docentes, recta & in Deum fide,

In carne Filium editum, Verbum sacrum,

Extraneam haud quaternionem admittere,

Personam at vnam, principatum vnum Dei,

Verbum ante carnem colere, post carnem quoque;

Simul Dei naturâ & hominis præditum:

Non auctione fufum, & indiuisum ea

Partitione, à mixtione liberum:

Idem est duplex, simplexque, purum maximè.

Tu pulchritudine orbium cælestium,

Quamplurimorum siderum pratum seris,

Ornas tenebras, & diem velo induis,

Lucemque lustras, vesperumque atrum facis,

Ignem excolis, seménque in vndas coniicis,

Opes egenis quas recondis omnibus.

Subtile corpus, Aërem, tu dissipas,

† vide an leg.
 Sanctumque
 Numinis me-
 los ter coci-
 aunt.

De Mundi
 toti ornatu.

170

180

190

De Aere
denuò.

Ad hunc enim reuertor ipse identidem,
 Quem dum loquor respiro nunc vel maximè,
 Qui cùm se vbique fundat, est fixus tamen:
 Spiraminisque libripens iustissimus:
 Fluxus perennis, munus argento haud datum.
 Non diues, aut quantumlibet princeps potens,
 Auræ amplioris percipere tractum queat.
 Effundit in cunctos suam æquè gratiam:
 Tum singulis simplex patet, tum multiplex,
 Recisus integer est, fluitat haud turbidè:
 Vnitus in dispartendis flatibus:
 Concretus & stans, vndiquaque profluit.

200

De Sole &
eius proptie-
tibus, vt
psal. 18.

Titana Solem tu creasti maximum:
 Nam me iuuat cum Sole rursus colloqui,
 Auidè intuens notisque signans hoc iubar:
 Commune lumen, perudentem omnia oculum.
 Hic altor ignis omnium, qui vesperum
 Cùm subter est terram facit, supra at diem.
 Hic orbis est speculum, vel è contrario,
 Scintilla visus, splendor vnde luminum,
 Vel fulgor emicans procul, peregrina vel
 Vtcunque res inducta, visum perficit.
 Nil motioni est illius reconditum,
 Estque omnibus sua lampas irradians satis.
 Et ad profundum extremitatum præuenit,
 Lucisque fontes orbe concitas habet.

210

Oculi qua
ratione illu-
strentur: vide
Arist. de Sef.
c. 2. & lib. 2.
de Aio. c. 7.

Communis est hortator opificum omnium:
 Versatur at cursu polo contrario,

Immotus

Πρὸς γὰρ τὸ ἄβυσσιν ἀναέρχουσα πάλιν,
 Καὶ μᾶλλον ἄβυσσιν ἰωὺ χαλιῶν ἀναπνεῖα,
 Τὸν παλαχοῦ ρέουσα, καὶ πεπεπλημένον,
 Τὸν δὲ πάλαιον τὸ πρῶτος ζυγασάτην,
 Τὸν ἀφθονον ροῦν, τὴν ἀναρροεθὶ δόσιν.

Οὐ πλῆσιος γὰρ, ἢ διωδάτης ἀρπάσει
 Πρῶτος παρῆτης δὲ ἐκείνου Συρμάδα,
 Ἀλλ' εἰς ὅλους παρῆσει τὴν ἴσση χάριν,
 Καὶ πᾶσιν ἀπλοῖς φαίει καὶ ποικίλος,
 Τομῆς ἀτμήτοις, εἰσεραῖς ἀσπυχοῖς

Εν τῷ μελίειν τῶν πρῶτος ἠνωμένους,
 Εν τῷ παρῆσει παλαχοῦ * σευμημενός.

Ὡς τὸν γήραϊα τῶτον ἥλιον κλίσιος
 Σφίξω * γὰρ αὐτῷ παρῆσει λαῖσση καὶ πάλιν,
 Βλέπων ἀπλήτως καὶ γράφων τὸν ἥλιον,
 Τὸ κοινὸν ὄμμα, τὴν πανοπίαν κέρην
 Τὸ πάντοθεν πῦρ, τὸν ἑαυτοῦ γῆς μὲν ἐσφάρας,
 Ὑπὸ δὲ τὴν γῆν ἐργάτην τῆς ἡμέρας

Τὸ κρομμῆν κρομμῆρον, ἢ τοῦαυθίου
 Τὸν ὀπίκρον ἀσπυχοῦ, τὴν τῶν ὀμμάτων
 Ἐκλαμψιν ἢ τὸ παρῆσει λαμψιν, ἢ ζήτην φύσιν
 Εν εἰσαγαλαῖς * κρομμῆς ποισιμῆν.
 Οὐδὲν γὰρ αὐτῷ τῆς φορῆς ἀπεκρύβη,
 Ἀρκεί δὲ πᾶσι τῇ ῥοπή τῆς * ἀκίνοσ
 Φθαίνει δὲ μέγελ τῶ τὸ βάθος τῶν τερμάτων
 Φωτὸς δὲ πηγάς κοσμοκινήσις ἔχει.
 Ἐστὶ δὲ κρινὸς ἐργεπείκτης τῶν κέρων
 Τρέχει δὲ τῷ σὺμπαλι τὴν ἐναίσιαν

γ. σευμημέ-
 ρος.

γ. φείτω.

γ. παρῆσει-
 ψιν, ἢ ζήτην
 λυθην.

γ. ἐκδύχων.

γ. ἀκίνοσ.

γ. βυθῶ.

Immotus vt sic lationis impetus

220 Decursibus prematur aduersis sibi:

Ne vinculum volutionum corruat

Intensione, quæ fit in rectum, orbium.

Sed ceu implicatus colligante vinculo,

Pernicitatis stringitur retinaculis,

Basi vagante, motione non vaga:

Nam nisi maneret stabilis, at diuerteret,

Incendio flagraret orbis illicò.

Tu Lunæ opacam lampada orbe in infimo

Accendis, instaurâsq; Solis ignibus:

230 Nam commodat Sol lumen huic radijs suis,

Nec sat scio quî id asserant, forsan tamen,

Non tanquam egeres mutuato lumine:

(Siquidem ante Solem lumen infundis tuum)

Sed conditis vt rebus hunc modulum inderes

Pulchræ necessitatis, & docti imperî.

Vt indiga almæ lampadis Phœbi soror

Induceret perceptiones humidas:

(Humore namque gaudet adiuncto calor)

At feruidus vigore Phœbus aureo

240 Expromat insitos vapores illius:

Vt mixtio hæc par sit iugali vinculo,

Cùm copulantur duo creandi gratia,

Fœtusq; pulchros edat è lætis fatis,

Sponsum calentem Luna coniungens sibi.

Hostile nil, pugnâxve condidit Deus:

Sed quasi sorores genitor, & rector domus,

Luna, qui
radijs Solis
accendatur.

Elementorū
4. vinculum,

Concordia ligat, repugnant quæ sibi,
Quaternionis ordinem edens disparis:

Malim,
Quatuorco-
lumnarum
instar infra-
ctus foret.

Vt vniuersus mundus hic, magna ut domus,

† Quatuor arietum perftet infractus modo:

Firmamine assumpto, quod vndique niritur.

Res iungis ita, natura quarum dissidet,

Suades & illas domicilia coniungere,

Hoc prælio aspirante nutum ad vnicum,

Vt reliqua communis sit his concursio:

Aër.

Et hæc quidem contexat æreum hoc opus,

Subtile stamen, vitæ ad alium spiritum.

Ignis.

At ignis hæc natura fila valida ner,

Tunicamque conficit fouenda ad corpora.

Aqua.

Producere alia imbres solet largos aquæ,

Feruore nimio ne cumentur cætera.

Terra.

Ac terra demum ædes decoras efficit,

Et in dies nobis parat conuiuia.

Discordia
concors.

• Sic altiùs quàm mens capiat, essentias

Pugnare quæ videntur, vnà colligas.

Æstatis etenim flammeus vigor suum

Feruorem in hiemem frigidam haud mutat citò,

(Nam summitates, cum repentinæ, nocent)

Sed temperatum ad tempus, autumnum & grauem,

De quatuor
anni tēpe-
statum vi-
cissitudine.
Xenophon
lib. 6. Cyri
instituit.
Hor. lib. 4.
od. 7.

Sensim rigorem nutritat dulcedine.

Nec frigore à duro, calorem ad feruidum,

At floridum ver primum adit, placidè amouens

Brumam rigentem, ut mox calores ingerat.

Atque hæc vicissim agunt reciproca via,

250

260

270

Instar

Ειρηνοποιῶν τὰς κραΐας φύσεις,
 Ταΐξιν τε Δεικνύς τῆς ἀπέχου τετραδός.
 250 Ὅπως ὁ κόσμος ἔστω, ὡς οἶκος μέγας,
 Ἀρρηκτός ἔσται τετάραν ἑχρίων δίχην,
 Λαβῶν ὑποστρέξιν ἀνταδουμήην.
 Οὕτως σνωάπεις τὰς ἀσυμβάτους φύσεις,
 Πείθεις ἢ τὰς εἰς σνωοικία μίμην,
 Εἰς ἔν θάλημα συμπνέουσας τῆς μέχης,
 Ὡς λοιπὸν αὐταῖς κρινὸν εἶ) τὸν δρόμον
 Καὶ τὴν μὲν ἔργων ἀερόσημον πλέκειν,
 Ὑφασμα λεπτὸν εἰς ἀμαπνοὴν * βία.
 Τὴν δ' αὖ πρὸς πηλοῦσαι ἀρραεῖς μέγας,
 Χιτῶνα ποιεῖν εἰς ὃ θάλπειν τὴν φύσιν.
 260 Τὴν δ' αὖ φέρειν ἐνομβροσὶν ἐξ ἔθους ὕδαρ,
 Μὴ πως τὸ θερμὸν φαρτικῶς * ὑποθεσθῆ.
 Τὴν γῆν δὲ ποιεῖν ὀλιγοπῆ τὴν οἰκίαν,
 Καὶ πάντας ἡμᾶς ἔσται καθ' ἡμέρας.
 Οὕτως ὑποφ' τοῦ εἰργάτου τὰς ἑσίας,
 Ἐν τῇ δεκῆσὶ τῆς μέχης, ἠνωκῶνας.
 Καὶ τῷ θεοῖς μὲν ἢ φλογώδης ἀκρότης,
 Οὐκ ἄνεθ' εἰς χιμῶνα ἢ θερμῆς πέπει,
 (Αἱ γὰρ μεταρσοῖς βλαπτικαὶ * τῶν ἀθεσῶν)
 Ἀλλ' εἰς τὸ μετόπισθε τε καὶ κροσὶν μέσση,
 270 Τῷ μαλθακῷ τὴν ψύξιν ἠρέμα πέφει.
 Καντῶθεν εὐθεὶς ἔσπερὸς ἀκράτον ζῆση,
 Ἀλλ' εἰς ἔαρ μέτεισι, καὶ λεληθότως
 Τὸν κρυμὸν ὠθεῖ, καὶ ὃ καῦμα συλλέγει.
 Καὶ ταῦτα δρῶσιν ἐξ ἀμοιβαῖς δρόμοις,

κ. κούρι.

κ. μίαι.

κ. ὑποθεσθῆ.
στ.

κ. τὸν οὐ.
μάτην.

Instar puellarum choros agitantium,
 Digitorumque conferentium inter se suos,
 Vitæ decoræ ut choream agant pulcherrimam.

Comparatio
 temporum
 vicissitudinis
 cum chorea.
 Theod. Cyr^o
 in amic. exul.

O quanta, quamque ampla est, tuorum operum, DEVS,
 Opifex potestas hæc, palam oculisque omnium!

280 Bruma vigente, arbuta stirpesque ocyus
 Penetrabili vestæ frigore, arescunt: decor
 Recedit, infirmi labascunt ramuli.
 Cadunt folia, tanquam cadaveri pili.
 Post paululum labem eluunt istam arbores,
 Reddunt venustatem, comas gignunt novas,
 Baccis decus inest, folia sunt velut comæ,
 Hæc abditis quasi è sepulchris prodeunt,
 Generis sui assuetam ad reuiuiscenciam.

Brumæ &
 veris descri-
 ptio.

Æstatis ecce tempus instat, nec scio
 290 Quonam modo Sol ille flammis lucidus,
 Momento eadem temporis, cursu & pari,
 Hic inficit nigrore vultus quos cremat,
 Idem alibi rursus alba corpora indicat:
 Idem aridi sætus satorum ut sint facit,
 Reddit liquorum idem vapores humidos,
 Hos namque miscet cursibus per aërem.
 Viæque comes, vdo calens adiungitur,
 Ut temperatum misceatur in modum,
 Hæc qualitatum summitas, quæ ipsis inest:
 300 Ne rapidè adurat omnia immodicus calor,
 Cùm nullus adsit intus vuidus vapor:
 Neu humoribus redundet iste neutiquam

De Æstate &
 Solis effectu.

Hic locus
 est suspectus.

Curfus liquore destitutus humido.

At veluti bini ad vnicum artifices opus:

Vapor quidem humectat, paritque gramina,

Et gignit Autumni asperos fœtus grauis:

Inque his leuia multa integumenta explicat,

Ne sic grauetur tener & infirmus liquor,

Nimis aut prematur arctiore vinculo,

Atque inde pomi succus omnis excidat.

Nam gramen est cōcretionis indigens,

At mollitudinis liquorum firmitas.

Ergo duobus vnus occurrens calor,

Laxans & astringens modo dictu nouo,

Quod deficit, donis replet contrarijs:

Herbæ quidem radicem adhærentem creat,

Feruore mox tenui liquores condicens,

Vt carneum suauem cibum rore apparat.

Comparatio
in ignis.

Vt accidit cū cordibus durissimis

Scintilla Solis mentium superuenit,

Quæ fouet & emollit, alit & corroborat,

Ex sterilitate fructum amœnūque inserit.

Elementorū
& temporis
cum Curru
similitudo.

Tv quadriiugi currus modo quatuor locas

Elementa, cursūsque habenis sustines,

Septem dierum conuolutis orbibus:

Vitæ sed axem vertis humanæ citum

Mensura eâdem, fluctuante nec rota.

Repagulorum limites seruas ratos,

Excurrat vt ne vehiculum orbitam suam,

Lacerūque fiat, turbet aut spectaculum,

310

320

Aut

Τῆς ὑγρότης ἢ φορᾶ μονομήνη.
 Ἄλλ' ὡσαύτ' εἰς ἓν ἔργον ἔργαται δύο,
 Τέθει μὲν ἰκμας, καὶ παρβάλλει τὴν πόαν,
 Καὶ τῆς ὀπώρας ὡμὰ τίθει τὰ βρέφη,
 Ἐν οἷς τὰ πολλὰ λεπτὰ τείνει σαρρήα,
 Μὴ πως βαρυνθῆ τῶν ὀπῶν ἡ ρευνότης,
 Καὶ θλίβῃ ἔξει τῇ δέσει τῶ σφίγματος,
 Καντεύθῃ ἰκμας τῆς ὀπώρας ἐκπέση.

310 Ἐπει δὲ δεῖται πηξέως μὴ ἢ χλοῆ,
 Χαννώσεως δὲ τῶν ὀπῶν ἡ θερρότης·
 Θέρμη στωατήσα τὰς δυοὶ μία,
 Χαννώσα καὶ σφίγσα τῷ ξένῳ λεία,
 Πληροῖ τὸ λεῖπον διαρεαῖς σιναίαις.
 Καὶ τῇ χλοῇ μὴ ρίζαν ἐδραῖαν φύνει
 Λεπτῇ δὲ * χυλώσα τὰς ὀπούς ζέσει,
 Τὴν βρῶσιν ὡς ἐνθροῖν ἄρτυει * δρόσα.

χ. χαννώσα-
σα.
χ. δέσει.

Ὡς καὶ πρὸ ἡμῖν ὡμότησα καρδίας,
 Σπυρήρ νοητῶ παρσοδολόγος ἡλίας.

320 Ὀδύπει, μαλατῆει, καὶ πεπαῖρει καὶ βέφει,
 Καὶ καρπὸν στήθισιν ἄξ' ἀκαρπίας.

Ὡ τετραπυλοῖ ὡσαύτ' ἄρματος ἦσιν,
 Στοιχεῖα πάτων, ἠνοχῶν * δὲ τὰς χροῖας,
 Ἐν ἐπ' ἀκύκλοις ἡμερῶν * παειδρόμοις·
 Διεξάγαν δὲ τῶ βίβ' ἢ ἄξονα,
 Ρυμῶ * σιωῆται, καὶ Ἐσχῶ βεβηκῆπτι
 Καὶ συμφουλάτων τὰς στωεκτικὰς θύρας,
 Μὴ πως ὄχημα τῶ σιωήτοις ἐκδράμη,
 Καὶ σκύμα πέμψη, καὶ παρῆξῃ τὴν ἦται.

χ. λυμῶν
δὲ δευρομοις.
χ. παειδοις.

χ. ρυμῶ.
Hanclethionē
si germana est,
sequat, inter-
pretando,
Temone cō-
fucto, & tota
firmissima.

χ. φύσι, ἔ
 ρείσι.
 Δημοφθόρου τε * λίσιν ἐμβάλη μέγας·
 Ἀλλ' ὅτε πάντων τακτὸν ἐστὶ τὸν δρόμον,
 Καὶ μηδὲν ἡμαῖς αὐθιγὰ σποδὸν βλέπειν
 χ. πῶ κί.
 Κοινῶ δὲ δούλην πᾶσι (ἔ) σι * κτίσιν·
 Καὶ μήτε σπειδεθῆσθαι εἰς λύσιν πρέχθην,
 Μηδ' αὖ πῦρ ληθῆν τὰς πεπηγμένους ὄρας,
 (Εἰ μὴ μόνος σὺ πῶ τροπὴν ἀπεργάσθην,
 Καὶ γὰρ σπειεῖδες παροσκοπῶν τὸ (υμφέρον)
 Τῶν σῶν μεγίστων ἐργαχείρων τὴν κλίσιν
 Μὴ τε πρέπεται πᾶν γένος, καὶ συγχύσεις

χ. ἰπισίσι.
 Ταῖς κοσμολόθεσις ἐκτροπαῖς πῦρ ἰσιτάλην,
 Μηδ' αὖ λήθειν ἀτρεπτον, ὅτι ἔχειν ὄρας
 Τρεπτῆς ἀνάγκης, μὴ λαθῶσα πᾶν χροῖον,
 Θεὸς νομιαθῆ τοῖς ὄρωσιν ἢ κτίσις.

πρὶ ἐκ-
 λείψιως.
 Τίς γὰρ σελιῶν ἢ τῶν ἡλίου βλέπων,
 Ὁφθαλμιώνας ἢ πρὸς ἐκρήψιν νόσθ,
 Οὐκ εὐθὺς ἐγνω τῆ διδασκάλῳ φύσθ,
 Ὡς ἔκ δὴ ἡλλάξαι φωστῆρος γούφον,
 Εἰ μὴ παθηταῖς ἐξοφοδῆρ λαμπάσι;

πρὶ ἐώθ,
 ἔ ἐσοφθ.
 Ἡ τίς τ' αὐτὸν δισυώοπῳ ἀγέρεθ,
 Καὶ φωσφόρον γοιῖ, καὶ σκοπῆθς ἕαυτεθ,
 Οὐκ οἶδει αὐτὸν ἐργάτιν διπλοδρόμων,
 Κήρυκα νυκτὸς, καὶ παρφήτην ἡμέρας;

πρὶ ἕρεθ-
 νῶ.
 Τίς τ' μέγιστον ἕρανον τούτων βλέπων,
 Καὶ τ' ἀφίπθον λυῖ ἔχθ βίβην,
 Ταῖς ἀγέρων τε τοῖς σπεικελικαταῖσι,
 Νδν λυῖ βορείας, νῦν ὅ κινήσθς νότου,
 Ἐν ἐκδρομῇ ποῖνθς, ἢ μεταστάθ.

330 Aut concitet pugnae asperae cladem horridam:

At cursus omnium ordinatus ritè sit,

Et nil sub aspectum cadat iuris sui:

Naturaque omnis condita vni seruiat,

Nec, vinceta, solui vinculis possit suis:

Neu transiliat vnquam datos fines sibi,

(Nisi tu ipse commutationis autor es,

Nam quid iuuent offensiones, prospicis)

Manuum tuarum opus, quae opifices † maximae:

Nè ve omne mutari genus, & inducere

340 Turbas ruinis orbis ingentes queat:

Nec rursus immotum maneat, at limites

Necessitatis occupet, ne temporis

Lapsu aestimetur res creata quis Deus.

Lunae quis aliam, Solis aut stellam videns

Defectionis subijci laboribus,

Natura ab optima magistra haud percipit,

His luminibus vllas tenebras non fore,

Ni inducerent eas patibiles lampades?

Quis ve vnum & idem sidus acri lumine,

350 Modò Phosphorum, modò Vesperum, si perspicit,

Hoc nesciat, binorum opificem cursum,

Lucis prophetam, noctis esse nuncium?

Quis maximam hunc caeli ambitum circumspicit,

Rapidissimam conuersionemque illius,

Tum siderum quaeque ampliora lumina,

Cum nunc ad Aquilonem, iam ad Australem plagam

Excursione, aut transitu, flectunt iter:

Philo Iud.
lib. de x.
prac. Dei.

Manus Dei
opifices ma-
ximas appel-
lat, vt pro-
pheta regius
psal. 8. opera
digitorum
Dei caelos
vocat.

De Solis &
Lunae de-
fectu.

De Veneris
stella, Lucife-
ro & vespero,
cui Arist. 5.
Eth. iustitia
comparat.

De caeli
conuersione.
psal. 18. 88.
135.

Aut aëris perfusi abyssum maximam,
 Hîc frigore gelidam, calore hîc torridam,
 Incurſionibus & coactis ſubditam,
 Eſſentiam immutabilem animo cogitans,
 Quod ſemper immutatur, haud ſeruum æſtimet:

360

Quidquid
 mouetur
 magis p̄det
 è vi mouete,
 quàm cōtrā.

Quis grādinem, aut æſtum, vel atrum nubilum,
 Ignēſve iaculatos, fauillāmve humidam,
 Tertam trementem, mox remiſſāmve intuens,
 Ignoret eſſe ſubditum tam agitabile?

De Mari.

Quis tot procellis concitum Mare aſpicit,
 Nec cernit illud, more fugitiui viri,
 Extra refugiens, ac retentum intra alucum?

Pſal. 91.
 Baſil. hom. 4
 in Heaem.

Hoc, ſæpius ſeruore aduſtum frigido,
 Ac turbulentis fluctuum concuſſibus,

370

Quaſi Mænas inſana & furens, toto impetu
 Circumfluum allidit ſolo, irāque æſtuans,
 Audentiùs dilatat os vaſti æquoris,
 Et miſcet vndas murmure, & ſpumam exſpuit,
 Labriſque circumfunditur viridi ſalo:

Ac fluminum pleraſque ſcatebras hauriens,
 Salſuginem crudam è profundo proijcit:

Turbatum at ingluuic ſuæ temulentia
 Effringere obices tentat, atque excurrere,

380

Pſal. 31. &
 88.

Sed truditur, ſiſtitque percuſſum metu:

Nec vda verò tranſit vndarum oſtia,

At labitur retrò ſupinis fluctibus,

Vt ſamula quæ ſuis retrahitur crinibus:

Si quidem eſt coërcitio creaturæ vtilis,

Quò

Η τ' ἄβυσσον τῆ χειρὶλος ἀέρος,
 Ψυχρομήνην νύκ, καὶ πόθην πυρομήνην,
 360 Καὶ παροσβολὰς παροσβῶσιν ἰωάνηασμῶνας,
 Οὐ τ' ἀβροπτον εἰνοήσας οἰσίδου,
 Δούλιον νομῆζ τ' ἀείβροπτον * κῆσιον,
 Τίς βροσμῶν ἢ * χάλιασαν, ἢ χύσιν ζῶφας,
 Η πῦρ καταρξέν, ἢ βροσμῶσιν αἰθαλίην,
 Η γλῶ τρέμουσιν καὶ παρβλήνην βλέπων,
 Οὐκ οἶδε δούλην τ' κροισμῶνην κῆσιον;

γρ. εἰσῶ.
 χ. θαλάσσαν

Τίς πῶ θαλάσσαν ἀσαυῶσιν παροσβῶλέπων,
 Οὐκ οἶδεν αὐτ' δραπέτη τινὸς δίκην,

παρὶ θα-
 λάσσης.

370 Φόβουρξ ἔξω, καὶ κρατυμήνην ἔφ;
 Η πολλὰκις ζῆσατῆ τῆ ψυχρῶ ζῆσῆ,
 Καὶ ταῖς ἀτάκτοις παροσβολαῖς τῆν ρεῦμῆξ,

Ολίω ἑαυτ' οἶα μακρὰς ἀρξία,
 Τῆ γῆ * παροσβῶσιν, καὶ θυμουμήνην,
 Θεσπιῶν) μῶν, καὶ πλαλιῶν) τὸ σῶμα,
 Καὶ πολλὰ κρατῆξ, καὶ τ' ἀφροῖν) ἐκπῆξ,
 Καὶ συμπεφυρ) παρὸς τῆ χί'λη τὸ σῶμα.
 Κροισμοῖς δὲ πολλὰν) ἐκπῆσιν) ῥοῦμῆξ,

γρ. φηλυ-
 σασιν.

γρ. ἐκπῆσιν)
 σιν.

Απεσποῖν) ὄμῶν) ἐκ βαλοῖς) ἐρεύγῆ).
 380 Τῆ πλησμοῖν) δὲ τ' μέθης) παροσβῶσιν),
 Ρῆξαι) τὲ τῆ κλῆξ, καὶ * παροσβῶσιν) γέλιξ.
 Αηθελκῆ) δὲ, καὶ φοβῆσιν), καὶ μῶν),
 Καὶ τῆ εἰνῶδρος) οὐ * παρέρχεται) θύρας,
 Αλλ' ἴξ) ἑαυτ' ὑπίως) ἀνατῆξ),
 Ως οἶα) δούλην) τῶν) περὶ) κρατυμήνην).
 Μασί(ξ) γδ) συμπεφροῖν) τῶν) ἢ κῆσιον)

γρ. διαδρα-
 γμα.

γρ. φηβῆξ).

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

Ὅπως ἀπλήγω θρονηθῶμαι φόβω.
 Φέδοι παρνοίας τῆ τεχίτη τῆ δ' ὄλων
 Καὶ συσαλῶμαι, ὡς φοβήτῃ παμδία,
 Ἡ καὶ τὰ μικρὰ ἔν κωάν Ιετυμυδία,
 Τὸ τῆ λεόντων θρονηίξοι δράσος.

390

Ὡ μέγερ πάλος ἐνιδύς ἑσθέρσεις
 Ταῖς ἐκπαρθέμοις τῆ χρεῶν παρθεμοίαις.
 Οδοσατῶν δὲ πλεῦ ἀμύρτην φόβω,
 Βίας τε ποιῶν ἕς τὸ σῶθαι τὸν βίον,
 Καὶ μὴ δικάζων * σωθόμενος, ὀπηνίκα
 Σφαλῶμαι ἡμῆς, ἡ κίσις δὲ ἴππῃ),
 Γοιῶν ἴε πάσθ' ἔν ἐμῶν ἐγκλημῶν,
 Ἀλλοτεῖα μάλωπι τραυματουμυδία.

28. ἐπὶ μωσ.

28. μεταβῶ-
 σίς.

28. γομῆν.

Ὡς ἐν * μέτρωσθ' λοιμικῆς ἀρρώστιας,
 Ἀλλων ἐχόντων τ' * τομῆν ἔν τραυματίων,
 Ὅ τῶ πάσος κίνδυνος ἕς ἄμμοις κρέχθ'.

400

Καὶ γίνομα νῦν τῆ φρενῶν ἐν ἐκστάσθ',
 Πᾶς ὁ κριτῆς δίκαια θασιζῶν ὄλοισ,
 Περσποληπῆς, καὶ φιλαιδροπῆς γέσθ',
 Ἀλλὰ σφολέντος, δῆλον ἔλκεθ' παρὸς δίκην.
 Καὶ πᾶς ὁ κρίνω ταῖς δικάσει κρίσιν,
 Ἡ δῶρα λαμβάνουσιν ἐγκαλῶν μέτα,
 Αὐτοῖς ἢ δῶρα λαμβάνειν ἐπιείθεσθ',
 Γτωχοῖς ἑσπουρσίς ἀξιοχρεῖος ἔχων

28. κωσικῆς.

28. τ' κίσις.

(Ὡς εἴ τις ἔπκοι * πιστικῆς δομεστῆς)
 Εξ ἂν ἀπαμῆ καὶ παρδοδύα * τ' δίκην.
 Σφύξθ' δι' αὐτοῖς, μὴ φοβόμενος ψόρον.
 Καὶ λαμβάνθ' ἡλθημα χροσῆς πλέον

410

Ἀρτω

Quò verberibus absque instruamur territi:

(Quæ prouidentia venia opificis Dei est.)

Et cohibeamur pueri vt à larua solent,

Seu verberati paruuli flagro canes

390

Audaciam feram leonum comprimunt.

Tv das moras longissimas ad debiti

Solutionem præstituto tempori:

Obsistis omni crimini formidine,

Incolumis vt sit vita, vim fieri sinis:

Nec iudicas rigidè, quibuscunque accidit

Errare nos horis: opus sed conditum

Patitur, meorum & criminum pœnas luit,

Dum vulneratur vulnere alieno graui.

Vt pestilentis cùm viget morbi lues,

400

Quamuis in alijs vlcerum est summus dolor,

Conragio grassatur eadem ad cæteros.

Nunc rapior extra me, stupétque mens mihi,

Vti ille iudex, qui statuit æqua omnibus,

Acceptor est personæ, & hominum gratiâ,

Cùm peccet vnus, plectat alium eius loco.

Quòve is modo qui iudicantes iudicat,

Accriméque punit auidos munerum,

Festinet ipse oblata dona sumere,

Cui creditores sunt ministri pauperes,

410

(Vt quis domesticos fideles dixerit:)

Poscítque vt illi iúsque fásque negligant:

Exultat inde, nec veretur dedecus:

Auro voluntatem æstimat contrà bonam:

Dei infinita
bonitas, &
clementia.
Lact. lib. 2.
diu. inst. c. 18.

Similitudo
apta.

Admiratio
immense Dei
misericordiæ
cum iustitia
coniunctæ.
Psal. 100.
Exodi. 23.
Deut. 16.

Hic est suspi
cio mendii in
Græco cod.

Panisque frustra legibus vim infert suis:
 Attrahitur & suspirijs, si acceperit:

Marci 9. &
 12.

Lenitur vnda frigidoque poculo,
 Vectigal etiam lacryma calida capit:
 Persape ad vsque rem pusillam deuenit,
 Occasionem, fallat vt jus, quæritans:
 Plerasque scindit syngraphas obnoxias:

Luc 16.

D. Aug. 1.
 Conf. 1. 3.
 donas debi-
 ta, nihil per-
 dens.

Chirographorum mille confundit tomos,
 Et liberatis cautionem amplam notat:
 Iustissimorum pacta certa pignorum
 Facit irrita illicò, notatque sedulò,
 Ac ipse per se statuit vt decreta vult:
 Infringit ac leges, timere quas nequit:
 Et omnium soluit reorum vincula,
 Furésque iustificat, placidus est impijs,
 Scorta alloquitur, & publicanos diligit:

420

Ezech. 18. &
 ad Rom. 4.

Quin regius quod Cantor hymnis concinit,
 Puros & infontes, vel homicidas, facit:
 Idémque diluit nefanda crimina,
 Constituit improbos, probos inter viros.
 Non atro enim liquore iudex maximus,
 Cruore tingens at suos digitos rubro,
 Exarat isto regias notas modo.

430

De summa
 Dei paciétia
 & sera pu-
 nitione, ex
 ps. 7. Arcum
 suum tetédit
 & parauit
 illum.

Tv intendis arcum sæpè, quò ferias malos,
 Ast impetum teli volantis sustines:
 Nam intensionem dum paras arcus tui,
 Tardus sagittarius es, vbi iactu est opus.
 Rursus frequenter tendis arcus cornua,

440

Tum

Ἄρτω ἢ μικρῶ τοῖς νόμοις βιά(ε).
 Υφέλκε) δὲ καὶ τεναγμοῖς, ἢ λάβοι
 Ὑψηλὰ δὲ πρῶτοις ἑλίγε) ποτιπείω,
 Καὶ λῆμμα θερμῶ δακρύς πορί(ε).
 Καὶ μέγρι λεωτῶ πολλὰκις κελύρχει),
 Ζητῆν ἀφορμὴν εἰς τὸ κλέψαι τὴν δίκην

420 Σχί(ε) δὲ πολλὰς συβουφάς ὑπαίτιους,
 Τόμοις δὲ ἑσθροῖ μωρίων χροσθράφων,
 Τοῖς * ἀφροσμοῖς δαφιλῶς ὑποσθράφει,
 Τὰς * ὑποσθῆρας, καὶ περ ἕως ἐνοδικαίς,
 Γορῶς ἀκροσὶ, καὶ γράφει σὺβουμω,
 Αὐτὸς κατ' αὐτὸν ὡς ἑλίφ ψηφί(ε).
 Νόμοις σαλεύει, μὴ φοβούμενος νόμους
 Λύει τὰ δισμὰ ἔν ὑποευθιῶν ὄλων
 Ληστὰς δικασί, ἀπένδε) κελύρχει τ.
 Πόριαις ὀμιλῆ, τοῖς τελώταις συμμυφί.

ἴσ. καὶ τοῖς ἀρ.
 δε. ὑποσθῆ-
 ραι.

Ἄλλως, καὶ τὰς
 ἀδικαίαις δι-
 κασί, εἰ εὐρεῖ
 λάβει.

430 Εἰ ἢ ποσθεῖαλ ψαλμοῖ ἐκ Δαβὶδ μάτοι,
 Εἴωθε ποιῆν καὶ φονῆς ἀναγίτας.
 Καὶ * ἀφροσμοῖς ἔν κελύρχει ἐκκλημῆ,
 Εἰ καὶ ποσθεῖαλ νόμοις ἐνοδικαίς.
 Οὐκ ἐκ βαφῆς γὰρ ὁ κροτῆς μελαυδοχου,
 Ἀλλ' αἵματω(ε) τοῖς εἰαυτῶ δακτύλοις,
 Βαφῆς ἐρυθραῖς βασιλικῶς ὑποσθράφει.

ἴσ. καὶ τὰς δι.
 Ἐὰς κα ποσθῆ
 conuictam
 Ingentium
 solutiones
 criminum,
 Vt fiat ini-
 que, sicut ap-
 probat.

Ω Τόξα λείων εἰς τὸ πληῖσαι πολλὰκις,
 Πειραταῖν † δὲ ἢ βολῆν ὑποσημύων
 Τῶ γὰρ βέλουις μὲν διπρεπίτης † ἑσθρῶν,
 440 Ἄρτος δὲ γῆν ποσθῆ τὸ βαλλῆν τοξοῖταις,
 Καὶ πολλὰκις τὸ τίξον ἐσθρῶν, πάλῃ

Ἐὶ ἀνο-
 χῆς.
 καὶ παρακα-
 τῶν δὲ † ἐβ.
 ὑποσημύων.

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

Χαλῶς δ' κέντρον, ἢ μετέλκεις τὸν ἴον
 Καὶ τῆ δεικνῆς ἀμαλῆς τὸν φόβον,
 Καὶ τ' ἀπφλῆς ζωγραφῆς πλὴν εἰκόνα·
 Ἐως φοβηθεὶς πρὸς τὸ πλῆκτον ὁ βλεπῶν
 Κλίμῃ πὰ νάσσα, καὶ παροκίνας εἰς γῆν,
 Καὶ ὅφ' φέβω δ' σῶμα συτείλας ὄλον,
 Φύγῃ τὸ πρᾶμα ἴης βολῆς κινουμένης.
 Εἰ μὴ δοκῆ γδ τ' βολαῖς ἀνὴ βλεπέην,
 Ἐβιμότρωτοι γίνε) τὰ βεξότη.

450

Εἰ δ' αὖ μέτασῃ ἔκαστο μέταχμῖον,
 (Μεταίχμῖον ὅ τῆς μέχης ἀμύλια)
 Γρασατέπῃ τὸ πλῆκτον ἴς Ἰωανθῶν.
 Θέλη γδ ἕως ἀτοχῆν ὁ βεξότης.

γ. τύπη.

Καὶ πλάτῃ) μὴ ὅφ' δοκῆν τὸν ὄργλον,
 Απαξ ὅ * πλῆπῆ, ἢ πῆραπῆ παλλάκεις,
 Φόβοις, ἀπειλαῖς, ἐβροπαῖς, ἐνυπνίοις.

Στοργῆ καλῶ(ων, δῆ γδ εἰ) τῆ φύσῃ.
 Καὶ τ' ἀπειλίω τῶ πῆς ἄπτερίω,

γ. πικίλω.

Ὅς πρὸς δ' ὁπῆν μηχανά) * πικίλα,
 Καὶ ψυχοκερδῆς γίνε) * πλάτοπρῆτης,
 Καὶ τοῖς λαβείν ἡέλοισι, ἕρανοπρῆτης.

460

πῆ τ' ἡεῖς
 ἴδου.
 γ. σέλοι.

Καὶ μαργαρίτας διδοκεὶ πρῶπῆνάμ,
 Οὐς ἐκ ἀπασπράκω(ων ἰνδοῖ) * λίθοι,
 Ἀλλ' αἱ πενιχραὶ τῶ βίω πρῆσιτάτης.

γ. φειλοῦς.

Φρικταῖς * δέ σοι δείκνυσιν αἰθρακας ἀλάτοις·
 Εἰπὼρ λαλοῦσιν ὄντες ἠνδρακωμῶμοι·
 Σπικταῖς, ἐρυθροῖς, ὡς τὸ πῆρ εἴημυδῆς,
 Τὸ φῶς ἰσπασαζῶντας ἐκ τῆς πρᾶμῆς.

Τιμῆς

Tum spiculum laxas, retrahis & missile.
 Opinione, infers superuacuos metus,
 Minitationis exprimisque imaginem:
 Donec metu exanimatus hoc telum videns,
 Sua terga vertat, prouolutus ad genu,
 Ac præ timore comprimens artus suos,
 Declinet ictum concitata cuspidis.
 Aduersâ nam tela intueri si lubet,
 Paratus ad vulnus sagittifero tum erit:
 Sin cautus à media recesserit via,
 (Peccatum at interstitium habetur prælij)
 Auertit in contrarium iaculum leue.
 Namque arciger volens aberrat à scopo,
 Ac simulat, vt credatur ira concitus:
 Sed percutit semel, monétque sapius
 Terroribus, minis, pudore, insomnijs.

Amore castigans: minas etenim Dei
 Par est salubres esse natura sua:
 Dum multa molitur, salutem vt conferat,
 Lucrator animorum, opum fit venditor,
 Venditque cælum comparare optantibus.
 Quin margaritas huic placet proponere,
 Non quas procellæ concreant concha Indicæ,
 Angusta vitæ sed ferunt discrimina.
 Truces, loquacésque indicat carbunculos:
 (Si quidem loquuntur, igne cùm sint torridi)
 Punctis rubentes, igneos, ac flammeos,
 Lumine cicatricum micantes aureo:

Dei monita,
& commina-
tiones.

Græcam in
scriptione,
Demostho Sacro
non capio,
malim,
De certaminibus
Christi.

Basil. orat.
7. Hexam.
D. Ambros;
L. 5. Hex.
c. 11. oltreis
pretiosissimâ
margaritam
natura in-
fixit.

D. Basil. de
Mart. Bari.
D. Hierony-
mus in epit.
Paulæ ad
Eustochium,
*Afflicio in
seculo, materia
premierum est.*

Pretij lapillos parui, & immensi tamen,
Planè paratos ad corollarum decus:
Queis tabidi artus, æstibúsque feruidi,
Multò magis quàm flamma prunarum nitent,
Regnum ad Thronorum perpetim viuentium,
Vbi confident qui tempserint mortalia,
Vultum tyranni nec feri trepidauerint.

470

Epiphona.
ma.

Prudens flagellum: immensitas ô copix:
Bonitas inexhausta: vnica ex formidine
Hos purgat, atque tempus ante iudicî
In morbum, vt ignem in expiantem, coniiicit:
Castigat at nos hoc magistro miserix,
† Mercedem & ex morbi dolore præparat:
Sic quæ putatur multa vitæ, pœnâque,
Vt causa sit, præstat, salutis publicæ.

480

*Vel hoc modo,
Stipedium &
morbitribuit
angoribus.*

De Terræ
bas.

Fundamen vndas tu rotundasti soli,
Variabili at fulcro grauatum sustines:
Et fundis in firmaminis locum aëra,
Aut me latet quamnam alteram statuas basim,
Aut qualè fundum moliaris ponderi,
Vt non opus sit præter hoc fundo altero.
Vel potius ignotis cathenis pensilem,
Reddis vehendis commodam nauem omnibus.
(Nam nauis est Tellus supernatans aquis,
Et stans, & orbis domicilia secum vehens.)
Ripis arenam congregas, muros Maris,
Obstaculum infirmum procellis dans sali.

490

Amos 4.

Tõnitru creas, clarúmque statuis fulgetrum

Fomiti-

470 Τιμῆς βραχέϊας, τὸς ἑσπέρηνος λίθος,
 Οὐκὲς εἰμίους εἰς παρθήκειν φεμμάτων.
 Ὡν αἱ ἑσπέρου ἢ μελάν ἀναβραχίης,
 Σπλθουσι μάλλον ἢ δὲ πῦρ ἐξ' ἀνδράκων,
 εἰς * βασιλείῳ τῷ αἰεζῶν θροῶν,
 Τῶν μήτε δητῶ ἐκχεπῶ † δεδοικέτων,
 Μήτε θρασυῖ ἕρεσνον ἐπιπολῶν.

ἰσ. ἰσ. τ' ἄρα.
 γ. ἑσπέρην.

Ω τ' ἑσπέρηνος μάλιστα, ὦ πλῆθ' ἀβάτος!

Ω χερσῶν ἀπλητος! ἐξ' ἐπὸς φόβου,
 Τὸς μὲν κατάρει, καὶ παρ' ἀκαρῶ τῆς δίκης.

480 Καθαρικὸν πῦρ ἐμβάλῃσα, † νόθου
 Ημᾶς δὲ νύττει συμφροσῶ * διδασκάλω,
 Καὶ μαθὼν ἡμῖν ἐκ νόθου τεχνάξω;
 Καὶ πῶ δοκοῦσαρ τῶ εἰς ἡμφορεῖας,
 Κοινῶ ἀφορμῶ ἐκτελεῖ σπῆρειας.

χ. συμφροσῶ.

Ω Γῆς ἑσπέρηνος πορνῶν ὕδωρ,

Ἰσῶν δὲ τ' βελθουσαρ ἀσάτω βάσφ.

Ἡ βάθροιν αὐτῆ παρθράων τ' ἀέρο,

Οὐκ οἶδα ποῖον * ἐδράζων ἀνῆλυ βάσιν,

Ποῖον δὲ πάντη δημιουργῶν πεθρῶνα,

ἰσ. ἰδ' ἐσπέρην.

490 Ὡς μὴ δεπθῆ ἔ' μετ' αὐθῆ πεθρῶνος.

Σειραῖς δὲ μάλλον ἠγροημῶμα ὄλοισ,

Ποιῶν χρεμασῶν † πόμορμον ὀλκῶδα.

Ἡ γῆ γὰ ὀλκῶς βστῆ εἰς ὕδωρ ἑσπέρην.

Ἐσῶα * καὶ φέρῶ πῶ οἰκουμῶν.

γ. Ἰσῶα.
 γ. Ἀμμο.

Ψάμμον * δὲ τῆρος τῆ παρῶσθι συλλέγων,

Καὶ λεσπῶν ἀνῆφραγμα τῆ ἑσπέρηνος πλέκων.

Καὶ τῶν δὲ βροτῶν, ἀγραπῆν ἢ ἑσπέρηνος.

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑΙ

κ. ἰσόμενον. Εκ τῆ * εὐζων ἐκβέχῃ πυρεκβάλων.

πῶς ἄν- Ω τῶ ἀμεμῶδης ὕσας θηθεύσας,

μῶν. Εκ τῆ ἀδύλων ὡς ὄπισσασα πῶρων

κ. ἐκβίχον. Αὐτῆς ἢ τῶ τῶ * ἐκχέων εἰ ἐξόδω,

Οταν χερίῃ τῶ πρῶς τῶς οἰκέτῃς.

πῶς κα- Ω τῶ κεραιμῶν τῶ ὄδον πῶς τῶ πῶν,

ραμῶν. Ανασρέφω * δὲ τῶ ἄνω φρεσὶν κῆτω,

κ. ἀπῆρ- Χέων δὲ τῶ ἄβουσον ἐκ βάθους ἄνω,

φῶν. Οταν πῶς ὄδῃ τῶ ἀμαρχίας φόβος,

Καί ὡ φόβῳ δρῶς ἐκκοπιῶ ἀμῶν.

πῶς κα- Ω πῶ φρεσὶ τῶ χαλῶν συμπλέκων,

λαίης. Οταν ξενεργῶς συμφορῶς Αἰγυπῆσις

Καί μῆτε πυρῶς ὄξυμῶν ἢ δρῶν,

Μὴ δ' αὖτε τεφρῶν τῶ χαλῶν τῶ φλόγα

Ἀλλ' ὡς βραδύτης, ἐ σιωπῶν τῶ πάλῃ,

Καί πῶμα πέμπων, ἐ μεσῶν ἢ μῶν.

πῶς κα- Ω τῶ ἐπὶ τῶ ὄν νεφῶν, ἐ τῶς λῶφους,

φῶν. Κρεμῶν εἰ ὕψι, ἐ μετέλκων εἰ βάθῃ,

Καί πῶ μῶ ἐκ γῆς, ἢ τῶς, μετῶν

Υδῶν ἀμῶν, πῶ δὲ διφῶσαν πῶν

κ. δεοίτων ἢ πῶν. Τῶ γῶν πῶν, ἢ δεοίτων βῆτῶς

Τῶ ξηροίτητῶ ἢ εὐζων ἐκμάσι,

Μὴ πῶς ἰσχυράσασα τῶ ξηρῶ ζῶν,

Στῶς πῶς ἰσχυράσασα τῶ ξηρῶ ζῶν.

πῶς κα- Ω τῶ ρεῖσῶς ὡς κελθῶς ἐκχέσῶς,

λαίης. Ποιῶν ὁμῶς τῶς ἀποκλήθῶς λίθῶς,

κ. χεῖρας. Ἀς ὕτε χῶν, ὕτε κῶν * ζῶς,

Εἶρη τυπῶν πῶς τῶ δεδογμένῶς,

500

510

520

Πῶ μῶ

Fomitibus ignis humidis excurrere.

T v flaminum condis leues essentias,

500 Et promis ex absconditis meatibus:
Effundis auras rursus, vt docet Exodus,
Illas ministris largiens vltro tuis.

De ventis &
Dei miracu-
lis.

Exod. 14.

Cursum retorques fulminis in aliam plagam,
Sursumque tendentem impetum, deorsum trahis:
Extollis à profundo abyssum alta ad loca:
Quando vbi necesse est territas pauoribus,
Flagitium vt omne comprimas formidine.

T v grandini perfundis ignem flammeum,

510 Dum Ægyptijs clades nouas das cladibus:
Nec facibus exhauris vaporem rosidum,
Nec grandinis vi torridam flammam obruis:
Sed vt arbiter pugnae, vices qui temperat,
Es pacis idem medius & certaminis.

De grandine
igni permix-
ta, Exo. c. 9.
& 15.

Ps. 104.
Exod. 15.
Moses incipit
Deut. 32.
Elaiz 4.

T v nubium turres & altos aggeres

Appendis in sublimi, & infrà deijcis:

Nunc si velis, tellure ab infima trahis

Excelsam aquam: nunc atidam terram rigas

Humore largo, commodis valdè imbris:

Vt siccitas vndis liquefcat humidis,

520 Ne ardore fracta, & sterilis illa reddita,
Ad seminum conceptionem prodeat.

De Nubibus
& pluuia.

T v, cùm imperas, effusiones imbrium.

Pates silicibus efficis durissimis:

Quas nulla hiems, nec feruor æstus maximi

Fingi vetat nutum ad voluntatis tuæ:

De niuis &
grandinis vi
& natura.

Nam mox aquas vt gelida saxa frigore
 Ignaua bruma indurat, æstas at modò
 Lapidés rigentes grandinis iacit horridæ.

Ezech. 38.
 108. 11.

Causas sacrorum oraculorum ritè quis

Examinauit in hoc opere lapidario?

530

Audacius quale os Stagiritæ sôphi

De grandinis vi orationes euomit:

Vt Sol vaporem ad se humidum cùm traxerit,

Et concauis in nubium meatibus

Frigus pruinosum inserens, totam obtegit

Rigoris expirationem in infimo,

In saxa molle vertit, induratque rem,

Hinc grando rigidi marmoris vires habens,

Diffunditur veluti cylindri saxei.

Iam frigoris contensione hiems fera,

540

Torpore fluminis indito compagini,

Non, rarefactum, fluere tunc illud sinit,

At contrahens stringensque concretum indicat.

† O syllogismorum vagos fluctus nimis!

Structura inanis ludicrorum infantium,

Dum colligunt paleas, vt ædificent casas.

O bulla saliens, & tumore turgida,

Quæ spiritu ampullata verba inflat leui:

Hanc veluti rem fragilem caducamque illico

Effingit vna stilla, guttâque disijcit.

550

Si frigus astringit gelata hæc marmora,

Idemque sicæ præstat æstatis calor,

Quæso vnde ad vnicam actionem dispares,

Ac

Aristotelicæ
 gradinis de-
 finitionem
 exagitat, quæ
 traditur l. 1.
 Meteor. c. 12.
 Ouid. 9 Met.
 Pōtanus l. 1.
 Meteor. c. 10

O lubricos
 discursuum
 fluctus nim.
 Hor. 3. Ser.
 Tab. l. 1. cl. 1.

Γῆ μὲν γὰρ αἰθέρας, οἷα πεπεσῆς πάγους,
 Χέμων ἀπεσκληρώσει, πῆ δὲ καὶ θεοῖς
 Σπερροῖς * ἀφῆκε τὴν χαλάρους τοῖς λίθοις.

χ. σπῆρας
 τῶν λίθων.

530 Τῆς θεῆς ἀφορμαὶ τῆς ἀπορρήτων λόγων,
 Ταύτης ἀπικρίβωσε τὴν λιθοργίας;

Ποῖον δρασεωθέν τῆς Σπαχέλις γόμα
 Τῆς τῆς χαλάρους ὄξερθῆς) λόγους·
 Ὡς ἥλιος μὲν ὑγρὸν ἀρπάσας πάγους,
 Καὶ πρὸς τὰ κοῖλα τῶν νεφῶν ὀρύγματα,
 Τὴν φύξιν ἐσθῆς, καὶ * περὶ τῆς ὄλην
 Τῆς ψυχρότητος ἐν βλάβῃ τῆς ἰκμάδα,
 Λιθοὶ τὸ χαῖνον, καὶ παχυῖά τεύφισιν,
 Καὶ πρὸς τὴν χαλάρου μαρμάρου μύνη,
 Λύσις * κυλίδων γίνε) λιθοδρόμων.

χ. σπῆρας
 τῶν.

χ. χύσις.

540 Ὁ δ' αὖγε χέμων ψυχρότητος ἐκβάσθ,
 Νάρκωσι ἐσθῆς τὴν ῥοῆς τῆς συστάσθ,
 Χείμα μὲν αὐτὴν ὄσα ἐὰν χευνεμύνη,
 Σφίγῶν τὴν καὶ αὐτῶν δὲ καὶ πεπηγμύνη.

Ὡς συλλογοῦσθ δι' ὀλιγα κύμασθ,
 Καὶ κλισμα χαῖνον παιδικῶν ἀθυρμύνη,
 Τὰ λεπτὰ κέρφη συλλερότων εἰς ἐγνη.
 Ὡς πομφόλυξ σφύρουσθ καὶ φυσικμύνη,
 Καὶ πρὸς μετῶσα τοῖς ἐνοχκαῖδης * λόγους,
 Ἦν ὡς ἄβαθρον καὶ ἀφῆρῶσθ κλισιν,

χ. ἐν ὄγκῳ
 σου.

550 Ψεχῆς στωιστῶν, καὶ σαγῶν ἀναπέπθ.

Εἰ συσρέφθ γὰρ τοῖς πάγους ἢ ψυχρότητος,
 Καὶ τῶν ποῖθ τῶν θεοῖς ἢ θερμότητος,
 Γόθεν στωῆλθον εἰς * στωεργῶν μύνη,

χ. ἐν ὄγκῳ.

Εκαστῶς ἔχοντες ἐργάται δύο ;
 Ροῖαι δὲ χάναι, καὶ κυλίστραι καὶ ἐρόφοι,
 Τίω ψύξιν ἐσφαίρωσθρ εἰς ῥυτιλιλίθον ;
 Ποῖην δὲ καὶ φλόξ τῆ βροχῆ μεμνημένη,
 Καὶ τῆ φιλέθροισ συστροφῆς εἰλημένη,
 Αλλωσιν ἢ πέποιθεν ἀηληθοφθόρου ;

Εἰ δὲ αὖτις ἢ νοῦν ὄξυκίτητον ἐρέφων,
 γ. κ. α. β. γ. δ. ε. Η πῶμα λεπτόν εἰς ἀνάπτυξιν * λόγου,
 Εἰπήν ἢ πῶν ὦν ἀποκρύφων μάθοι,
 Καὶ τῆ τῆς σῆς δέσποβα παρμηθείας
 Ως μὴ τῆ μῆκος ἢ τῆ κάλλος τῆ πλάτους,
 Μόνοι σκοπήσας ἐκπλαγῆ, τῆ κλισμῆ,
 Αλλ' ὡς τε μάλλον τῆ νοσή τῆ βάθους
 Γεὸς ἕψος ἀρθεῖς, γωσικῶς σε θαυμασῆ.

Αλλ' ἔπε λαιπὸν ὦ Σπαρχέτη Πλάτων,
 Καὶ τῆ μαθητῆ πείσον, ἢ πείσεις λέγων,
 Εκ τῆ δῦω κατέλθε, καὶ γάλφ καίτω,
 Μὴ πως ἐπαρθεῖς τῶ μέγαρόν θρασῆ,
 Ως τῶ νεοτῶς αἰετῶ, καὶ μὴ γέλων,
 Αὖτις κατέλθης, μὴ φέρων τῆ ἥλιον.

Αλλ' ὦ πῶρ ἡμῖν ἐμφανῶς κεκρυμμένη,
 γ. κ. α. β. γ. δ. ε. Καὶ φῶς * μὲν οὐκῆν, τοῖς ὅ τῆ σῆς ὄσταν,
 Ζητῆσι, πολλὴν δῶν ἀπέμπων ἐσπαρῆν,
 Ως συκκαλύπτων ἢ μόνον τῆ σῆς φύσιν,
 Εἰ συσολῆ δὲ δεικνῶν καὶ τίω κλῖσιν·
 Οπως ἐδύ τις ὄξερδύτῶσαι λόγῳ
 Τῆ σῆς ἀμείζον ὄσταν γέλη,
 Πρῶτον γάβοι κάλυμμα τίω συνην κλῖσιν,

Καὶ

Ac sibi repugnantes opifices currerent?
 Quæ infundibula, quæ machinæ versatiles,
 Frigus rotundarent in vdim scrupulum?
 Et vnde flamma mixta madidis imbribus,
 Atque inuolucris acta tam discordibus,
 Non patitur inde euerfionem mutuat?

De igne ful-
 guris, nubi-
 bus incluso.

560 SIN rursus aciem mentis intendens suæ,
 Arguto & ingenio explicans sententiam,
 Proferre discat credibile quid in abditis,
 Sanè hoc tuæ opus est Prouidentia, ô Deus:
 Vt neutiquam longique latique hoc decus
 Rerum stupefcat conditarum cogitans,
 Magis at magisque intelligens profunda, te,
 Euectus ad summa, agnitum mirans colat.

Redit ad
 inuestigato-
 rem naturæ.

Suggere quod est reliquum Stagiritæ Plato,
 Et hoc alumno, si potes, persuadeas,
 570 Descende ab altis, & loquere summiffiùs,
 Ne audacia elatus superbæ mentis, vt
 Aquilæ ferocis pullus, inuitus quoque
 Labaris infra denuò, Solem haud ferens.

Focus in
 Platonem.

AT tu qui apud nos & lates, clarè & pates,
 Lumen quidem habitas, sed tuam quærentibus
 Essentiam, caliginem cæcam inijcis,
 Cùm non tegas modò tui vim numinis,
 Angustè at ostendas creatum quicquid est:
 Vt si quis indagare ratione audeat
 580 A nemine inuentam tuam substantiam,
 Velum creati sumat operis antea,

Dei Mun-
 dique cogni-
 tio ardua.

PISIDÆ, MVNDI OPIFICIVM.

Et nubilum horrescens, retrò mox commeet.

Tv effabilem nulli obtines præstantiam,
Téque velut in speculo indicas re in condita,

Via quæ ducit ad Theognosiam.

Vt quisque discendi avidior mortalium
Tui per ipsam imagines, quantum licet,

Non altiores mente rationes petat:

Sed traditus puer vt magistello suo,

Ad litterarum primulas currit notas:

Institutionis puerilis cum hominis diuina institutione comparatio.

Hæc interim doctus rudimenta infima,

590

Sese applicet studio creatorum omnium:

Ac syllabas solerter, vt substantias,

In se inuicem perdiscat annexas probè:

At Solis & Lunæ positiones, quasi

Distincta ritè puncta signet temporum.

Et quando doctrinæ hæc sciet primordia,

Communiôres ac tenebit regulas,

Erítque mens affixa particulis in his

Sermonis, oratoriè ac res exprimet:

Legúmque Mundi euadat hinc peritior:

600

Nec terminos transiliat antiquitus datos,

Nouisque studeat constitutis legibus:

Tum multa peragens, ac progressus longiùs,

Speculationi altæ viam faciat sibi:

Atque ordinem concipiat animò eius loci,

Hunc maximarum ceu magistrum rerum habens:

Perfectiùs cognoscat inde & pleniùs,

Nil antè cæcam præter ymbra nolle se:

Duntaxat ita, tanquam ex mera ignorantia,

Sc

Καὶ τ' ὁμίχλην ἐκπλαγίς ἰπαστρέφοι.

Ὡ τ' ἀνερμήθιδον ὄξοχην ἔχων,

Δεικνὺς δὲ σαυτὸν εἰς κελύπτω τῇ κλισίᾳ,

Ὅπως ἕκαστος ἐκμαθῆν ἠπειγυμένως,

Τὰς σὰς δι' αὐτῆς, ὡς ἐφικτὸν, ἐμφάσις,

Μὴ τοῖς ἰσθμῶν ἰσθμῶν ζῆτι λόγους.

Ἀλλ' ὡς νέος τις ἐκδοχὺς διδασκάλω,

Καὶ πρὸς τὰ περὶ τοῦ γράμματ' ἔχων,

590 Τέως τυπωθῆ τοῖς κἄτω μαθήμασι,

Προσκαρτερήσας τῇ σχολῇ ὡς κλισμῶν.

Καὶ συλλαβὰς μὲν ἐμφροῦως τὰς οὐσας,

Τὰς εἰς ἑαυτὰς σιωπετείσας ἐκμάθῃ.

Τὰς ἡλίς ἢ καὶ σελήνης ἐκθέσθαι,

Ὡς τὰν χρόνων * εὐσκέα σημα, ἔξεση.

Ὅπῃ δὲ πᾶσαι τ' ἠεροπαίδων μάθῃ,

χ. ἀκρίστ.

Καὶ ταῖς κελυδικαῖς ἐκτελεῖν ἠεροσωδίας,

Γῆξῃ τε τ' ἰσθμῶν εἰς τὸ τῶν λόγους μέρη,

Καὶ ῥητορθῶν ἐκφροσῆν τὰ κλισίματα,

600 Τοῖς κοσμικαῖς ἢ πᾶσιν ἐντύχῃ νόμοις,

Καὶ τὸς παλαιὰς μὴ πρᾶτ' ἔκων * ὄρους,

εἰς * ἀφ' ἑσθ' ἀγροληθῆ τὰ νέας.

Καὶ πολλὰ * ἠεροσώδεις, καὶ ἠεροσώδεις εἰσβάλοι,

χ. παρ-
εἰσβα-
ισ. εἰς τὰς δι
χ. ἠεροσώδεις.

Ταῖς εἰσαγωγαῖς τ' ἠεροσώδεις,

Καὶ τὴν ἐκτὸς σὺνταξιν εἰς φρένας λαβοί,

Τίω τ' μεγίστων ἠεροσώδων παιδαγωγείαν.

Τότε ἠεροσώδων ἐντελέτερον μάθῃ,

Ὡς ἔδδ' ἐγνω πλὴν * σικας κεκρυμμένης,

χ. σικας κε-
κεκρυμμένης.

Οὕτω τε λοιπὸν * εἴπερ ὄξ' ἀγνωσίας,

ισ. ὄξ' ἀγνω-
σίας.

Τὸ, γινῶν σαυτὸν, ἕς ἀφ' ἑσπερινῶν ἡμέρων,
 Καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς ἐν ἀφ' ἑσπερινῶν φύσει,
 Τέως ἐαυτὸν συλλαλήσει, καὶ μάστιγ

αὐτὸν ἀφ' ἑσπερινῶν
 πλάσεως
 τῷ δὲ ἑσπερινῷ
 που.

Π Ὅθεν παρήρηθη, μηδὲν ὦν παρὰ τοῦ βίου;
 Καὶ πῶς τὰ μικρὰ ἔσπερον παρὰ βλήματ'
 Ἐν τοῖς μερισμοῖς ὦν τοῦ τῶν ὀργάνων

κ. ὁρίων.

Γαρεντετέθη; πῶ μὲν ὁμιλῶ * γέως,
 Πῶ δ' ἑσπερινῶν πλέουσι, πῶ δὲ σιωδέουσι
 Τῶν ἐντῆρον πλέουσι, καὶ χεῖρας πάλιν
 Φύοισι, καὶ ἀπείρουσι τοῖς ποσὶ βάσι;
 Καὶ πῶς μεριδῶν εἰς τομαὶ πολυέσπεροι,

κ. πικιλῶ-
 τροποι.

Τὸ ἔσπερον σύστημα πικιλῶ ἑσπερινῶ
 Μίαν καθιστᾷ τὰ μελῶν τ' ὀσίδου;
 Πόθεν δ' ἑσπερινῶν αἰμῶν ἐπείσασθαι,

κ. συμφύ-

Τάσιν δὲ νέβρων * ἐμφύει τὸ ἑσπερινῶν,
 Κεῖται δὲ πλεονεξία, ὡς ἐπείσασθαι,
 Σφίγξ δὲ ἑσπερινῶν, καὶ μερῶν δακτύλοι;
 Χαινοὶ δὲ γλώττει ἕς τὸ συσπείρειν λόγους,
 Καὶ πλεονεξία τῷ τῶν λαλοῦντος ὀργάνου.

κ. πῶς ἀφ' ἑσπερινῶν.

Γαρεντετέθη δὲ ἀποδύοις τὸν ἀντίον,
 Μὴ πῶς ὀσίδου * τῇ ἀφ' ἑσπερινῶν πάσιν.
 Ρίζοι δὲ πυκνὰς τῷ ὀσίδου τῶν μύλων,
 Ὅπως ἀφ' ἑσπερινῶν ἑσπερινῶν τῶν σίλων.

κ. ἕν τῷ
 μέσῳ.

Καὶ πῶς φυτουργαί τῷ πυρῶν καρδίαν,
 Σπινθηροὶ ἕνδον μηδενὸς πεφυκότες,
 Ἡν ἐν μέσῳ τῶν τῶν, ὡς ἑσπερινῶν οἱ ἑσπερινῶν
 Πηλνώτες, ἀπὸ πλεονεξία βάλλοισι ξύλων,
 Ἐκείθεν ἕνδον, ἕς τὸ σῶσαι τὸ σκάφος.

610 Se noscat ipsum, mentis & spectet bona,
 Nostræque naturæ immorans mortalium,
 Secum loquatur, cogitetque talia:

PRODUCTUS vnde est, qui ante vitam nil erat:

Quî verò iactus tam pusilli seminis

Est insitus tot artuum compagibus?

Vbinam duorum luminum sedes sita est?

Quonam modo gignuntur hinc venæ, tot &

Connexiones viscerum, atque ambæ manus

Nascuntur: hoc satù, vt pedum fulcra edita?

620 Quî distributa plurima in loca seminis

Natura visque, vltro & citro, varijs modis

Compingit vnicam artuum substantiam?

Quâ rupe fontes elicit tot sanguinis,

Molémque foetuum inserit per corpora,

Costasque fingit, & capillis dat decus,

Talósque constringit, manum in digitos secat:

Linguam relaxat, quò sonos contorqueat

Orationis, garruli vt plectrum organi:

At vertebris cervicis onus hoc sustinet;

630 Conuersione quò minùs lapsum ferat.

Densas & ori dentium stabilit molas,

Vt nutrientia conterantur tritica?

Quîve igneum præcordijs cor conserit,

Intus fauilla nulla quamuis emicet?

Hócque indidit medio, carinam figere

Vt qui volunt, hi transtra lignea astruunt

Hinc inde, quò seruetur incolumis ratis.

De procrea-
 tione homi-
 nis & fabrica
 corporis hu-
 mani.

Ast vnde formæ imaginem pulchram exprimit,
Et pulchritudinem dat informi priùs?

Qualés ve maternos sinus indagat, vt
Modò his figuram fœminæ effingat, modò
Robusta fundat masculorum corpora:
Et vnde fontes irrigandis fœtibus,
Et vnde dulcis riuulos lactis trahit?

640

Hominis
cum stirpiù
natura com-
paratio.

Vel, Lanu-
gine & vul-
tum facit a-
mœnissimû.

Et quâ fit vt pariter calor plantis datus
Impuberum molem organorum adaugeat,

Accretiones corporis dans partibus:
Florésque puberibus pilorum addit loco:

† Et gramine aspectum virescente decorat,
Feruórque fructus cogitur profunderere.

650

Donec vigorem ætas senilis auferat,
Hæc quæ iuuentutis citò autumnum terit:
Flaccescit iste nam calor velociùs,

Arista canos at senescentum induit,
Caput labascit, nutat atque flectitur,
Inclinat & humi, prægrauante pondere,
Appetere messis prospicit dum tempora.

SI sumat istam carneam nostram lyram,
Et † carminum cognoscat & numerum & modos,
Ac deserens mutum suum silentium

660

Verti potest,
Et artuum

Redit ad
feminis vim
& naturam.

Enunciet nostram infimam melodiam:
Quo feminis vis fluxa concreseat modo,
Carnémque generet, durâque euadat iterum,
Neruósque iungat, ossâque annectat simul.
Aut quantum memoria cellulam occupet,

Conseruat

Πόθεν δὲ μορφοὶ καὶ τυποὶ τ' ἴκνεα,
 Καὶ κάλλος ἀνίστησι δὲ ἀμορφίας;
 640 Ποίους δὲ κλάποις μητρικαῖς ἑωπτεύων,
 Πῆ μὲν ἔστυλτο γημαλίξι τῆ πλάσθ',
 Πῆ δ' ἔπεσθ' ἀλλήθ' ἄμα τῶσδε ἄρ' ἔρεων;
 Πόθεν δὲ πηγὰς τοῖς κινήμασι βρύει,
 Καὶ ἔσταλακτος τοῖς ἀγῶνσι φασγῆι;
 Καὶ πῶς ὁμοίως τοῖς φυτοῖς ἢ θερμότης
 Αὐξῆ τ' ὁ σῶμα δὴ ἀπὸ τῶν ὀργάνων,
 Καὶ ἄς ἔπιπτόσθ' ἴδω μὲν ἔργα δ' ἔξει.
 Αἴθρη δ' ἔβόλῃ τοῖς ἀνθρώποις ἄς πείχεται,
 650 Καὶ τ' ἔπεσθ' ἄσπερ τῆ χλόῃ,
 Ὀργὰ δὲ καρποῖς ἔξενεγκάν ἢ ζέσις.
 Ἐως αὖ ἴδω τ' ἄσπερ ἀκμῆς ὁ χρόνος,
 Ὁ πῶς ὁ πῶρ' ἀνὰ ἐκπέσει τ' ἔπειτα.
 Μαροῖν δ' ἔπειτα τὸ βλάπτει ἢ θερμότης.
 Λευκαῖν δ' ἔπειτα τὸν ἄσπερ ὁ σάχης,
 Καρπῶν δὲ καὶ δοκῆς κεκυφέναι.
 Τῆ γῆ δὲ περὶ τὸν ἀσπὸς καὶ βεῖθ' ἔπειτα.
 Τὸν γὰρ θεοῖσιν ἄσπερ ἄσπερ ἔπειτα
 Ἐπὶ πῶς καὶ ἡμᾶς ἄσπερ ἄσπερ ἔπειτα,
 660 Καὶ γὰρ τὸν ἄσπερ ἄσπερ ἔπειτα καὶ τοῖς ἔπειτα,
 Καὶ τ' ἄσπερ ἄσπερ ἔπειτα ἀφρονίδι,
 Ἐπὶ δὲ διωκθῆ τ' ἔπειτα καὶ τῶν ἔπειτα.
 Καὶ πῶς ἔπειτα τὸν ἄσπερ ἄσπερ ἔπειτα,
 Καὶ σάρκα πῶς*, καὶ πῶς ἄσπερ ἄσπερ ἔπειτα,
 Καὶ νῦν καὶ συμπηξῶ ὁσῶν δὴ πῶς ἔπειτα.
 Ἡ πῶς ἄσπερ ἄσπερ ἔπειτα ἢ μὲν ἔπειτα,

καὶ
 ἄσπερ
 ἔπειτα

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

Εἰ δὲ φιλαλήθῃ τὰς δοχὰς τῆ παρρησίᾳ.

Εἴποι ὅπως ἔμπαρκτος ἢ φύσις κέχρη

Πρὸς τὰς εἰ ἡμῖν ἀρετικὰς λήθουρας.

Ὡς δὲ δὲ ἴς δέσποια τῆς οὐκουρίας,

χ. ἰκίπης.

Κινῆ παρὸς ἔργα τοῖς ἑαυτῶ * ἐργάτας,

Καὶ τοῖς ὀρεκτικῶς μὲν ἐξωτὴ πόρεσι,

Τὸς ἔκτικῶς δὲ πᾶσι θωπὴ ἴσους.

Βάθει ὅ κληθρα τῆ κατεκτικῶς πύλαις,

Εως λαβῶσα κλειθρὸν ἀμοιρίσσεως,

Εξαματωσὴ τὰς ἔσφας ἢ θερμότης,

Καὶ τὴν ἀποκρίνεσθαι ἀθήσθαι ἴσους,

Καὶ πᾶν παρὸν ἐκφορτῶ φορτῶν.

παρὸ ἀ-

ἀποσέων.

Ἡ πᾶς ἐνεργεία ἀπιλήθης εἰσάχθαι.

Πρὸς τὰς εἰ ἡμῖν ποικίλας ἀφαιρήσεις,

Αφῆν, ἀκουσμα, γῶσιν, ὄσφρησιν, ἴσους.

Αφῆ.

Καὶ τῆ ἀφῆς μὲν ὅς δικαστῆ δακτύλου,

χ. ὅ τιμαρ-

τιον.

Ζυγαστῆ ὅ γῶσιν ἐκ * πῶσι δὲ ἴσους.

Στενάς ὅ ποιῆ τῆς ἀκουῆς εἰσόδους,

Ακρῆ.

Καὶ χρυσοειδῆς τὰς ἴσους ἐργάζεται,

Ὡς αὐτῶν εἰρμὸν ἴσους ἴσους οἱ κίπτοι,

Καὶ μὴ καταπλήξωσι τοῖς ἴσους πόρεσι,

Ἡχοῖς ἀτάκτοις ἐμπεσόντες οἱ ἴσους.

Γῶσις.

Σαρκῶς ὅ καὶ τῆ γλῶσσην ἴσους ἀμῶν.

Δέον γὰρ αὐτῶν δέρμα ἴσους ἴσους γ' ἴσους.

Πρὸς τὰς ἀνακλάσεις τε τῆ ἐδισμάτων,

Καὶ τὰς ἐπίμεις ἀμῶν τῆ πόρεσι,

Δι' ὅν λαβῶσα τὰς ἔσφας ἢ γῶσιν.

Πρὸς πᾶν τὸ ἴσους δι' ἀφαιρήσεις μῶν.

670

680

690

Γ' ὅσους.

Conseruat vbi, quas percipit, rerum notas.

TVM referat vt natura currit sedula
Ad apta nobis nutriendis munia.

Matrona veluti, quæ familiæ præsidet,

670

Vrget ministros officia quosque ad sua:

Partim appetentes hæc meatus incitat,

Partim attrahentes dirigit cunctos tonos:

Adhibétque portis claustra deducentibus,

Donec, cibi mutationis tempore,

Feruor alimenta mutet ipsa in sanguinem,

Simulatque portam excretionis truserit,

Onus & superuacuum foras proiecerit.

Perceptiones quæ efficaces inferat,

Ad sensuum tot iudicia nostris data

680

Neruisque & oculis, naribus, linguæ, auribus.

Hinc tactibus, digito quidem æquo iudice,

Examinat molle à suo contrario.

Auditionis transitus arctos facit,

Et flexuosas machinatur ianuas,

Fluant in aures ordinis serie, vt soni,

Ne fortè lædantur meatus intimi,

Si pulsibus grauissimis soni irruant.

ET spongiosa carne linguam contegit:

Nam pelle molli præditam esse oportuit,

690

Refractionem ad esculentorum omnium,

Atque vt meatus apprehendant commodè,

Fungosa per quos laxitas capiens cibos,

Dijudicat pulchrè liquores quoslibet.

De hac alēdi
vi & reliquis
Arist. lib. 2.
de An. c. 4.

De sensibus
& eorum in-
strumentis.

Tactus.

Auditus,

Gustatus.

Odoratus. Ast vnde tam amplas fistulas hoc obtinet
 Vehiculum odoratus, meat quâ spiritus
 Vitalis auræ: morbo & illis si accidat
 Ut obstruantur, ceu laqueo animal angitur,
 Aut cogitur animam per os effundere.

Imitata cæli hæc vis situs, hos luminum
 Visus. Orbes duos obiecit instar siderum,
 Possemus eiaculatione ut orbium
 Aëre repercusso, sagittantes velut,
 Haurire lucem è luce, ut ignem ex torribus.

700

Oculorum molitio. AT capitis à neruis duobus extimis,
 Facto canalis in modum foramine,
 Transmittit hoc lucis meatu spiritum:
 Tunicisque vestit pupulas mollissimis,
 Ac si domi quis virgines custodiat.
 Foramen angustum aperit at meatui,
 Ut spiritus qui è riuulis effunditur
 Non comprimatur, si via huic præclusa sit:
 Neu obnubilet, visus hebetet aut lucidos,
 Aut lumina obducat nigra caligine:
 Neu turbet aciem flatus hic, aut inquinet,
 Effusus impetu, via latissima.

710

O quanta, quàmque ampla est tuorum operum, DEVS,
 Notitia inexplicabilis, sermonibus

Quæ non notatis prædicat nubem sacram:

Et nunc datum ut caliginosis cordibus

Hæc luminum vis præferat claram facem:

Sedenim per oculos cum notas turpes trahat,

720

Rursus

Epiphone-
 ma, de la-
 chrymarum
 vi ad eluenda
 peccata.

Γόθεν δὲ καὶ σύεικας διπόρας ἔχῃ,
 Οσφραλικῆς ὄχημα, καὶ διόβροφα
 Πνοῆς ἀγρωεῖς, ὧν φεραίντων ἐκ πάροις,
 Αἰγυπῶ τὸ ζῶον, ὡς ἐν ἀγρότῃ,
 Ἡ καὶ ἄπειπῆ * ἐκβιάζῃ ὁ γόμα.

καὶ ὁσ-
 φρήσιος.

χ. παρ-
 πίν.

καὶ ὁ-
 ψεως.

Μιμυμυμὴ ἢ ἄς ἐν ἕρανώ θεσῆς,
 700 Φωστῆρας ἀντέχκειν ὀφθαλμοῖς δύο,
 Ὅπως ἔχει μὲν τῷ βολαῖς τῶν ὀμμάτων,
 Τὸν ἀέρα πλήθοντες, ὡς οἱ ποξόται,
 Φῶς φάει σὺρῆς, ὡς τὸ πῦρ ἐξ ἀνδράκων.

Ἐκ τῷ ἀνῶ ἢ τῆς κεφαλῆς ἀχροσέγων,

Νότρων Διφτηῖστα θλήνος δίχην,
 Καὶ πνῦμα φωτὸς ἐμβολῆσα ἕν πορω,
 Τοῖς μὲν χιτῶσι συγκελύπη ἄς κέρας,
 Ὡς εἰ τις οἶκοι συμφυλάτῃ πῆρῆνοις.

Ὅπῳ ἢ μικρὰν ἐξαοίῃ ἕν πορω,
 710 Ὅπως τὸ πνῦμα τῷ ὀχετῷ Διφτηῖσαν,
 Μήτε φευθῆ, τῷ ὀδοῦ πεφεραγμύνης,
 Καὶ πνῦματώσῃ, καὶ σκατώσῃ ἢ ἴται,
 Καὶ ἄς ὀπιχύσῃς παροπλασῇ παῖς ὀψοῖ.
 Μὴ δὲ αὐτῶραξῃ, καὶ γυλώσῃ ἄς κέρας,
 Ὅρμαῖς ἀπλήσις ἐκχρῆν παρὲς τὸ πλάτος.

Ὡς ἐμερομυμῆ τῷ θραῖν σου κλισμῆ

Ἡ γνάσις ἢ δύσφρατος, ἢ τοῖς ἀγρᾶφοις
 Λόγρις ἀπατέλλῃ τὸν θρον γνόφον.

ἐπὶ δακρυῶν

Καὶ νῦν ἐφθῆται τῷ ζοφώδεις καρδίας,
 720 Δαδύχον εἶ ἢ ἐσπῆν ἕν ὀμμάτων,
 Ἐταρ δὲ αὐτῶν ἐμβολῆσα τοῖς ῥύποις,

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

Γ' ἄνθ' ἀντ' ἐκβόη' ἔα δάκρυα,
 Τὰς εἰσόδους πλωύασα τοῖς διεξόδους.

Εἰ τοῖς λαβουρίοις δὲ τ' ἄλλων φεράει,

ὡς τῷ Ο τῷ ἀδύλων ἰσῶν ζήσάτης,
 καὶ πῶς ὁ ἴος σῶεσι πηλίνα βαρῆ,
 καὶ πνεῦμα πηλῶ καρτερῆ σσημημόν·
 καὶ πῶς ἐν ἕλη τ' αὐλίαν ἔχῃ,
 εἰ μηδὲν αὐτὸν ὑλικὸν περὶ γράφει.
 Ἡ πῶς μέγιστον ὄμμα τ' ψυχῆς ἔφυ,
 καὶ τ' ἀδύλων ὀπίκοις ἔχῃ πρόσκι·
 καὶ νῦν μὲν εἰς γλῶ τ' ἐσπεργίαις * μῦθι,
 καὶ πῶς ἀπὸ αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν *
 καὶ πῶς ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν *
 τὰς τ' ἄνω τε καὶ κάτω ζήσῃ φύσῃ·
 καὶ τ' μὲν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν *
 τῶν δὲ ἐσπεργίαις ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν *
 καὶ τ' ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν *
 ἐφέλκε) * μὲν τ' ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν *
 καὶ τ' ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν *
 καὶ πολλὰ καὶ μὲν, καὶ τὸν ἔσπεργον πόλον
 Δοκῆ πῶς ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν *
 εἰ καὶ διαυροῖς ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν *
 Ὅταν δὲ τοῖς τοῖς πολυπλόκοις μίτοις
 Λίσσῃ γοργῶν, καὶ βαθυῆ, καὶ φεράει,
 Ὅπως ὁ χρυπῆς ἔν τῶν φρενῶν ὁδοσάτης,
 Ὁ ψυχολέπτης, ὁ φθορεῖς τῆς καρδίας,
 Ἡ τῶ σῶεσις ἐπαροῖς, ὁ πῶς ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν *
 Ἐξωθεν ἔνδον ἡδονὰς παρῆισαγῆ·

730

740

Σπείρω

Rursus per ipsos lachrymas fundit pias,
Egressione vt eluat quæ ingressa sunt.

Si porrò labyrinthos latentes explicet
Oraculorum, essentiarum libripens
Subtilium: quî mens lutofo ponderi
Adhæreat, cænoque iunctus spiritus:
Qui liber à concretionè in mole sit,
Si nulla materies eum complectitur.

730 Qui ve oculus animi maximus sit insitus,
Vt eius acies penetret abditissima:

At nunc humi est affixus actionibus,
Tollens modò se salit in oras ætheris:
Præpetibus ac pennis volans Solem anteit,
Indagat & superas & imas quasque res:
His sufficit sanè, has mediocriter videt,
Ac cæterarum imagines signis capit.

Et appetitum sistere haud vsquam volens,
Attrahitur ad causam omnium excelssimam,
740 Atque illius notitiam habere percipit:
Multum laborat, ac poli altum verticem
Prætergredi putat: sed ibi perstringitur,
Sit perspicaci corde quamuis præditus.

As t̄ inuoluta hæc quando fila soluerit,
Vnum hoc studens, scrutatus altè, & dixerit
Abstrusus vt grassator ille mentium,
Prædoque animorum, cordis humani lues,
Elatio caliginis, primus Draco,
Intiò ferat ductas voluptates foris:

De mēte &
intelligētia.

De astu &
præstigijs
semperiterni
hostis gene-
ris humani.

Et cogitatus serit, vt hinc culpam crect.
 Itidem tyrannum se gerens, hominem trahit

*D. Basil. or.
 10. in Hexat.
 in extrema.
 D. Chryso.
 in psal. 48. C.
 Boet. lib. 4.
 de phil. consol.*

Affectioinum ad seruitutem, vt belluam.

Hic mobiles mentes videri aues facit,

Sues adulteros, rapaces vt lupos,

Vespásque violentos, furentes pardalos,

Et sanniones mutat in fœdos canes,

Qui blandientes impetunt morsu aspero:

At luridos ex liuidis angues parit:

Fundens venenum fictione pessima.

*Nisi arideat
 cōsuetudo no-
 stra legendum,
 Nā l'zdit a-
 nimū inflāte
 mētes phar.*

Acuitque acerba tela fastus turgidi:

Nam tingit † illa instante mentes pharmaco,

Lapsu eleuato, honore valde ignobili,

Humili tumore, gloriâque ingloria,

Ridente luctu ludicri vmbram tam leuem.

*Fastus, de
 quo fufius in
 poem. de va-
 nit. vitæ.*

Idololatriam auri auaris inserit,

Originem primam malorum & cladium:

Auaritia.

Satiata quæ affatim, satietatem haud capit:

Tabescit at libidinum tota æstibus:

Expletione & auctione alens sitim,

Temulentix flammam aureæ accendit magis.

TVM quí sit hac vi præditus, lapsus polo,

Vt non modò istud corpus, hostem vt barbarum,

*Corporis
 cum spiritu
 prælium à
 dzmone est.*

Cum spiritu committat aduerso agmine:

At dirus alma mancipet præcordia,

In seruitutem liberam naturam agat,

Mentésque, iuris quæ sui, subigat sibi,

Captiuitate affligat ac miserima:

750 Σπείραν λογισμοὺς ἕς γοῆν ἀμύρτας,
 Ἡ πῶς τυραννὴ καὶ μετάρη ἢ φύσιν,
 εἰς * πῶς φύσιν ἢ παθῶν κληρωδία.
 Καὶ πῆνὰ μὲν δεικνύσι τὰς χυφὰς φρένας,
 Σύας δὲ πόροισι, καὶ λύκοις τοῖς ἀρπαγαῖς,
 Σφῆκας δὲ πλῆκτας, θυμικεῖς ἔ παρδύτης·
 Ποῖς δὲ τοῖς εἴρωνας ἀθλίως κώας,
 Σαίρην δοκουῦτας, καὶ δακρυῖν ἠπειγυμῖοις.
 Οφθαλμοὺς δὲ πικροὺς ἐκτελεῖ τὸς βασκάνοις,
 Τὸν ἰὸν εὐθείς τῇ κακῇ * ἀεὶ πλάσσει.

ἴσ. ἴσ. ἢ πκ.

760 Οἴησι δὲ πικρὰ * καὶ ἄ τῷ τύφου βέλῃ,
 Βλαπτοῖ * γὰρ αὐτὴ ψυχρὸν ἔμπευ φαρμάκων,
 Τιμῆς ἀΐμα, πύσσεως ἐπιτηρῶν·
 Ογκου τραπεζοῦ, δυσκλεῖς ἀδοξίας,
 Ορθίω γῆνι τῇ σιαν τῷ παρῆνι.
 εἰδωλελατεῖαν ἢ τοῖς φιλανθρώποις,
 Τίω ρίζαν εὐλῆσι τῇ κακῶν ὄλων·
 Ἡ καὶ κορεσθῆ μόνον, ἕκ ἑξὶς κέσθιν,
 Ἀλλ' ἕς ὀρέξῃς τῆς καὶ καὶ φλεγμοναῖς,
 Τῇ πλησμοῦ διπλάσι, καὶ τῇ περὶ αἰσῶν,
 770 Τὸν θεασμὸν ὀξείπλουσιν ἢ χρυσῆς μέθης.

χ. παρ-
 πλάσει.
 ἴσ. Βάπτει
 γὰρ αὐτὰ ψυ.

Ἡ πῶς ἰσοῦτον καὶ πεσὼν ἕξ κελύκος,
 Ὡς μὴ μόνον τὸ σῶμα βαρβάρου δίκην,
 Ἀντιπράξιον πρὸς μάχην ἢ πρὸς μάχης·
 Ἦδη ἢ καυτῆς ἀπέται τῆς καρδίας,
 Καὶ δουραγωγῆ ἢ ἐλδύτεραν φύσιν,
 Καὶ τὰς ἐν ἡμῖν ἀνδραγαθῶν φρένας
 Εἰ ἀχμολύτω συμφορῆ ἀεὶ τῆς ἐπέ.

Πείθει τε πολλά καὶ ἑλπίαι συμπτέφνι,
 Ελίατε) γὰρ λοξοφθῶς, ὡς ὄφεις,
 Ἔστι δὲ δὴνὸν ἐν φρονήσῃ θηρίον·
 Σπυροδρομὴ δὲ ἢ κάτω φοροῦν τρέχων·
 Κεχρημῶς γὰρ ὡς ποὶ τῆ κυρία,
 Λείχων δὲ τὸν χοῦ τοῖς λύκων ἑταῖροις,
 Καὶ γαστριμάργω τὴ σαφῶν ὑποφύσῃ,
 Κίη δὲ συμπτέροσμα τῆς ἀμαρτίας,
 Γρὸς μὲν ἕκαστος γέῃσιν ἠδέας τρέχῃ.
 Καὶ συγκερατὶς ἠδὲ τῆ πικρίας,
 Μελικεῖα τῶν φθέρῃ με δηλητηρίω.
 Σύμβολος ἐχθρὸς, καὶ κεκτήτορος φίλος,
 Σφαγεὶς παροσίου, ἔφορεῖς στωερλάτης,
 Γλαίων ὀδηγὸς, δὴ μὲν ὀδοσάτης,
 Ασσονδος, δὴ παρὸς δεκτός, δὴ πειθῆς δράκων
 Θέλη γὰρ ἡμᾶς, μηδενὸς παροσίου,
 Κάλλος παροσίου, μηδενὸς κινουμῶν·
 Γρόσπα μωροῖ, ζῶγραφῆ ἀφελιάσῃ,
 Τὸν ἰὸν ἐρῶν, ψλαφα τοῖς δακτύλοις,
 Γέλωτα πικρῆ, συμβολάξῃ τὸ σῶμα·
 Καὶ τὸ δεικνύσῃ δὴ ἀφανὸς ἀμάρτιας,
 Εμπαροσίου ὀδῶσῃ τῆ ἀμάρτιας.

780

790

Οὐκ ἀγνοῶν γὰρ ὧν ἐκείνη φασμίξ
 Τὸ δυσπαθὲς φρόνημα, καὶ τῶν πλέον
 Θλίβῃ με καὶ δακνῆ με κερατὶς δίκην,
 Φέυροσῃ καὶ παροσίου τῆ ἀμάρτιας.
 Πλὴν τὸν ἰὸν τοῦτον ἐρῶν τῶν ὄφιν,
 Τὸ δὲ σῶμα κείτοπῶν, ἢ θεία κρίσις

800

Γρόσπα

- Hinc suadet aggredi facinora pleraque:
 Nam tortuosa, ceu Draco, irrepit via,
 780 In intimisq; sensibus trux bellua est,
 Ingreditur & solo, infimum carpens iter:
 Alui ministerio pedum loco vitur,
 Lingens luporum more sucto puluerem:
 Intemperante affectionum incendio
 Studet facinus ad vmbilicū ducere,
 Ad quem cibum avidus quisque cursitat libens.
 Miscētque amarorem voluptati asperum,
 Mulso venenoso parans mihi necem.
 Patronus infestus, benignus proditor,
 790 Iugulum petens blandē, enecans quos adiuuat,
 Dux in via fallens, beneuolus ac latro,
 Et perfidus, gratusque & eloquens Draco:
 Namque allicit nos, præmio nullo dato,
 Formæ exhibet decus, nec vlla mota res,
 Laruas figurat, spectra fingit inania,
 Scrutatur animum, tangit & digitos manus,
 Risum excitat, labellâque oris comprimit:
 Et opinione delitentis criminis,
 Crimen reapse noxium mox parturit.
- 800 I A M illusionum Dæmonis non nescium,
 Propositi iniqui ac pessimi, tantò magis
 Me pungit ac mordet, rubens, Cancer velut,
 Quòd flagitium & auerser, & præstem tamen.
 Nisi si vetustum anguem hunc inaudito modo,
 Caliginis speculum, Dei sententia

Draconis
 Satanæ mini-
 stri illecebræ

Plin. l. 8, c. 21.

Antitheses
 aptissimæ ad
 variamenta
 Dæmonis
 declaranda.

Spectrorum
 illusiones.

Querimonia
 de fragilitate
 humana.

Nobis ob oculos posuit, vt, si quidem notas
Ad imaginem sacram editas non tollimus,
Habeamus ipsum ludibrî tanquam loco,
Anguémque ludamus, licet hiatum pareat.

Isai. 105.

Martyrum
& Sanctorû
lucta cum
principe te-
nebrarum.

Plerique enim mentem superbam & asperam,

810

In prælióque inuulnerabilem illius

Vim molis expertem, grauati his artibus

Ac terreo contemperati puluere,

Retudêre gnauiter, perinde ac si scuta

Repellerent humi sagittas irritas.

Si singula hæc spectanda proponat sibi,

Côsideratio
stupêditorum
Dei miracu-
lorum.

Et vilium ac vulgarium mortalibus

Victoria habita, notionem prædicet:

Vel promouens gradum, organum capiat sacrum,

Vox clamitantis cordis in vastis locis:

820

Esai. c. 6.

Aut forcipi si se Cherubinæ admouens,

Sermonis almi sumat hinc carbunculum:

Reg. 4. c. 2. 6.

Aut flammeum currum, igneosque equos trahens,

Iter polorum currere arduum volet,

Equésque vita appareat sublimior,

Carne hunc deorsum dimouere nescia:

Gen. 15.

3. Reg. 18.

Deducat ignem, rorem & appendat suprà:

Cunctas trahens, vel distrahens, mutans ve res.

Exo. 22.

Num. 11. 16.

3. Reg. 13.

De fornace

Dan. 3.

Exod. 47.

Isai. 23.

Exod. 23.

24.

Obturet ac fide os Leonum audacium,

Rorem esse monstrat ignem in ardenti pyra:

830

Nilúm ve feriat, sanguine immutans aquas,

Et suadeat fulgêre Solem in nubilo:

Ac diuidat abyssum in stupendam semitam:

Ignis

Γ' εὐθὺς κεν ἡμῖν, εἴ γε τοῖς κατ' εἰκόνα
 Γραφέντας ἡμῖν μὴ χαρῶσιν ἡ τύποις,
 Ὅπως ἔχω μὲν αὐτὸν ἀπὸ παλαιῆς,
 Παίροντες ἕς δράκοντα, καὶ γαῖη μέγα.
 810 Πολλοὶ γὰρ αὐτὸν ἔ' ἐπ' ἠριώδη φρένα,
 Καὶ τ' ἄφυκτον εἰς μάχης αὐλίας,
 Ὑλην ἔχοντες ἑσθρικῶν βαρημῶν,
 Καὶ τῆ γαῖᾳ συμπεφυρμένοι χέρει,
 Ἡμβλωται, ἀπέτρεψαι, ὡσπερ ἀσπίδες
 Τὰ Γ' ἄρα πρὸς γῆν ἀνιπέμποντες βέλη.

Εἰ τοῦ πόντου πρὸς ἀφ' ἑσπερίων ἄλκοι,
 Καὶ τὰν δοκίμων ἐυτελῶν καὶ στυγέσφων,
 Τὸν σφυγμὸν δ' ἰρών, τ' ἀφ' ἠριώδη φρέσσι·
 Ἡ καὶ πρὸς κέπλων θῆον ὄργανοι ἄλκοι,
 820 Φωνὴ βοᾶντος εἰς ἐρήμους καρδίας·
 Ἡ τῆ πυράρα τὸ χροσθίμ ἐγλίσας,
 Ἄλκοι παρ' αὐτὸν τ' ἄλκου τ' ἄθυρα.
 Ἡ τ' πυραυγῆ δ' ἴφρον, ἢ τὸς ἐμφλόρους
 Ἰπποῖς ἕλκων, ἕσθρων ὄδον δ' ἄλκοι,
 Ἰπποῖς δ' ἀφ' ἠριώδη βίᾳ μετ' ἄλκοι,
 Τῆς ἑσθρὸς αὐτὸν μὴ κέλευστος κέτω.

Ἡ πῦρ κατὰξί εἰς κρεμάσει τ' ἄλκον,
 Ἐλκων, μετ' ἄλκων, ἀνιπέμποντες τὸ φύσας·
 Φεσθί δ' ἰπποῖς τὰν λεόντων τὸ σῆμα,
 830 Δεσθί δ' εἰδείξει τ' κέλευστος τ' φλόγα·
 Ἡ καὶ πατὰξει ἕσθρον ἕς ἄλμα τρέπων,
 Πείσει δ' ἐσθμπτειν εἰς ἄλκον τ' ἠλιον,
 Σχίσθ δ' τὴν ἄλκων εἰς τρέπον ξέλω,

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

κ. πύρις. Στύλιον ἢ δειξεί * νυκτὸς ἔμπυρον σέλας,
 Ἀρβύς δὲ σίτου μὴ παροχειμῶν πλάσῃ,
 Λιμὸν δὲ θαλάσῃ τῇ βροχῇ τῶν ὀρνέων,
 Πηγάς δὲ πέτραις ἐκβαλλῆν ἀναγκάσῃ.
 Τεῖνοι δὲ χέρας ἕς ἔσπῃν ἐναυτίων,
 Τῷ φαροφάδεν συμβόλια τεύξοντα.
 Ἰδιὸν δὲ πυρσῶ μὴ φλογισθεῖσιν βάτον,
 Τὰ χρυπῆ ἔμμελλοντος ἕκοντος μῆτρα.

840

κ. ἰν τέρφ. Τότε παροκύντας, ὡς ὁ Μωσῆς, * ἔμφροβως,
 Καὶ καπνὸν ὑρῶν ἐν θυέλλῃ κῆ γρόφῳ,
 Καὶ παρὲς τὸ πύγμα τῷ ὀπῆς ἀφηνυμῶν,
 Μόλις τὰ χρυπῆ τῷ ὀπιαθῶν μέρη
 Θεοῦ σκοπῆσθ, κῆ πλέον μὴδὲν βλέπων,
 Πλέον ποθήσῃ τῷ κεχυμυμῶν πόθον.

κ. ἰσώπῃ. Ἀρρεῖ γὰρ εἶσι τῷ ἑρώντων οἱ πόθοι,
 Ἐξ στυμῶν τῶν τύχῃσι τῶν ποθουμῶν.

Καὶ πᾶς ἐρῶντων τῶν θεοῦ τῷ ἰσῶν,
 Οἷον θεοφῆ, παρὲς τῶν συμμῆ.

850

κ. ἀπτιξί. Εἰ γὰρ ἴς ἕς ἀβασιν, ἀπλήσις χέρας,
 Ἡ καὶ περαυγῆ δίσκῃ ἠλίας βλέπων,
 Οἷον * θεοφῆ, τῶν χέρας ἀμβλωμῆ.

κ. εὐπεφῆ. Ποῖος πηλώπῃς ὑρῶν τῶν * ἠὲς βλέπειν,
 Τὸν τῶν κατῷ ἡμᾶς ἠλίας φάως πόθον;

δὲ χῆ. Ἀλλ' ὡ παρῶν παρῶντων ἐδράμῃ τῶν χῆ,
 Ο πᾶσι γνωστὸς κῆ δυσὸβῆτος μῶντων,
 Καὶ πᾶσι λησῶν, κῆ κρατῆρῶν μὴ θέλων.

Πᾶσι γὰρ ὡν ἀγνακός, ἐγνώσῃς ὄλοις
 Εξ ὧν ἐνεργῆς, * εἰς τὸ πᾶν τῶν σε βλέπειν.

κ. πῆς ἢ
 πᾶσι τῶν σε.

860

Præstet columnam noctis igneam facem,
 Panémque fingat frugibus nullis datis:
 Compescat & famem imbre demisso alitùm:
 Ac flumen vnda fluere cogat è petra.
 Intendat aut palmas ad hostium fugam,
 Imaginem exprimens salutaris crucis:

Num. 11.

Exod. 17.

Num. 20.

840 Cernátque magno incendio haud vltum rubum:
 Abstrusa signa euentuum prænuucia:

Tandem procumbens præ metu, Mosis modo,
 Cùm inuenerit fumum in procella nubéque,

Exod. 3. 4.
19. 33.

Et ad foraminis profectus terminum,
 Latentia agrè posterarum partium
 Dei intuebitur, nihilque vltra videns,
 Desiderabit cupidius quod abditum est:

Nam amantium sunt languidi cupidines,
 Quando citò optatis frui conceditur,

850

IAM quisquis ipsam essentiam quærit Dei,
 Quantò acrius spectet, magis conuiueat.

Proinde, si spectator avidus lumina
 Dum iactat in voraginem, aut Solis iubar,
 Quanto inspicit magis, hoc magis perstringitur:

Quæ perspicacissima videre mens queat
 Solaris huius luminis fontem abditum?

Diuine nature cum abyfso & Solarium lumine comparatio.
 Plato in phad.
 Cic. 1. Tusc.
 D. Ambros.
 Hex. l. 4. c. 1.
 D. Dionysius
 Eccl. Hier. s. 2.

Tu qui eminus præsto es celeritate stabili,
 Et cognitus cunctis, & inuentu arduus,

Qui percipi à cunctis potes, nec vis capi:
 Nam nemini perceptus, omnibus agnitus

Precatio accingētis se ad operum diuinorum descriptionem.

860

Tuis operibus, quæis vbique cerneris:

Nam quanta magnitudo naturæ tuæ est,
 Quæ incomprehensa arctatur excellentia,
 Huc vsque nobis actionem cernere
 Tuam finis: nec angelis solùm in tuis,
 Quæis igneas substantias indens, facis
 Materiem ab omni mole mirè liberam.
 Sed si quis ordo essentiis sublimior
 Globis in æthereis polisque nos latet,
 In quaque mundi parte, qui nunc cernitur,
 Qui ve antè fuerat, postque erit, si sic voles.

870

Operatio
 diuina quàm
 latè pateat.

Namq; exit in flammam atque aquam, tum in aërem,
 Terramque, in astris, stirpibusque, auibisque, inest:
 Itque in natantium & genus repentium.
 In omne gramen: denique in hominem magis,
 Ob quem ista, post quem ve tanta currunt sedulo.

Radius tuus sedenim, locus quem non capit,
 Peruadit omnia, nec premitur angustijs:
 Neque maximarum est artifex rerum modo,
 At cuncta simul amplectitur firmissimè:
 Nos dirige isto, quo tui opificij licet
 Orbis figuras sciscitari splendidas.

880

Trãscio cum
 inuocatione.

De natura
 & proprietate
 stirpium,
 atq; arborũ.

NAM ecquis, videt dum poma, pictas vel rosas,
 Non illicò agnoscit coloris opificem?
 Quis suauè olens dum nare ducit Balsamum,
 Non antè odoratur te, vt ipso quid amplius?
 Cedrum quis attollit, quis eius porrigit
 Baccas, & vnguentum acre ligno conijcit?
 Quis Nardum inungit, delibuto & gramine

Aroma

Οσσι γὰρ ἐν σοὶ τὸ μέγεθος τ' ὕψους,
 Εἰ ἀκαταλήπτοις * ἔξοχαῖς σινευτάλη,
 Τσοῦτον ἡμῖν τ' ἐβέρραιαυ βλέπειν,
 Τωὶ σὴν ἐφῆκας, ὅσα ἐν ἀπέλοις μόνον,
 Οἷς τὰς πυραυγῆς ἐμφυτῶσας ὕψους,
 Ὑλην αὐλοῖν μυσηκῶς ἀπφράδα·
 Ἀλλ' εἰ τις ἰμαῖς ἰσοῦν ἑσφτέρεα,
 Δέληθε τὰξίς ἕρανοῖς, ἐν αἰθέρι,
 870 Εἰ πᾶν κέσμα, ὅτι νῦν ὀρωμενῆ,
 Καὶ ὅτι πρὸ αὐτῶν, καὶ μετ' αὐτῶν ἢ θέλας.
 Χωρὶ γὰρ ἕς πῦρ, εἰς ὕδωρ, εἰς ἀέρα,
 Εἰς γλῶ, ἐν ἀέροις, ἐν φυλοῖς, ἐν ὀρνέοις,
 Εἰς πᾶν * ὅτι κελῶν, εἰς τὸν ἔρποικα σόλον,
 Εἰς πᾶσα γόρβοι, ἕς τὸν ἀειθεροποι πλέον,
 Δι' ὃν ποσαῖα καὶ μετ' ὃν πᾶρατρεχῆ.

ἴσ. εὐετα-
λέπτοις.

καὶ εἰς πᾶν
κεντῆρι.

Ἡ σὴ γὰρ ἀκλίς μηδαμῶς χωρουμένη,
 Εἰς πάντα χωρῆ, μηδαμῶς σενουμένη·
 Οὐ τῆν μέγιστον ἔσφ τεχίτις μόνον,
 880 Ομοῦ δὲ πάντων ἀχέτως διεδραγμένη·
 Ἰθίωσι ἰμαῖς, ἔθθα τ' κοσμοουργίας
 Τῆς ὅσῃ ἕστιν ἰσορρῆν τὰς ἐμφάσας.

ΤΙΣ γὰρ θεωρῶν μῆλον ἢ βαφῆν ἐσθδου,
 Οὐκ ἀθύς ἐγνω τ' βαφῆς τὸν ἐργάτην;
 Ἡ ποῖος ἕς ὄσφρησιν θῆτα ἐν βαλοσάμου,
 Οἱ σὲ πρὸσφῆσιν βαλοσάμου πλέον;
 Τίς κέδρον ἐψῆ, καὶ πλατιῶν τῶν κλάδους,
 Καὶ πιχρὸν ἐβῆσιν ὅτι ξύλα μύρον;
 Τίς τάρδον ἐψῆ, καὶ μελέων τ' πῶσα,

Μῆλον καὶ
ρόδον.
Βαλοσα-
μον.

Κέδρος.

Ναρόδος.

Αρωματίζῃν ἐκβάλλῃ τὸν γάχιν;
 Φοίνιξ. Πόθεν δὲ φοίνιξ ἐν κέλευθ' ἡρώεος ἴσσις,
 Καρποῖς μῆγουργῆ δ' ἐν ἐνίκμων βοτάνων;
 Κίτσα. Τίς κ' ἔσ' κίτσα τ' ἀκμήτας ὀπλίσας,
 Σιωπήσαν αὐτοῖς ἀνταλάλκευθα ξίφει;
 α. ἄλλοι. Τίς ἀπαργαμοῖ ἔσ' τέκνα τ' φυτῶν ὄλα;

Καὶ τοῖς μὲν ἐνέθουσι ὁσώδη βλάσιν,
 Οἷς ἔστιν ἐκτός ἀδαιτηῖς ἢ γυμνότης,
 Τοῖς δ' ἴσσις ἀσπασμένη γερρὸν ἔξωθεν δέρας,
 Οἷς ἔστιν ἐκτός ἀπικαθῆς ἢ ραινότης.

Τίς ἔσ' λέοντι θάρσος, ἢ τῇ δορυαδί
 Δρόμοις ἐπὶ κεν ἀνιφάρμακον φόβος;
 Δορυαδῆς. Τίς αὖθις ἐκράττειεν ὡσπερ ἐργάτιον,
 Ταῦρος. Αἰσθητῶν μέλλοιτα; τίς τ' ὀρέων
 Ορίθων. Τὴν γλώτταν ἐσόμεσεν ὀργάνοι δίκην;
 γλώτταν. Ὡς κ' ἰομίξῃ τοῖς κενοῖς μυθογράφος,
 εἶναι παρ' αὐτοῖς γνωστὴν ὀμιλίην.

Γριψ. Πόθεν δὲ κ' γριψ ἀδατηνὸς λαβῶν κέλεος,
 Καὶ βοῦν ἀρασσῶν ἐξ ἐβρίμων ἀρπάξαν,
 Καὶ πηλὸς ἦρ', κ' βαδίξῃ τετραπόδι;

Τίς ἔσ' κ' ἀμύλοισι κ' περ οὔσας ὀργήλοισι,
 κ' ἀμύλοισι. Ἐπὶ ποσὶ μῆτρος μὴ μιαιφάτος γάμοι;
 Καὶ κίπνος ἔτω θεάρον ἕως λαθρον πάθος,
 Γερός τ' ἀθεσμοῖ μίξιν ἐγκρατῆς ἀλόν,
 Πέραςας ἕγχευ τοῖς ἰοσυώτας τ' ἰσιον.

Τετάρτος. Ποῖος ὀρίσμοις ἐκμαθῶν ἰπποκράτους,
 Τετραπόδιος δίκραμον ἐμφαγῶν τετάρτος,
 Τὸν ἰόν ἀθῆς τῶν βελῶν ἀποπύξ;

890 Aroma spicam cogit almam fundere?
 Ast vnde Palma arentibus nata in plagis,
 Mel fundit in fructus racemósque vuidos?

Quis mala citria muniens tot spiculis,
 Apravit ipsis arma naturalia?

Quis stirpium fœtus recentes obtegit?
 Ac his quidem indit nuclei basim ossæam,
 Queis nuditas extra imbecilla est scilicet:
 Aliisq; duram opponit exteriùs cutem,
 Queis intus est mollitia delicatior.

900 Ecquis Leoni audaciam, timido at damæ
 Cursus timoris remedium tutum exhibet?

Tauro quis vt opifici dedit robur, solum
 Vertat vt aratrò? quis ve linguam garrulis
 Velut organum formauit aibus tinnulum?
 Vt inde rentur fabulatores noui
 Ipsas habere cognitos vocum sonos.

Ast vnde quæso maximis Gryps viribus
 Bouem vnguibus rapidissimis altè eleuans,
 Alésque volat, & quadrupes gressus mouet?

910 Quisnam Camelos, æstuent irâ licet,
 Persuasit vt parentis haud se polluant
 Contactibus? libidinosum ergo hoc pecus,
 Dum temperat constanter à venere impia,
 Persas nefandæ impuritatis arguit.

Decreta quænam didicit à Coo sene,
 Vt faucius caper ferus Dictamnum edat,
 Et sic sagittarum venenum respuat?

Nardi spica.
Plin. c. 2. l. 13.

Palma.
Plin. l. 13. c.

Mala citria,
 seu Assyria.
Plin. l. 12. c. 3.

Fœtus in-
 tegumenta, &
 nuclei.

Animalium
 proprietates.
 Leo.
 Dama.
 Taurus.

Auium sin-
 gua
*Plin. 7. 19.
 cap. 12.*

Gryphus.
Plin. l. 7. c. 2.

Cameli.
*Aristot. lib.
 de mirab. au d.*

De animalium
 remediis.
 De capro seu
 Capris feris:
*Aristot. l. 9.
 hist. Anim. c. 6
 Dioscor. l. 3.*

- Accipitris
 medicina. *Ecquis Galenus Accipitrum vulnera*
Lactucæ amaris purgat è liquoribus,
Caliginosam luminum his nubem auferens? 920
- Pardalis. *At Pardalis feræ cruorem haurit capræ*
Vexata morbo: sic medetur & sibi.
Sed vuidis quercus sacratæ frondibus,
- Cameli. *Vstos Camelus mox sapores euomit.*
At viride gramen si canis gustauerit,
Depellit atræ bilis ægritudinem.
- Canis,
 Lupi.
 Leporis.
 Leonis.
 Cygni.
 Hædi.
 Ciconiz.
- Raui at lupi terram, lepúsque cantharos,*
Leóque simias : olor ranunculos,
Hædíque difficilem cùm edunt Scammoniam,
Cibo hoc dolores cruditatis leniunt. 930
Et absque falso numine Aesculapij,
Angues vorando sana fit Ciconia .
Vnde at Catoblepas anhelans vimigneam,
A nare flatum torrida emittens ferum,
Incendij flumen solum versus iacit,
Iaculatur ac telum procul , tanquam arciger,
Ætneam vt ardère rapidam flammam putes,
Fulminibus & pares vaporum turbines?
Vt nisi iuberetur gerere pronum caput,
Flammæque feruidos cière infra globos, 940
Terram cadaueribus premi contingeret.
Iam quí genera præstantiora animalium
Terrentur à re viliori qualibet?
Formidat omnis equus flagelli verbera,
Oestroque perculsus fugam taurus capit:
- Animãibus
 formidolosa
 Equo .
 Tauro .

Ποῖος Γαληνὸς ἱεράκων ἦ νόσῳ
 920 Ὅπῳ κατάρφ' πιχροφύλλων θριδάκων,
 Ἀχλιῷ δὲ αὐτ' ὀπιτικὴν ἀποξέων;
 Καὶ παρδοῆσι μὲν λύθρον αἰγρὸς ἀγρεύς,
 Πίνῃ κοσῦσθαι, καὶ κατάρφ' ἦ νόσῳ.
 Ὑγρῆσι δὲ φύλλοις ἐκ θρυοῦ καθαροῖσι,
 Χυμοῖς κέκμηλος ἄξεμψ' κεκαυμῆτος.
 Χλωροῖσι δὲ ἢ ἀγρῶσιν ἢ φάγῃ κύων,
 Χολῆς μελάτης ἄξερδύχῃ πάθος.
 Λύκοι ἢ τῆν γλυῖ, οἱ λαγροὶ δὲ καθαροί,
 Λέων πιθήκῃσι, οἱ δὲ κύκνοι βασιλάχοι,
 Τρέφῃσι δὲ ἢ ἀπέπῃσι ἀσκαμμυῖν
 930 Δειπνοῦντες, ἐκασίτοισι ἢ ἀπεψίδῃ.
 Ἀσκληπιῶν δὲ τ' ἰόθου θεῶ δῖα,
 Τρώων πελαργῶν, οὐ κοσῦσθαι, τοῖς ὄφει.
 Πόθεν κατὰ βλεφ. πυρσὸν ἔμφυτον πρέων,
 Ἐκ εὐὸς ἐμφύσημα πυρφορεμῆτος,
 Κάτω θ' ῥόμμα τ' πυρσῶ ἀνυγρέφῃ.
 Γόρρω δὲ πέμπῃ ἢ φορῶν, ὡς τοξότου,
 Αἰθαίῃσι ὡσπερ καὶ κατάρφῃσι φλόγα,
 Δίκῃσι κεραιῶν * πυρσοβολῶν * ἀλμίδα.
 εἰ μὴ δὲ ἡσπὸν εἶχε συγκεκυφέναι,
 940 Καὶ τῆς φλογὸς τοῦ βόσφου συγκιτῆν κάτω,
 Τῷ γλυῖ βαρμῆν εἶχεν αὐ τοῖς λειψάνοις.
 Πόθεν δὲ τὰ παρῶν χολῆσι τῆν γλυῖν ἄση,
 Ἐκ ὧν δοκρυῶντων μετεῖον φαυλί(ξ);
 Καὶ πᾶσι μὲν ἴπασι σφραμάστῃα τετέμει,
 Οἴσῃσι δὲ φάγῃ τῶντος ἐπίσημῶν.

Ἱεράκων.

παρδοῆσι.

κέκμηλος.

κύων.

λύκος.

λέων.

κύκνος.

τρέφῃσι.

πελαργῶν

Κατὰ

βλεφ.

ξ. κεραιῶν
 ἰν. τῷ αἴμ.

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

Φοβῆ ὃ τ' ἰέοθα τυπηθεῖς κύων.

Ἡμας δὲ κάναψ' ἀτελής ἀφ' ἑρέφει,
Δάκνων, παροσαυλῶν, ἄξυπνίζων πολλάκις.

Καὶ τῶν ἠεφάτων ἐκφοβοῦσι τὸ κέρως,
Τὰ μικρὰ ζυυλλίζοντα τῆν χείρων ἐρίφῃ.

Υλλος.

Καὶ μικρὸς ὕλλος ὑπερχέρον θηεῖα
Φθόρον ἐφίσα τῆ τομῆ ᾧ ἠπάτων·
Λάδρα γὰρ αὐτῶν παροσαυλῶν κεχηρῶν,
Διατρέχει τὰ σαλάγγρα σωλῆως δίκην,
Τεμφὴν δὲ κρυπτήν ἔξ ὀπιαθῆς θύσεν,
Φονδῆς ἀφ' ἑρέφας οἴχῃ) σεπασμῶμος.

950

Ἐσχίλος.

Ἄλλῃ δὲ ἴσ πεφικεν ὄρνῆς φύσις,
Ἡ τοῖς ὀδοῦσας ἑσπῆ) τῆ θηεῖα,
Καὶ τοῖς παροπῆσι ἐστῆ) λφ' ἀμῶσι·
Στοργῆν ὃ ἀφ' ἑρέφας ἡμιας φίλα,
Καὶ τ' ἑραπέθης τ' ἑσφῆν ἀμδουμῶν,
Ὅταν τ' ὕλλοι γητηνῶσα παροσβλέπη,
Κεράει, πτεροῦ) τοῖς ποσὶ παροτρέχει,
Κηρῆ δὲ τοῖς ὀνοῦσι, καὶ παρ' ἑ φόνος,
Κηρῆ δὲ ἑσφῆν γῆν) ζωνφόρος·
Καὶ τ' ἑραπέθης ἐξέλεγχῆ) τοῖς φίλοις,

960

χ. συμ-
πομπῆς.

Μὴ συμμαρμῶσας * εἰς ἀνάκην τοῖς φίλοις·
Ἐχρῶν γὰρ οἴμα, τὰ ἐπ' ὀγκασθ' φίλως,
Ἐκ ᾧ ἀμυδρῶν συμμαρμῶσας σωματων,
Ὡς μὴ τις αἰσταν' ἐπ' ἀπάροφς παροσβλέπει,
Γαθῶν λεληθῶς δυαπέθης ἰσπομίας·
Ὅ καὶ πέποιθεν ἠ κατ' Αἰγυπτιῶν μέθῃ,
Ὅ τοῖς μεγίστοις ἠπατημῶν μέσοι,

970

Αλλ'

Terret Leonem verberatus & canis.

At nos culex vilissimus torquet malè ,
Mordens strepénsque, sæpius somno excitans:

Sicut Elephantùm territant ferociam

950 Ipsi pusilli grunnientes porculi.

At paruus hyllus terræ alumnæ & fluminis

Necem struit, feruensque concidit iecur:

Nam clanculum irrepens in os eius patens,

Per viscera excurrit caui tubi modo,

Findénsque posticum latenter ostium ,

Cæsor fugâ suæ saluti consulit .

Est alia item natura auis percallida ,

Quæ in dentibus depascitur monstri istius ,

Ex reliquiis epulans opimis belluæ:

260 Et certi amici quis sit affectus docens ,

Mensæque honorem & gratiam tribuens cibus ,

Quando intuetur Hyllum adesse proximè ,

Clangit , strepítque alis, pedibus & profilit ,

Et vnguibus corradit, antéque imperum

Præco necis, salutis idémque author est:

Sícque arguit mensarum opipararum asseclas,

Non adiuuantes, cùm necessitas iubet.

Namque, arbitror, decebat immanes feras

Exilia hæc corpuscula sibi adsciscere ,

970 Nè fortè quis, dum immanitatem harum videt,

In notiones incidat sensim impias:

Ægyptiorum vt accidit temulentix ,

Quæ non modò delusa fuit ingentibus ,

Leoni.

Homini.

Elephanto.

Hylli, id est
Ichneumo-
nis, bellum
cum Croco-
dilo.

Plin. l. 8. c. 24.

De Trochilo
scu Regulo.
Plin. lib.
de soler. anim.

Sed vilibus reptilibus, ac fœdis feris:
 Totum salum impietatis horrendæ ebibens:
 Ab hisq̄ docta Hebræa gens malo suo,
 Vitæ studens vitia æmulari pessimæ,
 Res consecrauit muscam ad vnâ conditas.

Ez. *ech.* 23.

Orcæ & cete.

ORCÆ quis, hæc portenta maris, alta vt iuga,
 In vastitate immensi abyssi continet:
 Ne si impetu ferrentur in latas vias,
 Naues morarentur, vel aliò truderent?

980

De Remora.

Arist. *hist. anim.*

mal. l. 2 c. 14.

Plin. l. 9 c. 25.

c. 1. l. 32.

Plutar. *Sym-*

pos. 2. Prob. 7.

Oppi. l. 1.

Hæuic.

Quis ve Remoram piscem pusillum in æquore
 Statuit carinis obuium currentibus?

Hic classi in altum vela danti opponitur,
 Spirantibusq̄que auris resistit gnauiter:

Si quidem ala media parte pectoris sita,
 Hunc versat, & quasi cymbalum circumplicat,
 Quam nauibus quando obiicit currentibus,
 Arcet aquilones, fluctuum & cursum impedit,
 Spumamq̄que collidit procellis turgidam:

990

Mucronibus donec nouaculisque cum
 Peritus vrinator incautum fecer,
 Et salibus iniectum vaporibus priuet:

Remedium

conuulsionis

vteri in gra-

uidis.

Hinc fit medela matribus, quas vellicat
 Infans in aluo contineri qui nequit,
 Sed prosilire vult, ruensq̄que illabitur.

Turtur &

Purpureo.

Vnde at secundas, veluti turtur nuptias,
 Natura Purpureonis odit maximè:
 Vt si quam apud nos hic Lupam conspexerit,
 Corpus suum inedia sinat tabescere?

1000

Meretricis

Ἄλλ' ἄξει Φαύλων ἔρπειψ' καὶ Ἰηκων,
 Τῆς δυναθείας ἐκπιδουσα δὴ σάλον
 Οἷς καὶ μαθητεύσμετες Ἐβραῖοι πάλαι,
 Τὸν αὖθι ἐξήλασθ' ἐν κελκῆς βίον,
 Καὶ μέγερ μῆας ἐκθουῶντες πλὴν κήπον.

Τίς καὶ τὰ κήτη τ' θαλάσσης τοῖς λάφοις,

980

Ἐν τ' ἔρημοις τ' αἰθέρου συλλέγῃ;
 Μήπως ἐπισηφρήσμετα τῆς λεωφόρου
 Οδοσάτησ' καὶ παρ' ἐξὶ τὰ σκάφη.

Καὶ τίς τὸν ἰσθμὸν τὸν βραχὺν τὴν ναυκράτειν

ναυκράτης
 ἢ ἔχρησις.

Ποιῖς περυσσῶν ὀλκᾶδων ἀπὸ πᾶσι,
 Καὶ πλωτῶν δολιχῶν αἰτάρη σάλον,
 Καὶ τᾶις * πνεύσας αἰλιπᾶτητα βίαις
 Γπέρυξ γδ * αὖθι παρὲς τὰ τῶ σέρνου μέσῃ,

κ. πλοῦτος
 κ. αὐτῶ.

Κυκλοῖ παρ' ἐπιτύχασα κυμαθῆου δίκην,

Ἡν τ' φουόσας ἀντερείδων ὀλκᾶσιν,

990

Ἰσᾶ τὸ πρῶμα, καὶ δ' ῥόδιμα, καὶ τ' κέχρη,

Καὶ κυρτὸν ἀφ' ἑθ' αἰτεπικᾶ δ' ὀσῆν,

1000

Ἐως μαχαίρας ἢ Ξυθῆς τετρηθῆναι,

Τέμνη τὸν ἰσθμὸν τεχνικῶς βυθοφράμοις,

Ἄλσι τε τῶτον ἐμβολῶν ἐξικμέσῃ,

Καὶ γίνεται κλείς μητρικῶν ἀσασαίμῃ,

Ὅτε σφραδᾶξ καὶ παρ' ἐπιδῆσασ' ἠλῆ,

Καὶ τοῖς ὀλκῆσιν ἐκεκλήθη τὸ βρέφος.

Γόητην δὲ διηοῖς, ὡς περ τὴν Ξυθῶν, γαμοῖς,

πυθῶν.

Τοῦ πορφυρείου ἢ φύσις βελυθῆται.

Ὅς καὶ πρὸ ἡμῶν εἰ σφραδῆσαι μαχαίρῃ,

1000

Ἄμω τὸ σῶμα τήκεσθαι τεταμῆναι δ' ἄλλοις ἢ τ' ἐπιδῆσασ' ἠλῆ

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

Θύων δὲ πόρνης, μηδὲ τίω ἄλμ βλέπειν,
Λάλο σιωπῇ σωφρονίῳ τὸν βίον.

ἔγγελος.

Τίς τεκροποιῖν δὲ κούῳ τίω ἔγγαλιω,
Ἀμύθῳ οὐδὲρ καὶ σαρῆς ἀποτειλῶ,
Ἡ τῆρ' ἐαυτῆς ἀνὶ πλάκῳρῳ ἔουμῆ;
Τὰ ἱμήματα ἀπέροῦα πετραίοις πάρις,
Φύξ τὰ τέκνα τῆ κησῆ τῆ ἔση,

κ. ΠΛΑΥΣΙΜῶ
ΠΥΡ.

Καὶ πλάουρημῆτα * ἦδ' ἰαλαπῆα *

Καὶ μὴ λοθοῦα δογμαίῳ τῆ φύσι,

κ. ἰγρόσι.

Ὡς σῶσεν * δὲ ἡμῶτε Μωσῆς, εἰ λέγει

Γλώρῳ ἡμέσῳ τῶ βίου λοχευτεῖδῳ

“ Οὐ συχῆσις γὰρ εἴκαλῳ ἀσυμφόρῳ,

“ Τῶ σιωτελεσῆ τῆρ' ἀμῆχῶν ἡμῆ *

Υμηπτόν δὲ μάλλον αὐτῶ, ἦνῆα

Ἐκ τῶν πῶσα φύσιν δημιουργεῖ τίω φύσι

Καὶ τοῦο ποιῆ δὲ ἡμα τ' ἔξοισίας,

Ἀύλας ὧν ἔνυλοι εἰ κτῆξ φύσι,

Καὶ τρεπῆος σῆκ ὧν τρεπτόν εἰ ποιῆ βίον.

χελών.

Τίς ἐνδιδύσῃ τίω χελώνῳ ἰσράκῳ,

κ. σενεμ-
κόλιω *

Καὶ τίω παπειόσωμον ἐξερασμαῖο

λαμπυ-

Δείκνυσι ἐντὸς οἰκίας * Φοροκομῆν;

εῖς.

Τίς ἐμφυτεῖσας ὦ διαγῆ λαμπύρα,

κ. λευκῆ
ἔρπητῶ *

Σπινῆρα * λυκῶν, ἐρπητῶν ποιῆ σῆας,

Τοῦ αὐτῶ ἔρπειν καὶ πλεσθῆσθαι ἡσῆσας,

σαλα-
μῶδρη.

Ποίαις δὲ πηγῆς ἢ βυθίοις κερχυμενίοις,
Δρα * σαλαμῶδρα τῶ κῆμῶνις ἀγῆλιω;

κ. Ποιῶ.
πυρέκρη

Τίς σπῆτῆκε τοῖς πύρεκρηνοῖς φρένας,

Διὰ κρίσιν τε τῶ μαθεῖν ὁσῶμῆσθαι

ρα.

X

Ἐκ τ'

1010

1020

Meretricis hic dum vitat aspectum quoque,
Docto instruit vitam suo silentio.

QV I S procreare lubricam anguillam docet
Matricis expertem, & carentem semine?
Quæ proximorum scrupulorum lateribus
Strigmenta duris inserit dum cautibus,
Natos satù & conceptu inaudito creat,
Et latere gignens in mari producitur.

Anguillæ
ortus.
Plin. l. 9. c. 51.
Platarch. 2.
Symp. qu. 2.

1010 Sic vel tacens, naturam eo factò admonet,
Magnum nihil Moysen aberrasse, hoc cùm ait,
Vitæ esse costam procreatricem viri.

De testa
Adami.

• Namque impares confusiones carpere,

• In arduarum rerum opifice, esset nefas:

Hunc laudibus celebrare sed magis decet,

Cùm perficit naturam ab aduersis ei;

Ac præbet hoc potentix specimen suæ,

Simplèxque naturam creat non simplicem;

Vitam & fouet mutabilem immutabilis.

Dei potentia
admirabilior
in se que præ-
bet naturam
sua.

1020 Testudinem quis hac caua concha induit,

Testudo.

Et corpore exili admodum circumdatam,

Intra domum ostendit vagare propriam?

vel, latere.

Quis noctiluxæ splendidæ clara insita,

Scintillula, volaticam lucem efficit,

Præstans idem animal reptile ac volatile?

Cincindela
sive nocti-
luca.
Pan. l. 11. c. 18.
O. l. 28. c. 28.

Quæis fontibus, vel abdicis recessibus,

Vertit caminos Salamandra in puluerem?

Salamandra

Quis flammæ alumnis indidit vim mentis hanc,

Peritiamque iudicandi quid iuuet?

Pyreogona.
Arist. l. 1. c. 13.
av. c. 18. v. 19.

Nam prodeuntes ignis ex fornacibus, 1030
 Pulli vt recentes aduolant flammæ igneæ,
 Pro mamma habentes & cibo accensam facem,
 Atque obstetricem torridum focum expetunt:
 Ignis voracisque, omne quod consumit, os,
 In his modò altor fit parénsque animalculis.

De Cantharis
 siue Scarabæis.

Arist. l. 5. hist.

anim. c. 19.

Plin. l. 30. c. 11.

Fœcunditatem Cantharorum quis docet,
 Desint vt instrumenta proli his commoda?
 Qui colligentes stercus abiectissimum,
 Illud rotundant, quando sol radios iacit,
 Quo vsque globus accenditur cylindricus, 1040
 In sterquilinio concipitque semina:
 Proinde sic, fœtu sine parente edito,
 Prolem creant vteri dolore liberi.

In Porphyrio
 rithu.

Quæ præterit is fabulator maximus,
 (Nam Porphyrio acuta est quidem lingua oppidò,
 Ast eius ingenium minimè constat sibi)
 Ad fabulas accurrit instructas dolo,
 Et prata nactus asperos metit rubos:
 Mirari at ipsum talia æquius fuit,
 Laudando summam numinis potentiam, 1050
 Extrema quòd pertingat ad fastigia:
 At non Dei simulachra temerè dicere
 Hos stercore infectos, olentes cantharos,
 In quo videntur pedibus incuruis suis
 Stercus globosum vltro citroque voluere,
 Superiorum obire & orbium negotium,
 Et fingere athereos globos de stercore.

1030 Εκ τ' ῥοπήσιν γδ τῆ πνεύς πρῆγυδίοι,
 Περιπέχουσαν, ὡς νεοτοῖ, πῶ φάσγα
 Θηλιῶ ἔχοντες, ἔ Ξοφίῶ πῶ λαμπάδα,
 Καὶ πῶ ἑαυτῆς πυρφόρον μαυδιτείδα
 Αἰὶ ποδοδοι· καὶ τὸ παμφάρον σῶμα.
 Μόνον πρ' αὐτοῖς γίνεται ζωόζωφον.

καυτάρεσι.

Τίς τεκνοποιεῖς δὲ κενὴ τοῖς καυτάροις,
 Τῶν πνεύς δ' ἴκτειν οὐχ' ἑσπύτων ὀργαμίαν;
 Οἱ συλληθῆτες κέσπερ ἠμυθηκιδίῶ,
 Σφαμερδῶν αὐτῶ * εἰς βόχοντος ἡλίου,

χ. ἰμβυαλί-
 τος.

1040 Εως πυρῶν τῆς κελύδραν ὁ σρόφος,
 Εἰκωμοισή πῶ σπορῶν τῆ κοταρία.
 Οὕτω δ' λοιπὸν ἔξ ἀμῆτορος τὸ κεν,
 Γοίῶ * νεουρηθουσιαν ὠδίνος ξένιῶ.
 Αἴσθ * πρῆγυδῶν ὁ δρασοῦς μυθογράφος
 Τῶ Γορφυεῖα γλῶσσα μὲν τετηγμένη,
 Γνώμης δὲ φύσις ἀσατεῖν εἰσησμένη
 Μυθοῖς ἐπεσοκῆρησεν ἠπάτηκῆροῖς,
 Λημῆρας θύρων, καὶ θελίζων τῆ βάτοις
 Ερξῆν γδ αὐτῶν τῶν μᾶλλον τῶν μᾶσαι.

χ. μαρσο-
 στυπ.
 χ. λεληθῶν.

1050 Καὶ παλκρεατῆς δ' ἴσῖοι ὑμῆσαι κρεάτος,
 Πῶς ἔ δι αὐτῶν ἔρχεται τῆ ἑσπύτων.
 Καὶ μὴ θεοῦ μίμημα πολμῆσαι λέξαι,
 Τοῖς κρεατομῆροῖς καὶ δυσαδῆς καυτάροις,
 Εφ' * οἷς δοκῶσιν ἔκ πρῶν ἀπῆσρέφαι,
 Τῶ σφαμερδῶν κέσπερ ἀπῆσρέφαι,
 Καὶ πρεσῶμα ποιῆε τῆ δῶ κελυσιμάτων,
 Καὶ γρηματουργίῶν οὐρανοῖς ἔκ κοταρίας.

χ. ἰε β.

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

Ω τοῖς ἀμύδροις, ὦ θρασύταμος βία!
 εἰς ἃ θεῶν μὴ εἰς ὑφ' ἑστέκει πόλος,
 Τῶ κεντάρῳ δὲ γῆδ' κεντ' ἡμέραι.

1060

γῆφ.

πρωσικῆι.

Τίς ἀσπύρω τοῖς γῆπας ἔξαχ' ἴκω,
 Φυλῆς κ' αὐτοῖς οὐχ ὑπεύσις ἀρρέτος,
 Οἱ τῷ γάλακτος ἐμφραχίτων ἦν πόρωι
 Μόνοι γὰρ ἐκβλήθουσι ὀρήτων γάλα·
 Τὸν μηρὸν ἐκτέμνοντες ἡματωμένους
 Γόμακλος ὀλκῆσι ζωπυροδοὶ τὰ βρέφη.
 Καὶ μοι δοκεῖ τὸν γῆπα σεμνῶναι πλέον,
 Τῇ συμπαθείᾳ τ' ἰσθῆς τεμμημίον,
 Ἡ τὸν μέγιστον εἰς ἀσελγῆαι Δία,
 Τμηθέντα μηρὸν εἰς γονῶν ὀλεθρίῳ.

1070

πελεγαφ.

Τίς ἦν πελεγαῶν αἰτὴ λόχης τὸ σῶμα,
 Ξένοις διοργάνωσε μακρακηνήσις,
 Καὶ χάσμα τούτοις ἔξαοίῃ παμφάρον·
 Πρὸς τῷ ἀπλήσις ἀρπαγῆς ἦν ἰχθύων;
 Ποία δὲ δεινότητι τῷ κέχλας ἴτῳ
 Ἐν τοῖς ἑαυτῶν συσταλάσιν ὀσρέοις,
 Τέχνη διφρατέλλουσι ἠκρίβωσιν;
 Σιωπημίνας γὰρ τῷ πύχας ἦν ὑσράκειν,
 Ἀμηχανῶς ἔχοντες εἰς λύσει φέρειν,
 Χόλασιν αὐτῶν εἰς τὸ πῦρ ἦν ὀπτέρων,
 Λύσει δὲ πάχῃ ἦν ἀπυχῶν ἢ σερρότις,
 Τῇ θερμότητι ἦν ἔσω ρημιουμίον,
 Θάπτον τ' ἔτι ἄρην ἔξεμοῦντες στωδέσθις,
 Γυμνῇ θρασύτατοι τῷ σάφους μάχῃ;

1080

1080

Τῶ

O mens tenebricosa, osque plenum audaciæ!

Si quidem Deo sedes polorum est vnica,

1060 At scarabeo noua in dies fit singulos.

Quis semine educit sine vllō vultures,

Quis masculam natura prolem non dedit,

Vmbra docentis indicans silentij?

Hi porò lacteis opertis fontibus,

(Soli alituum enim lac feruntur fundere)

Crus disseccantes, sanguine aspersis suo

E tractibus lactis suum reparant genus.

Hinc autumo venerabilem magè vulturem,

Dum prolis affectu suæ se disseccat,

1070 Quàm maximum istorum Iouem in libidinem,

Dum prolem ad impiam sibi excidit femur.

Quis lanceæ instar ora Pelicanis dedit

Instructa miris maximisque spiculis:

Atque his hiatum pandit omnium, vtilem

Ad tot rapinas piscium quos glutunt?

Iam quali acumine præditi hi sunt alites,

Dum comprimunt conchas simul cum tegmine,

Dein arte subtilissima illas diuidunt?

At enim cohærentes sibi testas benè,

1080 Cùm nesciant solutione frangere,

Conchas relaxant in calorem viscerum:

Sic concoquendo dura testa soluitur,

Feruore mollitis repentè carnibus:

Ac protinùs nexus solutos euomunt,

Prædantur & nudo esculenta prælio

Vultures,
Arist. c. 11. l.
9. hist. Anim.
Plin. l. 10. 6.

Pelicanus si-
ue Platea si-
ue Platea.

Concharum
venatum. Arist.
l. 9. c. 10. hist.
anim. Cic. 2.
de nat. Deor.

Testacei scuti priuata tegmine.

Gallus gal-
linaceus.

Quis lucis alitem sonantem intra domum

Persuasit horas noctis vt subduceret :

Et præuideret Sole nondum orto iubar,

Somno sepultos opifices vt susciter?

1090

Quis porrò Homeri è fictionibus Deus

de Phœnicæ,
Pisa. l. 20. c. 2.

Phœnicis abradit senectam vsti rogo,

Atque aridò condens senem busto alitem

Viuas sepulchri reliquias mox exhibet?

Apostrophe
ad Græcos.

Graij inde Graijs cedite ergò fabulis,

Piè & reuiuiscantiam modò credite.

Prædictionum quis auibus dedit modos?

De auspiciis,
& præfagiis
auium.

Diuinat imbres tempore in sudo humidos

Cornicis os, viridis senecta cui diu est.

Et antequàm aura spiret, eius præscia est

Densum fulica dum curuat alarum sinum.

1100

Ibis, de qua

Herodot. l. 2.

Plinius l. 8. c.

37.

Quales at Ibis nigra doctores habet?

Quæ ipso Galeno in hoc videtur doctior,

Quòd clausus est quoties meatus infimus,

Incerta quo pacto referat hanc ianuam,

Oblongum in obliquum latus collum exerit,

Siphunculi in modum suum rostrum struens,

Salsùmque fundens visceri succum intimo

Ita arida his fluxis onera trudit foras.

De vulturù
partu, & Vir-
gine Deci-
para.

D. Basil. Hom.

8. Hexææ, D.

Ambros. l. 5.

Hex. c. 20.

Quis femine edidit sine villo vultures,

Vbi fæminæ omnes, masculum nullum genus?

Hi Virginem nostram gerentem lampada

Præ se ferunt, quantum alicuius natura quit.

1110

Oportuit

Τὴν ὄρακάδῃ μὴ φορέουσας ἀσπίδα.

Τίς τὸν μεγιστόφωνον εἶδον ἴ σέγης,

Ἐπεισεν ὄρην ὠρολογεῖν πλὴν ἀφροσύνῃ.

Καὶ μὴ πρῶτα παροβλέπειν τὸν ἥλιον,

1190

Καὶ τοὺς ἐνύπνους ἀξυπνίζῃ ἐργάτας;

Θεὸς δὲ ποῖος τῆν Σμυρῆν πλάσμιτ'·

Γῆρας ξείη φοίνικος ἐκπερυσμῆρου,

* Λυαρά δὲ τὸν ἄρῳτα τεφρώσας τάφου,

Ζῶντα παροβλέπει τῆ τάφου τὰ λείψματα;

Ἐλληνικαῖς Ἕλληνας εἴζαντες λόγους,

Γείδῳπτε λοιπὸν πλὴν ἀτάσασιν σέβην.

Τίς μαμπικαῖς δίδωσι τοῖς πηλοῖς ὄρεσι;

Μαιτυεύεται γὰρ ὑέουσι ἐν αἰθρία

Τῆς μακροχέρου ἴ κορώνης ὁ σῶμα.

1100

Πρὸ τοῦ δὲ πηλοῦ, τὰς πνοὰς παροβλέπει;

Αἶθρα χαλπάσασα τὸ πηλὸν νέφος;

Ἰβίς δὲ ποῖων εὐπορῆ διδασκάλω,

Καὶ τῆ Γαληνὸν δείκνυται σφωπτερος;

Τῆς γὰρ κείτωθεν ἐμφραγεῖσις ἐξόδου,

Ἀμυχοροδοσα πῶς ἀνοῖξῃ πλὴν θύρας,

Τὸν μακρὸν * ἐκτείνασα λοξῶς αὐχίνα.

Σίφωνα γερῆν τεκτονικήν ὁ σῶμα,

Καὶ χυλὸν ἄμυχοροδοσα τοῖς ἔσθ,

Τὰ ξηρὰ ῥόδοις ἀξεφόρτωσεν βάρη.

1110

Τίς ἀσπίδα τοῖς γυπας ἀξάλα φκας,

Φυλῆς πρὶ αὐτοῖς οὐχ ὑπὸσις ἀρρετος;

Οἱ πλὴν κελὶ ἡμᾶς πυρφοροδοσῶν πρὶ ἔκτου

Δεικνύωτες αὐτῶν ὡς ἐφικτὸν ὀρέει.

ἀέκτωρ.

φοῖνιξ.

χ. λαμπρῶ.

χρῶσι.

Αἶθρα.

ἰβίς.

χ. ἀπὸ πνοῶν.

Γύψ.

Ἐδὲ γ' οἶμα τῆ ποσούτου θαύματος
 Ἐχθ' ἀμυδράς ἐμφράσας καὶ πλὴ φύσι,
 Ὡς μήτε δόξῃ χαριστομείδαι τόκω,
 Μήτε πρὸς ἄχρον ἰσορρῆν τὰ τῆ ἴκω.
 Οὐ γ' ἰσθίουσιν ὡς ἐκείνη πρῆντοι,
 Οπδμ τὸ τεχρῆν εἰς διέξοδον δράμη,
 Ρῆξῃ τῆ κληθρα καὶ πρῆλθῃ τῆ θυεας.
 Εἰ δ' αὖ γε ἔσθ' ἀκτουσιν ὀρθῆαν γῆν,
 Ἐκχυμοιωῦτα τῆ φορᾶ τῆ πνύματος.
 Γῶς οὐχὶ μάλλον ἢ τεκοῦσα πρῆντος
 Τὸ πισὸν ἔξῃ τ' γῆς τ' ἀσπῶρου,
 Ἐκ ζωοποιῶν πνύματος πληρουμένη;
 Γοῖος δὲ φοῖος μὲνικώπῆτος τείπει

μῦς.

Τὸν μῦν διδάσκει τῆ τυφλὸν, τὸν παμφάρον,
 Ἐν ποῖς λαουείδοις ὄντα τῆ ὀρυγμάτων,
 Φεφῆθῃ πρὸς κερῶν τ' φορᾶς τῆ πνύματος
 Τὰς ἀπλοῦς τῆ ὀπῶν διέξοδοις,
 Ἀλλας δὲ ποιῆ ἀντιπυλῆτοις, ἴπου
 Τὸ χῶμα τ' γῆς τῆ πρὸς ἀποκρύβοι.

ἐχθρος.

γ. τῆ ἀλός
 γ. τὰ ζῆλῆς
 πρὸς τῆς ζῆ-
 λῆς.

μῆλιατα.

Ποῖος ἢ Νηρεῖς τοῖς ἐχθροῖς * ἐπὶ σάλασι.
 Γεθ' ἀλεπτικῆς δίδωσιν ἐν βυθῶν χέρας,
 Ὅπως φυγόντες * πρὸ ζῆλῆς, τὰ τ' ζῆλῆς,
 Εἰς πλὴν γαλήνῃ πρῶσρασι τῆ λήθῃ;
 Τίς πλὴν μῆλιθῶν πλὴν σφίω, πλὴν ἐργάτιω,
 Γεωμεθρῆν ἔπεισε, καὶ τειωρόφοις
 Οἴκῃς ἐγείρῃν ἐξαγώνων κπομάτων
 Ποῖον δὲ τῆς στυγρίας ἄκκ' ἐπ' ὀρθίας
 Γεσημμῆς διδουνοῦσθμ, ἀλλ' ἐπικρατῶν,

1120

1130

1140

Μήπως

Oportuit: sed enim istius miraculi
 Naturam imagines habere absconditas,
 Ut nec nouata appareat partu hoc, neque
 Arcana prorsus detegat partus sacri:
 Nam virgines intactæ, vt illa, non manent,

de mysterio
 conceptus &
 or^o Christi.

1120 Foetusque maturo meandi tempore
 Sua claustra confringit, forésque transilit.
 At si parere sic constat istos alites,
 Vterumque ferre flamine Euri percitos:
 Cur non magis quæ Virgo partum pepererit,
 Faciet fidem nullo editæ prolis satu,
 Vitalis aura plena cum esset spiritu?

Agedum tripes quis fatidicus Apollinis
 Murem edocet luminibus orbum, famelicum,
 Cùm latitat in labyrinthiis meatibus,
 Occludere, antequam irruat venti impetus,

De mure,
 nitela, vel
 potius Eri-
 nacio,

ex Arist. l. 9.
 hist. anim.
 c. 6. Plutar.
 de sol. anim.
 D. Basil. hom.
 9. Hex.

1130 Foraminum cubilis obliquas vias,
 Aliasque construere scrobes contrarias,
 0112 Telluris agger flamina vt coerceat.

Quis verò Echinis pelagicis Nereus dedit
 In fece præscias futuri pupulas,
 Vti antè turbinem procellæ agili fuga,
 Rapiant lapillos, pondere vt stent firmius?

Echini.
 Plin. l. 9. c. 31.
 c. l. 19. c. ult.
 D. Basil. hom.
 7. hex. D.
 Ambros. l. 5. c.
 9. Hex.

Quis mellis opifici liquentis optimæ,
 Geometriam exercere suasset, ac domos
 Tectis tribus, sexangulares condere?

Apes.
 Plin. l. 11. c. 15.
 D. Basil. oras.
 8. hex. v. Amb.
 l. 6. hen. c. 4.

1140 Et fistulas non lincis dirigere
 Rectis, at obliqua via, flexo ordine:

PISIDÆ, MVNDI OPIFICIVM.

Ne fortè labantur pedes vsquam infimi
 Ex sarcinis superis, quibus pondus graue est:
 Sed paribus vt spatii locati limites
 Sint fornicatarum ædium stabilimina:
 Quò cella stet firmata rectis arcubus,
 Et nectaris nil dulcis excidat foras.

*Afium Geome-
 stria.*

Geometriam tractans vide Euclide hoc opus,
 Nullam at figuram linearem detrahas,
 Ne aculeus magistræ apis doctissimæ
 Te pungat, addifcas vt inuitus licet.

1150

*De Araneis.
 Cic. 2. de Nat.
 de. Vñs. 4. 11.
 c. 24.*

Quis araneos subtilibus digitis creat,
 Et nere docet, & fila ad opificium suum
 Ex viscerum recessibus refundere?

Qua linearive arte firmas ad bases
 Fundamina iaciunt, struuntque vincula:

Mediòque puncto dirigentes stamina,

Industria edunt circulos mirabili;

Et interordinio hoc inanis tramitis

Contrarias sibi columnas comparant:

Subtilis operis pulchra ne molitio

Ab aranco fabricata tandem corruat,

Qui ex vnico duplex opus filo efficit,

Ac veluti rete fila sunt, tectum & domus.

Hunc erubescat, temerè quisquis dicitur

Materiam initio carentem: nam carens

Si vermis hac, texit, secundam certè eam,

Æuo at priores dicere est araneos,

Filorum opifices materia inhaerentium.

1160

*De Materia,
 aduersus eos
 qui negat eam
 a Deo creatã.*

Quo

Μήπως ὀλισθήσῃσι οἱ κέκτω πόδες
 Εκ τῆς ἀώτου φορέκῃ βαρημύτῃ.
 Εἶναι δὲ μάλλον τῶς * ἀδελφίλοις γέσῃς,
 Τῶν ἀπιδόξων κτισμάτων ἐρείσματα.
 Ὡς καὶ τὸν οἶκον ἐστάναι βεβηκῆστα,
 Καὶ μηδὲν ὕψον ἐκπεσεῖν τῆς ἰκμάδος.
 Γεωμετρῶν ἐπιπέδον Εὐκλείδην σφύπει,
 Καὶ γῆμα μηδὲν γραμμικὸν * ἀεζίσις,
 1150 Μήπου σε κέντρῳ τῷ σοφῆς διδασκάλου,
 Πλήξῃ μὲνίτης, καὶ μαθεῖν ἀναγκάση.

γ. πρὸς ἀγῆ-
 λους.

γ. παρὰ ξίλο.

δράχμης.

Τίς πῦς δράχμας λεπτοδακτύλοις πλάσας,
 Νήθην διδάσκει, ἔσπερς ἔργα τοῖς μύτοις
 Εκ τῆς πῦς ἀωτοῖς ἐντέρων ἀναπύει;
 Γοῖα δὲ τέχῃ γραμμικῇ πρὸς τῶς βάσῃς
 Βαθμοῖσιν δράχμας, ἔσπερς τεύουσιν δίος,
 Μέσω δὲ κέντρῳ τῶς ἐπάρσῃς τῆς μίτων
 Κύκλοις ἀπιδόξουσι ἰκρίσωνδοῖς
 Καὶ τῇ μεταξὺ τῶς κενῶς ἀφασῃς,
 1160 Στύλοις * ὑφαρμύζουσιν ἀηλωσευθῆσι.
 Ὅπως τὸ μὲν δῆμα τῷ λεπτοουργίας
 Ὡς εἰς δράχμου σσωπεθὲν μὴ συμπίση,
 Ὅς διττὸν ἔργον εἰς εἶος ποῖς μίτου,
 Λίνα πρὸς ἀγῆσαι, καὶ πρὸς οἰκῆσιν τέγῃ.

γ. ἀφαρμύ-
 ζουσι.

Ὅν ἐν βεπέσῳ πᾶς ἴσι ἀφελῆως λέγων
 Ὑλιν ἀφαρῆν· εἰ γὰρ ὕλιν οἶκον ἔχον
 Σκαλῆς ὑφαίης, τίω καὶ ὕλιν δαυτέρην,
 Πρωτοχρόνοις δὲ πῦς δράχμας λεκτέον,
 Ὡς τῆς ἐνύλων ἀρχιτέκτονας μίτων.

κύκνος.

Κύκνον ᾧ ποῖος ὄξεπαίδουσε ἔστιπος
 Εἰς αὔρου ἤϊεν μουσικῆς ὀρθιμίας ;
 Ος τὴν πτερωτὴν ὄξαπλώσας πυκνίδα,
 Τερπνῶν ξενουργίαις προαῖς μεγαδία.
 Καὶ τῶτον οἶδα θαμύσαι πολλῶ πλέον
 Η γ' Ορφέα κρούοντα μετὰ δὴ λύρου.

1170

κάνωφ.

Ποῖος δὲ κάνωφ ὑπερῆσας ὄργανον,
 Φωνῶν ἔχθ' σάλπιγγος ἢ ποῖον λόγῳ
 Ἐν σμικρότητι σιωπῆτερος ἀμνηχάμω,
 Μόρφωσι * ἴχθ', ἔπεσθ' ἄλκιμος φέρθ'.
 Στόμα, πλάγῃ, ὄμμα, καλίας, πόδας,
 Καὶ τὰς ἀδύλους τῶν ἔσθ' ὄξ' παλάσθ'.
 Ας οὐκ * ἀφῆκε ψλαφῶν ἢ λεπτότης ;
 Οὐ γὰρ ποσὸν τῶν μερίτων ἢ φύσις,
 Ὅσον τὰ μικρὰ τῶν ἀμνηχάμων,
 Τὴν πνοαυτῆν δεικνύσαι μετὰ ξουργίαν.

κ. ἴχθ'

κ. ἴχθ'.

1180

μύρμηξ.

Πεθῆτε μύρμηξ στωκχέπτης, ἐργάτης,
 Τὸν χόκον ἡμῶν ἐγκλείων κάτω,
 Μήπως νοπαθῆ ἢ σαπῆ τῆς ἰκμάσι,
 Καὶ φθαρτικῆν κέταθεν αἰθῆση χλοῖον.
 Ὅταν ᾧ πυκνὰ τῶν κέφαλ' αἰσυχρήσις
 Τοῖς ἐργασμέτοις αἰτηπνύσωνι κόποις
 Γόθεν σε μάρτυρ τῆ Ζαμύξιδος πλέον
 Ἐκαστος οἶδεν ὀσυνόπτης ἀρετῆς ;
 Ὅτε παροδφικρὸς αἰθρίδην πεπηγμένον,
 Τὸν οἶτον ἀπλοῖ ὄξ' εὐήρου πηθαλμός,
 Εἰς ἄξυλον πῦρ, εἰς τὸν ἥλιον φέρων,
 Ὅπως πυρωθῆς τῆ βολαῖς τῆς ἐμφλόγης,

1190

1170 Quo more Cygnus institutus est nouo
 Venire ad auram musici modulaminis?
 Hic dum tabellam aligeram in aëra explicat,
 Latum per ipsum perficit mirè melos.
 Mirabilior hinc mi videtur Orpheo,
 Qui fabulosam concrepat testudinem.

Cygnus.
 Philestrat. in
 Phæth.

Quale at culex est nactus organum sibi,
 Edat tubæ vt sonum? vel incredibili
 In paruitate compositus, aliquam tamen
 Formam obtineat, & aliger cuncta hæ gerat,
 1180 Os, collum & oculos, viscera, & citos pedes,
 Formasque inaspectabiles intrinsecus,
 Quas tenuitas mira hæud sinit contingere.

Culex.
 Plin. l. 11. c. 2.

Proinde non tam maximarum quamlibet
 Natura rerum, quàm pusillarum, docet
 Industriæ molitionem maximam.

Accede iam huc formica frumenti rapax,
 Operaria, abscondens humi grana in duo
 Partita, ne quam viginem aut cariem trahant,
 Aut noxium à radice gramen pullulet:

Formica.
 Prou. 6. Plin.
 l. 11. c. 3.
 D. Basil. hom.
 9. Hex. & in
 Epist. ad
 Eusem.

1190 At quando cælo densa nubium agmina
 Aduersa tantis imminent laboribus,
 Vnde melius quàm ipsi Zamolxidis Magi
 Vir rusticanus quisque nouit te indice?
 Quumque indicas serena certò tempora,
 Frumentaque expromis cauis ex uuidis,
 Ignem ad carentem sudibus, ad solis facem:
 Quo accensa radiis grana sparsa feruidis,

Ceu triticum frictum; parata & tosta sint:
 Nam mentis haud formica tantæ erat capax,
 Ut præuidendi modulum haberet cognitum:
 Ni præuidens quæ mens foret, sibi ut minùs
 Præsumerent qui sidera alta examinant,
 Mirentur at formicam, ut animal tantulum
 Æstatis ac brumæ asperæ prænuncium est.

1200

Quorū des-
 criptio.
Plin. l. 10. 59.

Quis disparem ovis præbuit naturam, & his
 In paruulis Elementa monstrauit typis:
 Membranam eis tenuem inferens, tanquam aëra,
 Vitellum ut ignem, album liquorem, veluti aquam:
 Ut terra quod durum est: facit natura enim
 Extra quod est, telluris ut medium globum:
 Foris ut resolui septa firma non queant,
 Neque rursus obrundi meatus intimi.
 Nam intra vitellum semen & matrix inest,
 Sanguinea quædam gutta semper palpitans:
 Cuius ope membra eduntur istic pleraque,
 Carnesque & alæ, & ossium compagine.

1210

De Pauone.
Plin. l. 10. c. 20
Cic. 3. de Fin.
Agellus l. 7. c.
17. Colum l. 8.
c. 11. Athenæus
l. 9. Deipno.

Pauone viso quis parum mirabitur
 Sapphirum in auro innexum, & in gemmantibus
 Alis, smaragdo purpuram viridi insitam:
 Varios colores seminatos vndique,
 Mixtos citra confusionem splendide?

1220

De locustis,
Exod. 10.

Quis nam in aciem educit locustarum agmina
 Aligera, collecta in neces Ægyptias:
 Ut nubilum telum abditi sagittari,
 Iaculum paratum, hastamque motam vi sua:

Densam

1100 Ὡς ἄρτος ὀπλὸς ἄρεθῆ πεφρυμένος·
 Οὐ γὰρ ποσάτης ἑὸ μύρμηξ φροσίδος,
 Ὡς ῥήθμον ἄρην γωαστικῆς παροβλαφίας,
 Εἰ μὴ τις ἑὸ παρόνοια μὴ φροσὴν μέγα
 Τοῖς τῆν ἐν ἄστροις ἀρπῶν ζυγασίας,
 Ἀλλ' ὥστε ἔ μύρμηκα θαυμάζην, ὅπως
 Χθιμῶνα δηλοῖ καὶ παρομηυῖ θερος.

1210 Τίς ποικίλιν δίδωσι τοῖς ὠοῖς φύσιν,
 Μικροῖς ὃ τὰ σοιχεῖα δεικνύει τύποις,
 Τὸ λεπτὸν αὐτοῖς ἐμβολῶν ὡς ἀέρα,
 Τὸ ξαθὸν ὡς πῦρ, καὶ τὸ λυχνὸν ὡς ὕδωρ·
 Τὸ σκληρὸν ὡς γλῶ, ἀπογομοῖ * γὰρ ἡ φύσις *
 Ἐξῶθεν ἄλλω, γῆς μεσοκλήρου δίκην,
 Ὡς μήτε τοῖς ἔξῶθεν ἐκλύσαι ἴσους·
 Μὴ δ' αὖτε τοῖς ἔξῶθεν ἀμβλυῶναι πόρους.
 Ἐθ' γὰρ αὖτις ἀπὸ μήτρας καὶ σπέρου,
 Σπῆμ' ἢ τις ἐμπέφυκεν * ἡματωμένη,
 Δι' ἧς * ἐκίσε σωματικὴ τὰ ποικίλα,
 Εἰς σάρκα, εἰς ὄστρον, εἰς πέραν χύσιν.
 † Ὡ πῶς ἰδὼν τις τὸν ταῶν μὴ θαυμάσει
 Τὸν χυσοῖν ὡς σάπφρον ἐμπεπλεγμένον,

1220 Καὶ πῶς πέραν τὴν ἐν σμαραδίῳ πορφύρῳ,
 Τὰς πουλυμόρφους σεντέρας τῆν χρωμάτων,
 Ὀλας ἀσυλῆτους τε ἔ μεμυμένας;
 Τίς ἐκγρατεῖ * παλκεῖ πῶς ἀκρίδα;
 Ἐθνος πέραν τὸν εἰς φλορὴν Αἰγυπτίων,
 Βέλος * νεφάδες ἔξ ἀδύλου ἠξότου,
 Λόβηλον ἐποίμην, ἀλβόκητην δόρυ,

περὶ ὠοῖ

χ. αἱματίν.
 μίτη.
 χ. ἐκίσε
 Γαῶν.
 γ. Ὡς εἴ τις
 ἰδοὶ τὸ πῶς,
 ἔ θαυμάσει.

περὶ ἀκρί
 δων.
 χ. παρὰ τῆ.
 χ. ζοφῶδες.

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

Πυκνὴ φύλαξ, μωροκόμον ξίφος,
 Πηδητικὴ ἔπαλξιν ἀσάτου μάχης·
 Οὐχ ἴσα γὰρ, ἀλλὰ πλητὴς, καὶ βέλγῃ,
 Ερπουσα πορθεῖ, καὶ κλονὴ πτερουμένη,
 Δοκεῖ δὲ φύλαξ ἔκ παλίνδρομος μύθῃ,
 Φθεῖρει πρὸς κερσὸν, καὶ τελεῖ πρὸς χροῖον,
 Τήκει τὰ δένδρα, καὶ μύραϊν πῦν πόδην,
 Ωμνὴ ἀμύρα τῆν ὀκῶν πῦν ἰκμάδα,
 Τριγῶ τὰ φύλλα, πῦν βύζιν ἢ βόσκει·
 Καὶ συλλέγει τὰ κῶλα, ἔκ τείνει πάλιν,
 Ως πρὸς τὰ νόσθα τῆν βελῶν οἱ ῥόζοται·
 Καὶ τραυματῶν ὁ σῶμα τῆν ἐσθνητών,
 Τοῖς ἀιπλόξοις τῆν * σέλαν ἀκροτόις.

1230

κ. βιων.

Καὶ μή τις ἱμαῖς κρηπορήσει Φαυλίσοι,
 Ως πρὸς τὰ μικρά, ἔκ γεδὸν τέμμηδῶνα,
 Κινουῦσας εἰκῆ τῆ λόρην τὴν ἄξοσα.

1240

κ. ἔγλαισ-
μῶν.

Εἰ γὰρ τις οἶκον * ὠραισμένοι βλέπων
 Μορφῆς ἀπασφράσσοντα κερχουσωμένης,
 Ηρμωσμένοι δὲ ἔκ σιδῆρα καὶ ξύλοις,
 Καὶ τῆ πενχεῶν συμπλοκῆ τῆν ὄσφρακων,
 Σὺν τοῖς μεγίστοις καὶ τὰ μικρά θαυμάσθῃ,
 Σπέρων ἀπὸ μῆσα, ἔκ κροτῆν τὴν ἐργάτιν.

Πῶς οὐχὶ μάλλον τῆ πημερταυ λόρην,
 Μύρμηκα ἔκ κῶνωπα καὶ πῦν ἀκρίδα,
 Τὰ πῶντα θαυμάσθῃ ἐργα σὺν φόβῳ;
 Πῶς ἢ χαμερπῆς καὶ Ἰσαύτη σμικρότης
 Τυχεῖν ῥασαύτης ἠξιώθῃ φρονηδός,
 Ως ἔκ φρονησὶν ἐστρεφῆται καὶ κέρτος.

1250

1250

Densam cateruam, centicipitèmq; gladium,
Saliensq; præsidium inquieti prælij:

*D. Basil. hom.
8. Hex. Plin.
4. 11. c. 28.*

1230 Locusta enim non stat, feritq; & cursitat,
Vastatq; repens, peruolat omnia loca,
Fugasq; simulat, reciproca & sistit via:
Ac perimit antè tempus, antè diem metit:
Arbusta marcere, & rigere herbas facit:
Crudum liquorum exsugit humorem omnium:
Vindemiât folia, at vorat vindemiam:
Cadauera modò congregat, modò dissipat,
Nervos sagittarum vt sagittipotens solet:
Et hostium corpus suorum vulnerat,
Hastilibus crurum recuruorum horridis.

1240 Nec vllus idè nos blatero derideat,
Quòd ad minuta hæc, maximèq; exilia,
Sermonis axem inaniter conuertimus.

Si quispiam domum superbam viderit,
Imagines in qua renident aureæ,
Ferroq; constructam, trabibus & ligneis,
Ac paupere laterum applicata fabrica,
Mirabitur minuta cum magnis simul,
Et cuncta laudans, opifici applaudet bono:

*Occupatio,
Et elegans
comparatio
adificij cum
opificio Dei.*

At quanto magis is verbi opificis omnium
1250 In culice, formica & locusta paruula,
Suspiciet opera tanta cum formidine:
Quo pacto humi quæ abiecta serpit paruitas
Honorata tanta prouidentia Dei est,
Vt inderetur robur & prudentia

Gracili, pusillæ, arctæque molis bestię?
 Et quî Dei vis non remisit se prius,
 Quam adiungeret subtile tantis opificium?

De Pauone
 iterum.

Ast vnde procedit iterum Pavo elegans,
 Ales micans, stellâsque naturâ gerens,
 Amictus aliger rubente purpura:
 Pandit superbus mira qua spectacula,
 Ac solus inter alites cunctos salit:
 Hinc illaborata figuræ & insitæ
 Miscent colorum varietatem plurimam.

1260

De bobyce
 Indię vermi-
 culo.

Arist. hist. ani.
5. Plin. l. 11. c.
24. D. Bafil.
herm. 8. Ambr.
l. 5. c. 23. hex.

Iam qualis est lex Serico quæ bombyci
 Præclara suadet vellera hæc contexere,
 Quæ si colore tincta fuerint purpura,
 Cohibent tumorem callidè omnem principum?
 Nam memoria ipsis suggerit, mentem & subit,
 Quod antè vestis huius ornatus fuit

1270

Vermiculi amictus, fragile tegmen bombycis.
 Hic quoque reuiuiscentiæ fidem facit,
 Dum mortem obit suo in sepulchro conditus,
 Idem domicilium eligens tumulum sibi:
 Ac fermè iam toto suo corpusculo
 Putri, fluente, & tabe consumpto mala,
 Vocante ab Orco suscitatur tempore:
 Tum pristinam (mirùm) sibi formam parit
 In paruulis sui reliquiis corporis,
 Membrorum & effigiem priori habet parem.
 Sic plurimos errore captos arguit,
 Vita & fruens conuincit infidum genus,

1280

Si qui-

Ι γῆ, παπειῆ καὶ σείη Διφπλάσθ;
 Καὶ πῶς τὸ φεμλόν οὐχ ἕσπεσάλη κραῖτος
 Εργεις ποσάυτις πρὸς ὄβελθι λεπουργίας;

Πόθεν πῶς πρὸς ἴσιν ὠραῖος πάλιν,

πρὸς ἴσιν
 ιος πάλιν.

1260

Ορις Διφυγῆς καὶ κλάσσεος φύσθ,
 Τίω πορφύραν πλερωτὸς ἠμφιεσμένος·
 Εξ ἧς ἄλαζων καὶ τυφώδης τίω θέαν,
 Μένος Διφπλή τῆλ ἀπόμυτων ὀρίθων·
 Ἡ γ' εἰς ἀμόρθων συμπλακείσα πλασμαίχ,

Γολλιῶ χύσιν ἐμίξεν αἰτὰ ζωμέτων.

πρὸς τῷ
 μετὰ ἴσιν
 ποικίλως
 ληκος.

Γοῖος δὲ εἰς σκώληκα Σπειχῆ νόμος,

Πείθῃ πὰ λαμπερὸς κλάσσεα τήματ' ἀπλέκψ,

Α τῆ βαφῆ ζωσθέντα τ' ἀγουρίδης,

Χαυνοὶ τὸν οἶκον τῆλ κεραιώτων ἐμφροῖος;

Μνημη γὰρ αὐτοῖς διλαβὰς ἕσπεσάλη,

1270

Οπ πρὸς αἰτῶν τ' σολῆς ἢ λαμπερῆτος,

Σκώληκος τὸ ἐνδυμα, καὶ φθαρτῆ σκέπη.

Ος τῆ κεραιώ τήματ' ἠμφιεσμένος,

Θησάκη μὲν ἔνδον τῆλ εἰαυτῶ μνημάτων,

Τὸν αὐτὸν οἶκον εἰς παρῶν δεδιεμένος.

Σχεδὸν δὲ πᾶν τὸς τῶ κεραιώ αὐτὸν ἄρχειου

Σαπέτιος εἰς ῥένος εἰς τετλημένου,

Χέρου κοροῖδος εἰς φροῖος ἕσπεσάλη,

Καὶ τίω πάλαι μύρωσιν ἀρήτιως φύθ,

Εν τῶ πρὸς τῆλ ἴσιν μικρῶ λήφου,

1280

Γρὸς τίω ἀπ' ἕσπετος σωματομάχος πλάσιν.

Κατηρῆ δὲ πικρὰ τῆλ πλαουμάτων

Καὶ ζῶν ἕσπετος τίω πικρῶ ἀπείσας,

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

Εἰ μὴδὲ τοῖς σκώληξιν ὡς διδασκάλους,
Πήθευσα λοιπὸν πλὴν αἰάσασιν σέβην.

χ. πίας

* Γοῖς γὰρ αὐτῶν συγνώμης λόγῳ
Οἱ τοῖς ἑαυτῶν ψηλαφῶντες δακτύλοις
Σκάληκα νεκρὸν ἐκ ταφῆς ὀδοιπόρου,
Βλέποντες ἢ μύοντες εἰς ἀβλεψίας,
Τιῷ πίστιν ἀπέστρεψον εἰς ἀπίστην;

ταεὶ χε-
λιδόνας.

Γόθην χελιδῶν ἐξ ἄομμαθου θίας,
Τετήμερος πρῶτον ὀμματυνῶν,
Γόθῳ ᾤειπέλαστα τῆ χέρις μίαν;
Ἦν ἐκ ἀκρότης καὶ χελιδόνοιο λέξι,
Κεῖται παλαμῶν φεσματῶν ἐθέασσον,
Τιῷ ἀξίαν λαβοδοθῶν ἐκ τῆν φεσματῶν
Καὶ τὰ θέρη μὲν ὡς λύρα εὐδμήζεται,
Ὅταν ὃ χέμῳ εἰσβόλῃ συτέλλεται,
Καὶ δένδρον ἄρβι οἰκίαν τεχάζεται,
Καὶ ἀπαρημοῦται στυπτεῖσθα τὰ ξύλα,

1190

χ. ἐκιδά-
σκιται

Καὶ πλὴν πτερωτῶν * ἐκιδύσκειται σκέπτῳ,
Αἰθῆς ὃ τῶν πτερωτῶν ἀμφιένηται πέδῳ,
Ὡς οἶα νεκρὸς ἐκ ταφῆς * ἀνιπνῶν.
Ἐαρ γὰρ αὐτῶν πλὴν αἰάσασιν φέρη
Καὶ πολλὰ κερῆζ, ἔλαλθ κερῆ λίμερος.
Εἰς τὸν τῆς ἐστὶ ἔ παρ' ὀρέοις λόγος.

11900

χ. ἀπρημοῦται

.. Ἀπρημοῦται πμᾶν πλὴν αἰάσασιν μᾶθ,
.. Λάλον θεορᾶν ἐκ ταφῆς χελιδόνα.

ταεὶ
στίου.

Τίς τὸν ἀπαρέντα στίον ἐκ τῆν εἰκάται
Τῆς γῆς ἄμισα, ἔ τὸν ὡσφρ ἐκ ταφῆ
Φθαρέντα κέκκον μωλιόταχου φέρη;

Οὐ

Si quidem minus, vel vermibus doctoribus,
Credat colendam sibi reuiuiscenciam.

Quem consequi veniæ queant illi modum,

Qui propriis tangunt suæ digitis manus,

Demortuum vermem, è sepulchro qui redit:

Et intuentur id, nisi oculis niueant,

Incredulam ac mentem gerant pro credula.

Et vnde hirundo oculis priuata lucidis,

1290

Tribus diebus prodit oculis prædita?

Herbam exprimendo singularem pupulis:

Eam Chelidonium, neque absurdè, iubent

Veteres vocari, iudices qui † dogmatum,

Ex rebus æstimationem quæ capit:

Æstate certè hæc, ceu lyræ sonum refert,

Bruma at recurrente premitur, tectum subit,

Et arbore inuenta sibi fabricat domum,

Ac fasciata sternitur ligni assulis,

Tandémque velamen leue alarum exuit,

1300

Rursúsque amicitur nouo isto tegmine,

Quasi mortua è busto reducta, & postuma:

(Ver namque vt ad vitam redeat illa efficit.)

Garrítque multum, dictitans totos dies,

(Sermonis vsus si quis est volucris)

» Mortalis homo colas reuiuiscenciam,

» Qui cernis à tumulo loquacem hirundinem.

Frugem satam quis intimo terræ è sinu

Educit, & quasi in sepulchro conditum

Et putre granum mille spicis ampliatur

De hirūdine.

Chelidonia,
de qua Plinius
lib. 8. c. 17.
& l. 21. c. 8.
Eust. hom. 8.
hex.

† nōminum.

De frugibus.
Ioan. 11.

Non vt Sophistæ fabulatores ferunt
 Vnius ortum, alterius obitum existere:
 Nec ceu arbitrantur ex equi cadauere
 Vespas oriri, at ex asello cantharos:
 Apemque nasci de iuueno sedulam:
 Nam forma non mutata generis permanet:
 At semen eius quod priùs humi putruit,
 Essentiam ad primam reuertitur suam.

De Procrea-
 tione.

Quis semen, cum liberis datur opera,
 Corruptionem in ossium vertit struem?
 Putrescat & nisi semen hoc mortaliū,
 Exanime corpus vt tumulo vteri abditum,
 Conceptione infantulus non fingitur,
 His cum organis, neruis, & ornatu cutis.

1320

Resurrectionis
 fides à vulne-
 rum curatione
 comprobatur.

Quis robur ergò conditoris non timet,
 Cum primum id exemplum, hoc & alterū quoque,
 Nos doceat à corruptione viuere?
 Nobis at insignes imagines licet,
 In mortuorum erectione lucida,
 Præferre, nostraque indicare vulnera:
 Testesque vibices ibi producere,
 Vocaliores vel tuba clarissima:
 Nam quando sanies putris interlabitur,
 Et fistulam parit igneo de pabulo,
 Haud possit vllus inuenire tabidi
 Membri redintegrationem viuidam,
 Ni fluxerit primum & victum corruat,
 Planèque mortifica peresum tabe sit,

1330

Ac pror-

1310 Οὐ τοῖς σοφισαῖς ὡς δοκεῖ τῆν̄ πλασματῶν,
 Ὑπὲρ ξιν δόξου πτω̄ φθορῶν δόξου λέξην·
 Οὐδ' ὡς λέγουσιν ἐκ μὲν ἴπτου σήφειας,
 Σφικαῶν κύνων, εἰς ὄνου ἢ χαυτάρων,
 Βοός δέ πτω̄ μὲνιστῶν πτω̄ φιλεργάτων·
 Ἡ τῶ γῆρας γὰρ τρωτότης ἐκ ἡλλάγη,
 Ἀλλ' αὐτὸς οὐτος τῶ φθαρέντος ὁ ἀσπέρως,
 Πρὸς ἑὸν εἶχεν οὐδὲν αἰαστρέφει.

Τίς τῆν̄ πρὸ ἡμῖν τεκνοποιῶν ἀερμάτων
 Τω̄ σῆφιν ἐς σύμπληξιν ὁρῶδι πρὸ ἔκει;
 1320 Εἰ μὴ σαπῆ γὰρ ἐκ πρὸ ἡμῖν ὁ ἀσπέρως,
 Ὡς σῆμα νεκρὸν εἰσαφείδεις τῆ κελίκα,
 Οὐ σαματῆται τῆ κησὴ τὸ βρέφος,
 Εἰς δέρμα καὶ νεύρωσιν ὄργανούμνησιν.

Τίς οὖν τὸ πρὸ κλιστῆτος οὐ φείτῃ κείρας,
 Εἰ καὶ ὁ πρῶτον καὶ πάλιν τὸ δδύτερον
 Δείκνυσιν ἡμαῖς ἐκ φθορῶν ζωουμῶνους;
 Ἀλλ' ἔστιν ἡμαῖς βισσωπότοις εἰκόνας,
 Τῆ φωπαγωγῶ τῆν̄ νεκρῶν αἰασάσθ,
 Καὶ μέλει δεῖξαι τῆν̄ πρὸ ἡμῖν φασμάτων

1330 Στήσαι τε πρὸς μάλαπτας ἀπὸ μύρτορων,
 Ἡχητικῆς σάλπιγγος βισσωματέρους·
 Ὅπῃ γὰρ ἰχθῶν σπηλικῶς πρὸς ἡμῖν,
 Σίειγα ἡκτων ἐκ νομῆς α πρὸς ἔφθ,
 Οὐκ αἰ πρὸς ἔφθ σασπῶτος μῶνους
 Τω̄ ὡσπερ ἐπτεῖν ἐκ μέρους ἀνάσασιν,
 Εἰ μὴ ρεῖ τῶ πρῶτα ὁ λύσιν παῖθ,
 Ἡ πομπητῆ ὁ σούτηξιν ἐκ φθορῶν λαβῶν,

α πομπητῆ
 β πρὸς ἔφθ

β σύμπληξιν
 εἰς φθορῶν

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

Τῆς ἐνδοι αὐτῆς Ἐρκῆς ἠφανισμένης·
 Οὕτω γὰρ αὐτῆς γίνεται σεσωσμένος,
 Πυρὶ κομωθεὶς ἢ διααιρεθεὶς ἕξιφι,
 Ἡ καὶ μολιχεαίτω τε, καὶ πινι δρόσῳ,
 Πρὸς τὴν ἰατρικὴν ἀρρήτως κρίσιν,
 Στόφουσθῳ ἢ ψύζουσθῳ ἢ καθαροῖαι,
 Εὐρώων ἐκείνου τῶ μολιχῆ ἀνάσσει;

1340

Πῶς οὖν μολιχεαίτων τε ἐ πῦρ καὶ ἕξιφος,
 Καὶ μὲν ὅπως καὶ ρίζα, ἐ ραῖς καὶ δρόσος,
 Εἶρηγ᾽ τὸ ῥόμα, ἐ δὲ δέρμα συλλέγ᾽,
 Ἡ τὴν παλαμὴν σάρκα παροκαλούμενα,
 Ἡ σῶμα παροπλασθήσῃ τῷ πάλαι νέον;

Ὁ δὲ πλάσας δὲ σῶμα μὴ στωαρμῶσθ
 Ρυένθ᾽ σῶμα, καὶ σαπῆ κερωσμένον,
 Ἡ τὴν παλαμὴν δερματώσας οὐσίαι,
 Ἡ τὰ φθαρέντι καὶ σαπέντι Ἐρκίῳ,
 Χιτῶνα λεπτόν ἃ ἐμβόλων ἀφθαροῖας;

1350

α σεσωσα
 λωτ

Γοῖας δὲ καὶ τύζωμῳ ἐλελπιτίας,
 Εἰ ποὺς ἰατρικῆς τῶ γεώδους Ἐρκίου
 Ἀγρῆ ἐώμῳ καὶ φέρῃ τῶ σῶμασθα,
 Ως αὐ δοκῶσι, καὶ ἐδοκῶσι χερσῶσι,
 Μηδὲν δὲ δῶμῳ τὰ Γαλιεῶν τῆς ὄλων,
 Ψυχῶν ἰατρῶν, πρὸς φιλανθρωπον τέλος
 Τῶ σῶμα νεκρωσθῆναι τῆ ἀμφοῖας,
 Ὑπνωτικὸν δὲ φάρμακον δεδωκόσθ,
 Ὅπως δὲ ῥόσκον τῆ φθορᾶς ἀποξέσας
 Ἀρρῶσθον ἡμῶν δὲ χειρὶ τὴν φύσιν;

1360

Ἡ πῶς ὁ Ἴου Μάκετος ἐμμανῆς λόγος

Λυτῆα

Ac prorsus intus putrefacta eius caro :

Sic fanitati restituitur pristinae,

1340 Igne solidatus vel recisus cuspide,

Mulsive succo, vel liquore rosido :

Pro vi medendi abscondita istis insita,

Quae purget, astringat, vel etiam frigeret :

Nanciscitur membri reuiuiscenciam.

At quo modo ignis, mucro, vel mulsum & liquor,

Radicula aut puluis, vel humor rosidos,

Fluxum coercent, vel cutem conglutinant,

Ascita veteri cum caro est carni recens,

Aut corpus effœtum virens fit ac nouum?

1350 Et fictor ille corporis, quare minus

Connectet ipsum putre & aggestum solo,

Seu pristinam pelle induat substantiam,

Seu marcido vel flaccido corpusculo

Aeternitatis donet exilem togam?

Qua praediti igitur nos sumus fiducia,

Si terreo hoc medentibus corpusculo,

Artus agendos & ferendos tradimus

Quocunque libitum est, si vel in peius velint :

At nil Galeno demus illi maximo,

1360 Qui curat animos, atque amore in nos suo

Peccato amicum corpus emori sinit,

Et pharmacum nobis soporiferum exhibet :

Mortalitatis fluxum vt abradens genus,

Quae non fluat pereatve naturam excitet?

Iam qui Manetis sermo furibundi viri

*Deo maior
quam Medicis
fiducia ha-
benda.*

*Mancie Mā-
ncheorū ba-
resiar. hācca-
gitat, cuique
nomini à ma-
nia deducit
alludit, ut
Nicochorus
lib. 6. c. 31.*

Exercet in nos rabiem, & infit talibus,
Si corpus istud denuo excitabitur,
Idemque rursus fata mortis sentiet,
Cum felle, phlegma, prælij modumque, habens:

1370

Quamquam intuetur propriorum vulnerum
Hanc fistulam putrem, liquores corporis
Tanquam ad aciem instructam cientem maximè,
Cholera nigra, flavaque dimicantibus,
Fusaque pituita cruore cum rubro.
Labantibus cunctisque congestis simul,
Pugnam videt, non exitum certaminis:
Vibicibus nec statuit ipsis fidere,
Ut putrefactis tabe cunctis artubus
Recens cutis renascitur, non putrida:
Et copulantur scissa quæ priùs, inuicem,

1380

Ex prælio quo ingredi secum hæc autumat.
Aut quæ probaretur, ratio quod dicitur,
Est omnium consensus & confluxio,
Si pugna discors fuerit hæc concordia?
Quæ fluxa res concreta mox euaderet,
Præfens nisi pugnae vrgeat necessitas,
Bilis calore phlegma cum fouet suo:
Aut ni. iste feruor temperetur frigore,
Vel siccitas humoribus bellum inferat?

*Discordia con-
cordia.*

Non ergo verè prælium est hoc prælium,
Sed congregandi potius illud vim obtinet,
Quàm disgregandi ritè quæ connexa sunt:
Concretionem arcens, quoad ligamina

1390

Λιτῆα κατ' ἡμέρῃ, καὶ λαλῆ πεφυρμένα,
 Ως εἶγε τούτων ἐξεγείρεται πάλιν
 Τὸ σῶμα ποδῶ, καὶ φθαρῆσεται πάλιν,
 Χολῆν ἔργον ἔ φλέγμα, καὶ λύσον μάχης.

1370 Καὶ ἄρ' θεωρῶν τῆν ἑαυτῆ τραυματίων
 Τίω σπλικὴν σύριτα τοῖς χυμῶν ἔλοις
 Ως πρὸς μάχην δῆρυσον αἰτωπλισμένον,
 Χολῆς μάχης καὶ χολῆς ξαντοπλόκου,
 Καὶ φλέγματος πρὸς αἷμα συμπεπλεγμένον.
 Καὶ συρρέντων καὶ πεφυρμένων ὄλων
 Μάχην θεωρῶν, μὴ θεωρῶν τίω λύσον,
 Καὶ μὴδὲ τοῖς μάλωφι πεισθῆναι θέλων,
 Ως καὶ σαπέντων ἐκ φθορῆς τῆν ὀργάνων,
 Ασιπτον αὐτοῖς ἀντεγείρεται δέρας,

1380 Καὶ συμβιβασμὸς γίνεσθαι τῆν χρισμάτων
 Εκ τῆ πρὸ αἰσῶν ὡς νομιζέται μάχης;
 Ἡ πῶς φυλακτῆ τὸ λογικῶς εἰρημῶν,
 Σύμπνοια καὶ σύρροια τῆν ὄλων μία,
 Εἴωρ τὸ συμπτῶν χρίσιμα γίνεται μάχης;
 Ἡ πῶς τὸ ρέυσον διρεθῆ πεπηγμένον,
 Εἰ μὴ πρὸς τῆς ἀναγκῆς μάχης,
 Θάλαττα δὲ φλέγμα τῆ χολῆς ἢ θερμότης,
 Ἡ συσκευασθῆ θερμότητι ψυχρότης,
 Ἡ ξηρότης ἢ θύικισι ἀρπασῆ μάχην;

1390 Οὐ κορεῖσθαι δύνεσθαι ἢ μάχην μάχην,
 Σωκεπικὴ δὲ μάλλον, ἢ τὸν λαλῶν
 Χωρετικὴ πέφυκε τῆν ἡρμοσμένων
 Σφίπουσα τίω συμπτῶν, ἀρξὶ τίω δέσσει

α. τρυχον ἀρ
 μῶσι.

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

Λύση τὸ τοῦ σφίγγατος ἀρήτοι κείνης.

α πείξ
β λύση

Ὡς γὰρ τις οἶκον δημιουργήσας θέλων,
Καὶ σφῆνα πῆξας σφαιροειδέτου κείνης,
Οἶδεν μόνος ὃ σφίγμα, καὶ β λυή μόνος·
Οὕτως ὃ πῦρ ἐν ἄρκυ οὐσίῳ κλύσας,
Οὔτω δέοι τὸν οἶκον ἕξειν εἰς λύσιν,
Οὐ φλέγμα κινῆ ἔχολιὸν παρὲς πῦρ λύσει,
Ὡς ἐνδεὴς ὦν ἑλικὸν παρεργάσει·

1409

Ἀλλ' ἐκθελὼν τὸν σφῆνα τὸν ψυχροκείτω,
Ὡς οἶδεν, ὡς ἐσφίγγε, ἔχολι μόνος.
Οὔτω δὲ πῦρ σύμπηξιν ἀρμόσας θέλη·
Κίπται γὰρ αὐτῆς βούλεται πῦρ οἰκίας,
Γτῶσι παθοσάν δ' ἐξ ἀδύλων πνομάτων
Εἰ καὶ χολιὸν καὶ φλέγμα καὶ πνῦμα λάβοι,
Ἀσβεσον ὡσπερ συμφοσάν οὐράκω·
Χυλὸν γὰρ εἰσι καὶ μέρη τῶν κλύσματος·
Τὸν σφῆνα πῆξας, ὡς τε λύσαι μηκέτι,
Ἀφθαρτον κλύει ἐξεκείρη πῦρ φύσει.

1410

γ ἢ ἀλλὰ γ

Πῦρ τῶν παρὲς Μάκριντα τὸν μεμνηότα,
Ἡμεῖς γὰρ ἰσμεν ὡς γ ἀνάγκη δέοι
Τὸ θηρὸν κλύει τῶν παρὲς λαβὴν δέρας,
Ὁ σπείρεται μὲν ἐν φθορᾷ τεταμμένον,
Ἀνίσταται δὲ τῆς φθορᾶς ἀντηρόφως,
Ἀφθαρτον, ὡς ἐδύξε τὸ πῦρ περγάτη.
Οὕτως ὃ πλάσας καὶ τε χυλῶσας θέλη
Τὸ σῶμα τῆσ' ἑσθ' ἢ τε λεπτῶσας πλέον,
Ὁμῶς ἀσπαστον τῆσ' σπένταν πῦρ φύσει,
Ὡς πρῶμα νεκρὸν, δερματὸς ἔσθ' συλλέξαι·

1410

Ἀρχεῖ

Isthæc ligantis robor ingens dissipet.

Vt architectari domum si quis velit,
Ille cuneum testudini tecti inferens,
Nexum tenetque solus, & soluit ubi vult:

*Dei cum Ar-
chuello com-
paratio.*

1400

Sic carnis hanc qui condidit substantiam,
Cum destitui totam necesse sit domum,
Non phlegma nec bilem ciet soluens opus,

Vt artificis opera & manu cuiusdam egens:
Sed amouens cuneum, animi retinaculum,
Vt nouit, vt ligauit, idem diruit.

At cum coagmentata vult componere,
(Nam denuo ædificare libet istam domum,

Quæ corruit vi flaminum latentium)

Si spiritum, bilem atque pituitam capit,
Calcem quasi addat fabricæ testaceæ:

Atenim sapes conditi operis membra sunt:

1410

Ita cuneum infigens vt haud solui queat,
Nostram excitat naturam, & æternam facit.

Hæc in Manetem mente captum dixerò:

Nam scimus immutationem consequi
Mortale nostrum corpus, & nostram cutim,

*Manetis ma-
niam arguit.*

Quæ seminatur morte in atra condita,

Resurgit at contrario morti modo,

Æterna, vt opifici omnium visum est Deo.

Sic conditor, seu corpus humore hoc velit

Exuberare, aut tenuè, gracileque reddere,

1420

Non iam caducam fragilium naturam, vt

Emortuam plagam, cute obducens tegit:

N iij

Nam illi sat est verbum, creetur vt caro,
 Qui viscera indagat soli, fluctus videt,
 Et sparsa membra congregat iacentium:
 Seu piscis artus hominis & crudos rapit,
 Ac rusticanus postea piscem vorat,
 Atque vsus illum, tum canes hanc belluam,
 Et vultur hos, sepulchra verò vultures:
 Tandémque in omne permeet rerum genus,
 Iactatus in tot fluxiones exteras,
 Intra suos tamen moratur terminos,
 Signo notatus conditoris & manu.

1430

*Absurdorum
 solutio.
 Athenagoras
 de Resurrecti.*

*Similitudo per
 familiaru.*

Iam si quis infirmissima vel dextera,
 In quinque ramos explicans digitos suos,
 Far, ordeum, milium capiat, aut triticum,
 Leguminúmve multitudinem omnium,
 Discernere ac diuidere nouit optimè
 Hoc istud, & sociare naturas pares,
 Adponit & genus ad genus facillimè:

1440

*Ezech. 11. Et
 37.*

Cur non lapideum cor potest comprehendere
 Vt Conditotis in manu locatum opus
 Concurrat ad nostram reuiuiscenciam,
 Et colligat, ceu quæstor æs tributáque,
 Hinc inde particulas reliquiarum leues,
 Arterias, neruósque, carnem & sanguinem,
 Et omne membri quod latebat frustulum:
 Adducat & partes residuas singulis,
 Sunt namque signatæ notis vsque ad pilum:
 Naturam & omnem deferat scriptam suam

Ad

Αρχεῖ γὰρ αἰτῆς παρὲς τὸ Ἐρκῶσαι λόγος,
 Τῶν γὰρ ἐρβάνη, ἔτ' αὖ κύματα βλέπων,
 Καὶ συλλέγων τὰ κῶλα τῆς κοιμῆδ' ἰών.
 Καὶ κείπης ἀμόθροναι αἰθερῶν κρέας
 Ἰατρὸς ἀπαρξέει, καὶ τὸν ἰχθῆν ἀγρότης,
 Καὶ τοῦτον ἄρκλος, ἔτ' ὁ θρεῖον κύνας,
 Γῦπες δὲ πύλις, τίς δὲ γίπας οἱ τάφοι,
 Καὶ πᾶσάν ἀπλῶς αἰετοπόδαμοι φύσιν,

1430 Εἰς ἀλλοφύλους ἀντικλῶδ' ἄμμος ῥίσις,
 Οἷμας ἔσω πέφυκε τῆς ὀρεσμάταν,
 Τῆ χειρὶ τῆ κίσημης ἐσφραγισμένους.

Οὐκ ἐμὴ εἰς ἴσους χεῖρας ὀτελεσάτης
 Τοῖς πενταχόρδους ὄξαπλώσας δακτύλους,
 Κεῖρας, ὀλύρας, κέληρον ἢ σῆτιν λαβῶι,
 Ἡ πληθὺς ἀπλῶς ὀσπρίων πεφυρμένων
 Οἶδεν διαρῆν καὶ μερίξιν ὀσπρίων
 « Ἐκεῖνο, τοῦτο, καὶ σιωπήσει τὰ φύσις,
 Καὶ ῥᾶσα σιωπήσει παρὲς γῆρος γῆρος.

α ὀσπρίων
 τῶν.

1440 Πᾶς καὶ λιθάδης ὀ σιωπῆσ' καρδία
 Εἰ χειρὶ τῆ κίσημης εὐσῆν τῶν κίσην,
 Εἰ τῆ καρδὸς ἰμάς σῆδρα μῆν ἀνάσσει,
 Καὶ συγχεμῆσιν ὀσπρίων ὀσπρίων
 Ἐκεῖνο εἶδει τὰ φύσις τῆς ἀφ' ἰσῶν,
 Ἀρτηρίας καὶ ὀσπρίων, σάρκα καὶ φλέβας,
 Καὶ πᾶσας ἀρθεσθ' συλλογῆν κεκρυμμένων
 Στῆσιν ἀνάγει δὲ τὰ ἐκάστου λογιάδας.
 Εἰσὶ γὰρ ἄλλοι ἔτ' ὀσπρίων γέσθημ' ἰσῶν.
 Φέρει τε πᾶσιν τῶν ἐναπόζαφοι φύσιν

β ἰσῶν.

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

Τῇ παρὲς ὅν αὐτὸ δευπότιον ἀείσασι,

Ὅπως ὑφέξει τοῖς ἐπέεσσι ἀγγέλοις

1510

α τὸν τίκοις

Τοῖς συλλογισμοῖς τῶν χρεῶν καὶ τῶν ἰσχυρῶν,

Καὶ τῆς ἀπὸ τῶν γυναικῶν καρδίας,

Σπόρου τε καρπὸν ἔσσοσθαι ἀκαρπία,

Ζυγοῦ τε λήμμα καὶ ῥοπήν ὀλισθαμίαι,

Καὶ πᾶσιν ἀπλῶς ψυχικὴν λητουργίαν.

Οὕτως ἕαστόν τ' ἐκερχέϊας ἔδου

Γνωστὸν πρὸς ἡμῶν καὶ τῶν ὄντων κεκρυμμένον·

Ὅσον γὰρ ἡμᾶς τῶν ὑπερτέρων νόων

Υπερβέβηκεν ἡ θεόποισ ἀκρότης,

Τοσοῦτον αὐτῆς αἰ μέσαι, καὶ τῆς μέσας

1460

Τελίτη ὡς ἄλλη τῶν ἀρχικωτέρων,

Ἡ μᾶλλον ἐμπέφυκε τῇ περυσιμιάτῳ,

Καὶ τῇ πλεωρῇ τοῦ πάρος ἐπεκράσθη,

Ἡ παρὲς τὸ θεῖον ἀγγαγείτων ἀκρότης·

Ὅσον γὰρ ἐγγίζουσι, τῆς ἀποστάσεως

Ποιοδοσι μείζους, καὶ ξεινοῦσιν ἄλλοι

Τὰς παρὰ τὴν ἀπόστασιν ἔχουσιν ὡς ἀφανέσθαι.

Εἰ γὰρ τὸ τ' ἡμῶν ποῦρ πῦρ ὁ παρὰ τὸν ἄλλοι,

Γιγνώσκω μὴ ἐστὶν ἄλλοι παρὲς τὴν ἴσιν,

1470

Ἀφίσταται δὲ τῇ φλογὶ παρὰ τὴν ἴσιν·

β ἀπὸ τῆς ξίας

Πᾶς παρὲς τὸ πῦρ ἔκαστος τ' ἂν ἀφλεξίας,

Ὁ μᾶλλον ἐπίει, καὶ ἂν πέφυκεν ἀπὸ τῆς,

Μὴ μᾶλλον ὁκτῆ καὶ ἄλλοι τῶν φλόγων,

γ ὡς

Ἐν ἡ πυρσοφειῇ καὶ θεοκρυφῇ γνώσει,

Ἀφηνγῆς ἄλλοι ἔσθ' ὅσον πῦρ καὶ τὴν φλόγα·

Εἰθεόστε ὡς εἴκειν ἐγγίζῃ πλέον

Ἡ τῶν

1450 Ad principem, cùm venit opportunitas:
 Vt instigantibus angelis respondeat,
 De debitorum & sc̄noris rationibus,
 Cordisq̄ primitiã ferat ficti ex humo,
 Et seminis fructum, sterilitatem & sati,
 Libræq̄ defectum, æquitatem & ponderis,
 Et omne planè munus animi & ingenû.

Sic temetipsum operationibus tuis
 Prodis, licet sis abditus mortalibus:

Quantum anteit sedenim altiorum mentium
 Nos eminens diuinãque excellentia:

Hierarchia
 celestis.

1460 Tantùm hasce mentes mediã, & in medio sitas

Ordo superior tertius, qui dignior,
 Magisq̄ adhæret ordini oculatissimo:

Cherubin,
 Ezech. 10.

Et alicui velocitate prædito,
 Vicina numini supremo summitas:
 Nam quò propiùs absunt, suas distantias
 Remotiores indicant, more & nouo
 Accessionem vt deminutionem habent.

Etenim procul si terreum qui ignem aspicit
 Exhilarat aspectu illius oculos suos,

1470 Vicinus at flammæ recedit ocÿus:

Quî tandem ab igne non cremante Numinis,
 Quò abesse propiùs angelus quiuis solet,
 Non hoc magis stupefcet attonitus metu,
 In fulgida & sacra Deo caligine
 Non lucidum ignem nactus & flammam simul?
 Accedit illuc, vt videtur, proximè

Natura plena oculis Cherubin plurimis,
 Dum cernit, & conuiet intuens nimis.
 Nam conditæ rei horridum incussit metum
 Qui primus excidit à polo istuc Lucifer,
 Et plus videndi, nil videns pœnas luit.

1480

Vt sit relictum & prorsus abiectum nihil,
 Inspectione aut destitutum prouida,
 Latè & patente, mundi opificis optimi:
 Ast cuncta quendam finem ad vilem data,
 Ipsúmque fœnum, arbusta, belluæ quoque,
 Mutique pisces qui Salaciæ incolæ,
 Volucrèsque eodem gurgite enatæ maris:
 Quin rigida saxa præuenit summi Dei
 Compendiarium, elegans, subtile opus.

1490

De Lapidib.

Nam morbus aliquo lapide tristis pellitur,
 Ast alius ad se pertrahit ferrum lapis:
 Aliique silices ignis accendunt faces,
 Quî ve vndé ve excitas foris planè haud scio:
 At fulgurum frangit lapis quidam impetum:
 Exstinguit ignem appensus externum lapis.
 Nec vi id lapis præstat sua, discas at hinc
 Prodesse lapides cùm Deus vult maximè,
 Nos propter ipsos hoc verentes dedecus
 Iuare discamus, pares saxis licet.

1500

Paracelsi.

*Alia salubria
 passim vtiuntur.
 D. Ambrasi, l.
 3. c. 8.
 & Jac. 4. l.*

Iam gleba sistit sputa scæda sanguinis?
 Argilla remedium est salubre torminum:
 Fœni que flos sparsus dolores mitigat:
 Radicis at succus vim habet cathartici:

Et gut-

Ἡ τῆς χειρὸς οὐμαὶ πλοῦτος φύσις,
 Βλέπουσα, καὶ μύουσα τὸ βλέπειν πλέον

1480 Φεμλὸν γὰρ ἐντέλλε τῇ κήσῃ φέου
 Ὁ πρῶτος εἰς γαῖαν ἑσπερῶν ἑωσφόρος,
 Βλέπων ἀμέγας, ἔπαθ' ὃ μὴ βλέπειν.

Ὡς μηδὲν εἶ) πρῶτον ἀμφιλόον,
 Ἡ τ' α' πρῶτος εἰς σφῆς ἐποφίας

Τοῦ δημιουργήσματος ὄξρημῶν,
 Εἶπα δὲ πῶτα πρῶτος τὴν χεῖρα τέρως,
 Καὶ μέγρι χόρτου, καὶ φυτῶν καὶ θηρίων,
 Καὶ τῆς ἀφάνων τ' θαλάσσης ἰσθίων,
 Καὶ τῆς ἀπὸ κῆρυφτανιέρων

1490 Φθάσαι ἢ μέγρι ἔν' ἀποκρότων λίθων,
 Τῶν ἑσπερῶν τῆς θεοῦ λειτουργίᾳ.

Εἴθε νότος μὴ ὄξελαύνεται λίθων,
 Ἄλλος δὲ τὸ σίδηρον ἀντέλλει λίθος,
 Ἄλλοι ἢ πυρσοὶς ἀνταμάπτοις λίθοι,
 Οὐκ οἶδα πῶς ἔσωθεν ὄξου μῶνις.
 Καὶ τοῖς κερανοῖς διῆος ἀμβλυφῆ λίθος,
 Καὶ πῦρ νότον σθένισιν ὄξρημῶν.
 Οὐχ ὡς λίθος ὄξων, ἀλλ' ὅπως μάθης, ὅτι
 Θεοῦ θέλοντος ὠφελοδοί καὶ λίθοι,

1500 Καὶ πῶ δὲ αὐτοῖς ἐξέστην δεδουκότες
 Πρῶτον μὲν ἡμεῖς ὠφελῆν καὶ ὡς λίθοι.

Εἶργα δὲ βῶλος ἀμαθῆσιν χέσιν,
 Πηλὸς δὲ σωτήρ γίνεται δυπνιτέρις.
 Ἄνθος δὲ χόρτου πάσμα γίνεται παθῶν
 Ὅπως δὲ ρίζης φάρμακον καθαρῶν.

α εἰ τῆς πα-
 κλοῦ

β πωτονου-
 ρῶν.
 πρῶτὸς λί-
 θων.

ΓΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

Σταγών δὲ κέδρου κρησομοίου δόποξοι.

Επωφελὴς δὲ πικρότης ἀψιθίας,

Υαργυλικήζον εἰς ἀείσαισι μέλι.

Καὶ τῷ βάτων δὲ τῷ ἀκέρπων οἱ κλάδοι,

Αποκίλοις φύοισι τοῖς Ἰπποκράτους,

Καὶ τοῖς ἀκέρποις μὴ φοβουμένη νόμοις

Εκ τῷ ἀκρότων γίνεται σωτηρία.

Καὶ τέσσα καὶ χοῖς ἀφελουσι καὶ τείλας

α καὶ τῷ

α τοῖς γὰρ παθοῦσι ἐκ κρούσεως ἀβλεφίμου,

Νάρκη

Καρπὸς Γαλκῆος γίνεται πρὸ ἤπιδας.

Φώκης

Νάρκη ἢ ιαρκίτις ἀφ' αἵματός τῷ ὀργάνω,

τίαρ.

Εστὶ γὰρ ἐν δέντρῳ καὶ νάρκης χυμὸς.

Ἰππο-

Στίαρ δὲ φώκης φλεγμονῆς οἰδημάτων

καμποῖ.

Σθένουσι, ὡσπερ τῷ καμίνοισι ἢ δρόσοις.

β πόντοις

Καὶ συμφλεγμάτων ἰπποκαμπῶν ἀθάλη,

κέδρον ἴου-

Σφίγη πρεμούσεως ἐκρυθῆαι τῷ τείλας.

ζῆτος θα-

Τριγών δὲ παύει τῷ ὀδόντων τοῖς β κρούσει,

λασίου

Ὡς ἐν ταλαίῳ τεχνικὸς ζυγοπάτης,

γ ἐπιθῆται

Τὸ κέδρον αὐτὸ ἐπιπέσει γ τοῖς πόντοις.

Σκίερος

Καὶ βρώσις ἀπλὴ τῷ σκάερον τῷ ἐντέρων,

κωδοῖος

Εἶργα τὸ ῥόδιμα τῷ πρὸ ἡμῶν ἐντέρων.

δ βούτι

Ποθεῖς δὲ χυλὸς τῷ κωδοῖον περὶ στήθων

καρκίνος

Οχημα γαστρός γίνεται πεφραγμένης.

θαλασπίου:

Φῆσιν δὲ ἐ χίμηπλα, ἐ τῷ σκαρπίων

δ φραγὴ τὰ κέντρα καὶ κελύφει πόντοις

Τοῖς λυατοδικύσει τοῖς ἢ καρκίνοισι ἐξεί

Καρκῖνος ἦτων ἐκ βιδοῦ θαλασπίου

Σφίξεται δὲ ἐ παρὰ ἀγροῦ ὀφρέων.

1510

1520

1530

Υάμω

- Et gutta cedri detrahit pruriginem.
 Absinthij sed amaror est valde utilis:
 Mel leniter fufum iuuat in anguftijs.
 Asperrimorum sentiúmque furculi
 1510 Hippocratis simplicia gignunt remedia:
 At iterilium leges minus verentibus,
 Medicina sunt spinæ falubris maximè.
 Iuuant cinifque & puluis & parui pili:
 Nam fentienti cæcitatem à frigore,
 Fumus Galeni præter omnem fperem vice est.
 Torpere fed Torpilla res tactas facit:
 Nam cum est opus Torpedo confert gratiam.
 At Phocæ adeps plagas tumorum turgidas
 Exftinguit, vti dulcis caminos ros folet.
 1520 Fuligo aduflorum Hippocamporum nigra
 Arctat capillos, ne trementes defluant.
 Turturque mitigat dolores dentium,
 Si, vt libripens peritus in trutina facit,
 Acumen inferat fuum doloribus:
 Scarique fimplex vifcerum comestio,
 Grauem coceret fluxionem vifcerum:
 Haufiusque fuccus Gobij faxatilis,
 Ventris vehiculum, cuius obftructum est iter.
 Tabemque, & vlcera pernionum, & fpicula
 1530 Sæua anteuertit fcorpionum, & frigerat
 Morfos cane à rabido, fimul radit feros
 Cancros marinus Cancer exortus falò:
 Edoctus ad prædam oftreorum idem quoque est,

Cedrus.
 Abfintibif.
 Mel.
 Sentes.

Eclef. 38.

Spinæ.

Fumus.

Torpedo.

Phoca, vitulus marinus,

*Plin. l. 32.
 c. 9. 10. l. 36.
 r. 4.*

Hippocâpi.
 Turtur marinus.

Scarus.

Gobius.

Cancer marinus.

Plin. l. 32.

c. 10.

Cic. 2. de nat. Deo.

Hiantibus namque his arenam dum iniicit,
 Ne comprimant patulas suas conchas vetat,
 At ianuis laxis sali iste callidus
 Fur allicit cibum in recessibus abditum.

de Pulmone
 pilce.
 Plin. l. 32.
 c. 9. 10.

Et pulmo piscis in maris spirans cauis,
 Commune cui cum cæteris nîl piscibus:
 Rudis figura, incognitum spectaculum,
 Animo carens vitæque, sed leuiter modò
 Se se explicans & colligens mox per vices:
 Diros pedum ardores calentium nimis,
 Si cõteratur, leniet pulcherrimè.

1540

Leonis
 adeps & san-
 guis hirci.

Neruos at à contractione languidos,
 Adeps Leonis ampliare dicitur.

Canthari.
 Plin. l. 30.
 c. 11.

Ac sanguis hirci passione liberat:
 Et cantharos refugit reflexis cornibus
 Tremens febris quartana, flagransque ignibus.

Afili vel
 myopes,
 vnde luscio-
 sis nomen.

Subtili Afilorum fauillâ qui labor
 In lusciosis cernitur, leuabitur:

1550

Nam syllabæ ambiguar minimè vult parcere
 Natura ad æmulationem operis se habens.

Cocleæ ter-
 restres &
 marinæ.

Sunt Cocleæ terrenæ & æquoris incolæ
 Ingentium causæ bonorum paruulæ:
 Nam si cinere testarum operieris cutem
 Albas notas delebis: at melle temperans
 Siccam fauillam si humido perfuderis,
 Ventris tumorem, influxiones ac pedum,
 Neruorum & vlcera, luminúmque nubila,
 Fluxúmque sistes sanguinis de naribus:

1560

Et

Ψάμμοι γδ αὖτις ἐμβόθων χασμαλώδεοις,
 Εἶργη σῶνελθεῖν τὰς λαβὰς τῆν δυπύχων·
 Αἰκιδῶραν δὲ τῆν θυρῶν ὁ τῆ σάλου
 Κλέπτης ἀνασῶν τὴν Ἐσφιῶ κεχυρμμένω.

Ἰχθὺς δὲ πνύμαν τοῖς σάλουσι α ἔπιπνύων,

α ἐπιπνύων

Ὡ μὴδὲν ἔστιν ἐμφερὲς πρὸς ἰχθύδας,

Ἀμφροσ εἰκῶν, διεδόχηνωτος θεα,

πνύμων

1540 Ἀψυχοσ σὸκ ἐμφυχοσ, ἀλλ' εἰκῆ μόνον
 Δοκῆν ἑαυτὸν ἔξαπλῶν καὶ συλλέγειν,
 Τὰς δυσκατέκτοις τῆν ποδῶν ἕσφιζέσθης,
 Ὡσ σὸτὲν ἄμω, σιωτελεβείσ ζῆποβέπει.

ἰχθὺς.

Καὶ νύρεα μὴ ἀσπαδέπτα συσταλῆσ βία
 Λέοντες, ὡσ λέγεισιν, βύρμυξ γέαρ.

Πάθοισ δὲ λύεσιν αἶμα γίνεται τράγω.

Καὶ τοῖς κερσέσθης βίλαβήται κρηθάροισ

Τὸ φλεκτικὸν πῦρ τῆ τεταρταίου ἔμου.

Καὶ τῆ χροάδῃ τῆν μνώπων αἰθάλη.

μνώπων

3550 Τὸ τῆν μνώπων ἔξοείζεται πάθος·

Οὐ φεῖδεται γδ συλλαβῆσ ὀμανήμου,

Εἰσ ζῆλον ἔργω β συγκρατουμένη φύσισ.

β συγκροτοῦ
 εἶδη

Εἰσὶ δὲ καὶ γῆσ καὶ θαλάσσης καὶ χλίας

Μικροῖ, μεγίστων συμφορῶν διέρχεται·

Ὡν εἰ τεφρώσθης πλῶ δοσῶν τῆν ὀσγράκων,

Ἀλφοῖσ ἀναρῆσ, εἰ δὲ συμπλέξασ μῆξι,

Τὴν ξηροσ ὑγρῶ σοιχλώσθης αἰθάλλω,

Οἰδῆμα γαστρός καὶ ποδῶν ἔπιπνύσθης,

Νθῆρων τε πληγῆσ ἔξοφῶσθης ἐμμάτων,

1560 Καὶ πλῶ πρὸς ῥιπῶν αἵμα ἔρροισα σβέσθης·

ΓΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ

Καὶ θαυμάσας ὁ θεῖον ὑμνήσας κρείσσος,
 Βοηθῶν ἐν ἀπείθεσσι μωρίαις νόσοις.
 Πόθεν δὲ καὶ πῶς ταῦτα γῆδ' ἔλκων
 Εἶπειν, ἀτερμύτησιν αὐτλήσας βάρους.

α ἰυρήσεις

βλέννος ἢ
 βλιώος.

β γύρου
 ἰο. τι πυκταῖς
 τ. π. σπῆος
 τὰς γλυκῆς
 Ὀπᾶ λιθ. ἰοε
 παίας.

Καὶ τῆν ἀνάγκησαν γδ ὡς Φασὶ πόρων,
 Ο βλέννος εἶργχ' ἑσ ἀκρεσίας ρύσας.
 β Λύκου δὲ γλωῶσα παρ, τεχέισα ηηπίσις,
 Λύψ' τὰ κρηδρα τ' ἀφώνου γλωσσιδός,
 Λίθους δὲ * τεπίεζ' τῆν ποδῶν ὠσεγλύφῃ.
 Ὀπίος λιθοργῆς εἰς, ἀείξασιν πίνου.

1570

Εχιδνοί.

Καὶ ψυχρὸς ἰὸς θερμὸν ἔσβασεν πάθος:
 Ὀπᾶ δὲ θερμῷ ψυχρὸς ἄλλασεν πόθος.
 Καὶ σάρξ' ἐχιδνοῖν ἀπφάρμακος ὄδους,
 Καὶ σφίγμα ἄρκος γίεται λωσοῦδους.
 Τὸν ρυῖω γδ ἰσᾶ, καὶ τὸν ἰχθῆσι, ζέψ',
 Καὶ σωματουργεῖ τὰς ρεῦσας εἰχθῆνας,
 Μορφουδα τὰ παρῶπα τ' ἀμυρφίας.

σχαρπίου
 κέψου.

Καὶ που πνὲς λέρουσι ὡς φηκλὸς πάθος
 Εἰς λοιμὸν εἰσφρήστωτος. ἄβρωμα ζεσθ,
 Γένουτος αὔραι τῆ ἰοπυῶρι, ἐχιτῆμι,
 Ἡδὴ πρ' αὔρας τ' ἄφης τὰς ἰσπίδους,
 Τὸ κέψου σφῆσι δὲ ἰδηλοῦ σχαρπίου,
 Ἰῶ τὸν ἰὸν ἀππᾶσ παρῶ: μάχῆμι,
 Ἡμβλιωεν, ἡμψύρωσε συνησθ' ζέψ',
 Ψυξῆν βοηθῶν ἀκλήσιν ἀκρέτῃ ζεψ'.

1580

Οὔτως ἕκαστα συνῶσθ' τῆς ἰχθῆσι,
 Καὶ παρῶ ἰ ρυθμῆματα τῆν ἰχθῆσι,
 Οὔδεν ὠσεπῶσ ὄσθ' ἰσπῶν εἰσπῆ,

Καί

Et prædicabis hinc Dei potentiam,
 Dum mille morbis vnicum obteem subiicis:
 Ast vnde, quo pacto hæc fiant talia,
 Narrare si velis, profundum exhaurias.

Nam Blennus internis meatibus, vt ferunt
 Fluxus vetat, qui sponte non eueniunt.

† Linguam at lupinam si applices infantibus
 Statim resolues claustra mutæ linguæ.

1570 Ruptos lapillos fistionibus pedum,
 Lapidarius torret dolorem vt mitiget.

Virûque rigidum æstus calores comprimit:
 Calido at liquori frigidus cedit dolor.

Ac pulpa Echidnoium veneno opponitur,
 Carnemque mutilam astringit atque fauciam:
 Nam fluxionem sistit & saniem eluit,
 Restaurat & corpus fluentum imaginum,
 Deformitati reddat vt formæ decus.

Et assertunt nonnulli in horrida lue
 Grassante morbo, per tremores feruidos,
 1580 Anhelante iam ægro spiritum vitæ vltimum,
 Portis in Orci ipsius, sepulchri & limine,

Si spiculum ignoti inferas tum scorpionij:
 Virus veneno, prælio opponens fero,
 Retundit enervatque mixtura noua,
 Cùm maximum algorem calor tantus capit.

Ita singulas res gratia ipsa commodè
 Ad quidpiam adnectens eorum quæ iuuant,
 Nihil redundans intromittit; nil minus:

Blennus
 picta.

Lingua lupi.

In hu. 4. versu
 hu. 10. versu
 P. R. con-
 clusam & in-
 du. n. sequens
 est interpres.

Echidni.

Acule* scor-
 pionij. luis re-
 medium.

Mixtura qua-
 que prodesse.

Ad corticem vsque vel pilos vel lachrymas,
Lutum quoque ipsum, fumum, & olida stercola: 1590

Quamquam hæc quidem plerofq; mortales latent,
At alia nota commodis satis suis.

Gen. 1.

Duntaxat in rebus mali reliquum nihil,
Cum sint venusta, ritè & effecta omnia.

Viris ac racemorum
consideratio.

Quis dum aspicit pulchrum racemû, non stupēs
Miratur humorem igneum ligno inditum?

Et vt folia, caduca grana fluxaque
Circum plicata vestiant, vis ne imbrium
Lædat quod est tenerum, vel ardor flammeus
Solis perurat, aut liquores extrahat. 1600

de malo granato seu punico.

Quis Malo granati cutem benè diuidens,
Noscensque carbonum vuidorum ipsum ordinem,

Vt singulisque cellulis serie sitis,
Sæpes secâtque & separat confinia:

Membrana laqueos paruulos tendit rubens,
Ne mollitudinem liquorum quid grauet,
Neu comprimatur vinculorum nexibus,
Atque inde Mali succus excidat tener:
Néve effluens granum alterum corrumperet:

1610

Non altiore mente causam cogitans,
Priùs cibum quàm sumat, opificem canit?
Mens namque, natura suâ celerrima,
Miraculum linquens, ad authorem aduolat.

De lapillis & gemmis.
Plin. l. 37.
Margaritæ
Plin. l. 9. c. 35.
Smaragdus.

Quis inserens lac solidum in immenso mari,
Albos lapillos vnionésque educat?

Vnde hunc virorem dat Smaragdo maximum
Natura

1570 Καὶ μέρι Φλοιδὸν καὶ τειχῶν καὶ διακρύων;

Καὶ μέρι πηλοῦ καὶ καπνοῦ καὶ κοταρίας·

Εἰ καὶ τὰ κῆρ λέληθεν ἠγνομηδία,

Τὰ δὲ παρῶνδρον ὄρε τιλὸν διχρηστῶν·

» Ως παρῶν π φαῦλα μηδαμῶς λοιπὸν λέγει,

» Αἰεὶ πάντα καὶ καλάς εἰρασμένα·

Τίς γὰρ θεωρῶν βόδω, οὐ κατεπλάγη

Τὸν δόντα θερμὸν ὑπερτίει καὶ ξύλα,

Καὶ πῶς τὰ φύλλα τῶν ἐπίμοις εἰς ῥύπον

Ράγας παρῶνδρον, μὴ βροχῆς βέλους

1580

Πλήξη τὸ χεῖρον, ἢ φλογώδης ἡλίου

Φυξάσα θερμὴ τοῖς ὀπῶν ἐξικμάση.

Τίς δέρμα ροίας διδιαρέτως χίσιος,

Καὶ τιλὸν θεῖον γοῖς τῶν ἐπίμοις ἀνδράκων,

Καὶ πῶς ἐκάστη συντελέτη χεῖρων,

Φρασιμὸς μεσῶν καὶ μερίξ· τοῖς ὄρεσι·

Υμῶν φλογώδης λεπτὰ τείνων σαρπῆ,

Μήπως βαρυνθῆ τῶν ὀπῶν ἢ χεῖρότης,

Καὶ θλίψι ἐξῆ τῆ δέσφ τοῦ σφίματος,

Καίτευθεν ἰκμάς τῶν ὀπῶν ἐκπέση,

1590

Σήψη τε χόκος ἀγῶς ἀγῶν ἐκρέων·

Οὐ τιλὸν παρῶν νοῖω ἐνοήσας ἀπίδω

Γεῶ τῶ φαρεῖν ἔμνησε τὸν πρῶτερῶντι;

Ο νοῖς γὰρ διθύς, ὡς ταχύδρομος φύση,

Αφείς τὸ γαῖμα παρῶν τὸν ἀπῶν τρέχη.

Τίς ἐμφυτεύσας τὰ βυθῶν πικτὸν γάλα,

Τοῖς μῦραρίξας λάκοδεσμοῖς ἐκπέση;

Πότεν χλοάξ τῶν σμαράγδων ἢ φύσις

παρῶν βό-
δωος

παρῶν ροίας

παρῶν μῦ-
ραρίτων,
καὶ ἀγῶν.

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

Εἰς πάντα χωρεῖς ἔγδ' εἰς ἕνα μόνον.

Τὶς δὲτος εἰπέθηκε σαπφειρῶ λίθος,

Εἰ μηδὲν αἶτος ἐν λίθῳ φιλίσταται,

1620

Πόθεν πυραυγῆς ἢ βαφῆ τῆς ἀνδράκων,

Εἰ ψυχρότητι πάσα πηίνεται λίθος,

Τὶς ἰαυ^ω κοίῃ ἔστωικα ἔχ' ἔπειτι,

Εἰ μὴ τὸ σὸν βούλημα ἔτ' ἐπὶ σοὶ κείνη,

Τοῦ πρώτου δρόμος ὡς δοκῆ σοὶ ἔχ' ἑλθε,

Τὸ σὸν γὰρ εἰς ἀπειροῖς ἐκτείνας κείνη,

Φαίη, καλύπτει, ἔχ' ἰσχυρῆ ἔχ' ἑλθε,

Σπάσθ' ἑχέουσι ἔχ' ἰσχυρῆ πικρῆ ἑλθε,

Καὶ τῆς ἀμόρφου εἰδοποιῶν οὐσίῃ,

Αἶτος ὃ τῶ σὺμπλήρωσ' ἐξῆρη μῶμος,

Υπὲρ τελέως εἶ, ἔχ' ἔγδ' ἔχ' ἑλθε.

630

Τέλει ἀπέτης, ἔχ' ἑλθε τῶ μέσου,

Εκτός βεβηκῶς τῆς τελευτῆς, ἔχ' ἑλθε ὅλων

Ἐπὸς πεφυκῶς, τῆς ἑλθε ἑλθε ἑλθε.

Γεσθῆτος ὡς ἀδελφῶς, ἔχ' ἑλθε ἑλθε,

Ἀλλ' ὡς ἑλθε τῆς ἑλθε ἑλθε ἑλθε.

Ἀρχῶν ἀνάρχος, οὐ μέθω μῶμος ἑλθε,

Ῥεπῆ ἢ ἑλθε ἀρχῶν τῶ ἑλθε ἑλθε.

Ὡς ἑλθε δὲ τῆς ἑλθε τῶ ἑλθε,

Πάσθ' τε ἑλθε τῶ ἑλθε ἑλθε ἑλθε,

Καὶ πῶ ἑλθε ἑλθε τῶ ἑλθε ἑλθε,

Καὶ ἑλθε ἑλθε ἑλθε τῶ ἑλθε ἑλθε,

Ἀντιμῆτος δὲ πῶσθ' ἑλθε ἑλθε ἑλθε,

Ῥεπῆ ἢ πῶσθ' ἑλθε ἑλθε ἑλθε ἑλθε,

Τοῖς πῶσθ' ἑλθε ἑλθε ἑλθε ἑλθε,

Εἰ μὴ

α ἡπῆ

τεχνολο-
γία θεοδ.

1640

Natura ad omne tempus, haud ad ver modò:

Florem quis iniecit lapillo illi aureo Sapphirus.

Sapphiro, an aliquis flos lapidibus gignitur? Carbunculi.

1620 Vnde igneus vigor & color Carbunculis?

Densatur omnis quippe lapis è frigore.

Quis auctor hæc agit, coagmentat, mouet?

Nunquid voluntas est tua, & robur tuum, *Conuersio ad
summum rerū
opificem.*

Qui cuncta præstas vt videtur & libet?

Nam robur extendens in immensum tuum,

Aperis, tegis, procedis & stas in loco,

Statione currente, & quietis cursibus,

Formansque naturas figura quæ carent:

Alt ipse natura vniuersa exemptus es,

1630 Fine superior, vt qui cares initio:

A fine abes, distas & à medio procul,

1637 Extra recedens terminis illis tribus:

Cunctis at intus insitus, es extra tamen.

Manifestus, haud obscurus, absque termino:

Sed finis ipsos finientes terminos:

Nullo ordiens initio, nec tempore,

Momento & absque tempore facis tempora.

Vt arte præditus magister mentium,

Quique actionem omnem arte tractare est potis,

1640 Et omne cernens Nomen, & Verbum nouum?

Minutum & Articulum, latensque Particeps:

Pronomen omne exanimans subtiliter,

Præpositioni omni situm adiungis modum:

Omnemque mundum vertis ipso Aduerbio,

*De admirabili
Dei Technolo-
gia & Gram-
matica rerum
analogia.*

*Orationis
partes.*

Nisi si tuæ esset conscius potentia.
 Ac copulante vinculo cuncta alligas:
 Porrectionesque arte constantes docens,
 Producis omnia sicut acceptum tibi est.

Tempora
 ac modi.

Instans, futurum, quod infectum est simul,
 Quod subiacet, perfectum, & infinitum item,
 Obliteratum iam: modos deïn diuidis
 In indicantem, perpetuum, & optantem modum.
 [Hæc arte inexplicabili connexa sunt.]
 At imperante dictione ad formam agens
 Cuncta, efficis tibi subditum quod conditum est.

1630

Antitheses
 diuinitatis.
 D. Aug. l. 1. de
 ciuit. Dei c. 29.

Expersque formæ, omnem induis: statu cares,
 Vestigio, motu atque gressu cognito:
 Namque omnium tu morio & progressio es.
 Simplèxque multiplèxque, primus, infimus,
 Mediùsque, & altus, latus, imus, magnus, &
 Horum nihil, sed inuijs in terminis
 Affixus es tuæ abditæ potentia.

1640

Vbique præsens, nusquam es, & verso ordine:
 Et omnia vnùmque es: licet enim hæc iungere,
 Ne fortè formis subtrahatur sensuum
 Vnum quod & solum est: at omnium ambitu
 Docemus hanc, quæ non capitur, essentiam:
 Ac denuò accuratiùs distinguimus:
 Ne suspicetur quis mali quid ob OMNIA,
 Seriesque sit concrecioni quæ fluit.
 Nam, Vbique Deus est præpotens, cùm dicitur,
 Est nullibi, ex parte altera subiungitur:

1650

Ne

Εἰ μὴ τὸ ποῖ Γυνεῖδαν ἀρρήτως κρατός,
 Συζευκτικὴν σπυρίδιον αἰμυθῆς ὄλοις·
 Αεὶ ὃ δὴκεῖ τεχνικὰς ἐπεκράσεις,
 Απθμῆτα β γλίη πωρὸς τὸ σοι δεδεδωμῶν
 Μήγων, ἐνεσῶς, αὐτὰραπικῶς, πῶρα κείλομος,

1650

[Σὺ τῶν δὲ *** *** ἀμα
 Αείσεις, ὑποσπυριτελικῶς ἐγκλίσις ἰέμαν,
 Ορεισκή, ἀπὸ φέμφαλον, ὀκλική πλέον
 [Εἰθεὶς δὲ τῶν τῆ τεχνη τῆ ἀρρήτων]
 Γερακλικῶ, ὃ πῶματα μωρῶσας λόγων,
 Ὑποαλικήν ἔτι δημωργεῖς τὴ κίσι.

Πάμμορφος ὦν, ἀμορφος, σὺν ἔχον σάσι,
 Οὐκ ἴχνος, ἔ κίνισιν, ἔ ζωσὴν βάσι,
 Γάιτων γδ εἰ κίνισις, ἢ πῶμάτων βάσις.
 Απλοῦ, μεθεκῆς, πωρῶτος, ἐχαρῶς, μέσος,

1660

Ὑψηλὸς, βίσις, ἀπλατῆς, βαθῆς, μέγας·
 Οὐδὲν ὃ τῶν, ἀπὸ εἰς ἀσάσις ὄρεσις
 Τῆς σῆς ἐπὶ πῶ μωρικῆς ὄρεσις.

Ὁ παταγῶν μῶν, οὐδαμῶν δὲ, ἔ πῶν·
 Καὶ πάντα ἔ ἐν τῶν γδ σπυριτέον·
 Μήπως ὑποαρῆ τῶν καὶ αἰσθησι τύποις,
 Τὸ ἐν μονωθέν τῆ δὲ (πάντα) σπυριτέον
 Δηλωῶτες αὐτὴ πῶ ἀπερίληπτοι φύσι·
 Αδῆς τέ γ' ἐγκρίνωμεν ἠκριβωμῶσις,
 Μήπως * τὰ πάντα γῆ κακὴν ὑποσπίδα,

1670

Καὶ δῶμεν εἰρμὸν τῆ ρεούση σπυριτέον·
 Τῶ παταγῶν δὲ τὸ θεὸν πεφυκέαι,
 Τῶ μωδαμῶν πωρῶσιν ἀπσπυριτέον,

α ἰμβραλίτ.
 Hoc telio
 aima spyrion
 adfiri, nempre,
 Nisi si tu e
 esset minus
 hoc poietia.
 Res alligare
 copulante
 vinculo.
 β γίη.
 si pteha, l'g,
 Efficitur
 omnia.
 εἴχε νοθε-
 μέγας

10. τὸ πῶν τῆ

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

α Διαρίσι.

Μήπως μεραδὸν τῆ διχῆ α Δφασάσθ,
 Τὸ μηδαμῷ μὲν ἕς αἰούσιον ῥέπει,
 Τὸ πανταχοῦ δὲ πῶς μερίσσι ἀμύσθ
 Ἀλλ' ἀπηρόμοις, ὡς ἄν ἔπει πῆς, λόγῃς,
 Τὸ πάντα κ' ἐν, κ' τὸ μηδαμῷ πᾶν
 Τῆ πανταχοῦ σφίφοτες ἀπφθην γία.
 Στερρόν τὸ βάθρον πῆξομην τ' δολμάτων.

168α

β δὲ σφ.
 γ ἢτ ἀφ.

Εἰ κ' βάθος γδ ἐκβαθύνει σοι λόγῳ,
 Πρὸς ἕφος δ' ἔστις ἐμφανίζῃ οὐ θέλῃς.
 Εἰ β' κ' πρὸς ἄκρον ἕφος δ' ἔσθαι φρένας,
 γ Πρὸς ἄκρον αὐτῶς ἀνυποστρέφῃς βάθος,

δ πείσιπδ

Ὡς μήτε μήκος ἔσθαι παρῆπτασθαι βάθῃ,
 Μῆτε πλάτος σὸν ἕφος ἕς πέρασ κέχθ,
 Ἀλλ' ἕς ἀπειρα τ' ἀπείρων ἢ χύσις
 Χυθῆισα, τῆ σῆ τέμμε) κ' ἔκτασθ.

Ὡς εἰ λέγῃς γη κ' ἔσθαι μήπω πρὸς κήσις
 Ελθῆισα τῆ σῆ ἔσθαι πρὸς κήσις.
 Εφίσασθαι γδ, κ' πρῶν ἀφίσασθαι,
 Μένων δὲ φάθῃς, κ' σκιάς λεωπῆς δίκη,
 Ἐν τῷ κρητῆισθαι τῶς λαβῆς ἔσθαι κρητῆισθαι.

169α

Οὕτω σε κ' νῦν ὅτ' ἀπληστίας πόδου
 Μαθεῖν θελήσας, κ' κρητῆισθαι τῶς λόγῳ
 Τὸν ἀμπελαῖνα τ' σφῶν σε κήσις,
 Οὐκ εἶδα ποῖον βόβω δ' ἔσθαι τῶς λαβῆς
 Τῆ ποικίλη γδ κ' σφῆ θεωρεῖα
 Τὸν ἴδν μερίζω, κ' κρητῆισθαι, κ' κήσις
 Ελεῖν τῶς πρὸς κήσις, κ' κρητῆισθαι, τῶς ἔσθαι,
 Καὶ δυσκατέκλει ἀνιτήχομη σφῶσις.

170α

Ως

Ne partiatur duplici discrimine, vt
 Quod nusquam adest par sit vacanti essentia,
 Sed singulis Vbique partibus respondeat.
 Dictisque, ceu cuneis sibi aduersantibus,
 Et Omnia, vnúmque, & quod est nusquam retrò
 Vbique neſtentes reclamanti sono,
 Sententiarum stabile fulcrum figimus.

1680 Quamquam altitudo orationis summa sit,
 Elatus in sublime non vis reterege:
 Sin euehantur corda ad arcem altissimam,
 Reducis ea profunditatem ad infimam,
 Vt longitudo nulla ad intum hoc deuolet,
 Nec latitudo currat ad fastigium:
 At fluxus immensorum ad immensum patens
 Porrectione scinditur fusus tua.

*Dei prestan-
 tissimâ, atten-
 tionem & effe-
 ctiam acensum
 neque dicendo
 neque cogi-
 tando assequi
 posse.
 Ex Pſal. 138.*

Vt, si loqui ita fas sit, quæ adhuc non condita
 Coniunctione tui excitentur numinis.
 1690 Insistis etenim, ac tum recedis quando ades,
 Manes, fugisque exilis, atque umbræ in modum:
 Dum detineris, prehensionem tum effugis.

Sic ergo inexpleto scientiæ tui
 Amore captus, vineam & desiderans
 Vindemiare conditorum à te omnium,
 Quem carpam & amputem racemum nescio:
 Nam dispari speculatione & utili
 Mentem meam diuido, premórque angustiis,
 Ad primaque aspirans, ab imis pertrahor,
 1700 Atq; énato aduersis in vndis æquoris:

*Alia diuinitatū
 operum consi-
 deratio & ad-
 miratio.*

Vt nauigantibus in cauis pelagi abditis,
 Quò latiùs protenditur vastum mare,
 Tantò magis se contrahunt præcordia.

Nam fulgetri si more percurram impetu,
 Et volucer attollar, penetrans singulas
 Res quasque, & altiùs ferar, scisso æthere,
 PETRVS recludam clauibus fictus modò:
 Nec me hæc in arctum extensio redegerit,
 Orbes polorum transiens, superabo aquam,
 Forsitan abyssum ex ipso abysso, & exitum
 Initio iungens, videas nec terminum.

1710

Tum pronus incumbens ad inum gurgitem,
 Et conuolutus ad ca ium voraginis,
 Vortigine astuo, palòque vagus, & denuo-
 Ad humum reflecto limus cursum meum:
 Nam quid ego sum, scintilla nisi si terrea,
 Lutumque molle, aut puluis insidens humi?
 At quâ auolabo, quem secabóve æthera?

77al. 2.

Aristot. 12.
Metaph.

Aut quâ profectus astra feriam vertice,
 Orbem actus in quintum Lycei præsidis?

1720

Aut quemnam in alterû polû, aut quam ianuam,
 Quæ referat illum, aut quam alteram rursus petam?
 Procedo quærens, refugio tangens manu:
 Profunda terræ si infimæ conspexero,
 Nectámque millenam altitudinem alteri,
 Immensitatisque modulum certum sciam:
 Discam at inea à terra, meaque matre, vbi
 Longissimum pedem suum contraxerit.

77al. 23.

Tum

Ὡς οἱ πλεόντες εἰς βυθῶν θαλαττῆα,
 Ὄτρ' ἀποκύνει τῆς αἰούσου τὸ πλατῶς
 Πάροισι μάλλον συστολήν εἰς κερδίη.

Εἰ δὲ κερδῶς γὰρ ἀτραπὸς ἀγροδράμω,
 Καὶ ἄπλοῦς ἀφ' ἧν, καὶ περὶ τῶν εὐφροσύνης
 Καὶ μάλλον ἀφ' ἧν, καὶ τοῖς ἀγέρας χρίσας,
 Τὰς κρείς ἀνοίξω, Πέτρως ὡν τεπλασμίμος
 Καὶ τῆ ποσάτη μὴ φεισθεὶς ἐκλάσει,
 Ὑπερθετικῶς ἕρακίς ἴδαρ φθάσει,

1710 Ἰθὺς αἰούσου εἰς αἰούσου, καὶ πέρας
 Ἀρχῆ σωμαπλῶν, ἐς πέρας μηδὲν βλέπων.

Τότε παρκεύφας εἰς τῶν ἀκρον πυθωνία,
 Καὶ σωμαλοαθεὶς παρὸς τὸ χάσμα τοῦ βαθῶς,
 Ἰλιθία πύγμα, καὶ κλονοῦμω, καὶ πάλιν
 Εἰς γλῶσσι πηλὸς συστροφίς ὑποτρέχω
 Οὐδὲν γὰρ εἰμι πλὴν γεώδης αἰθάλη,
 Καὶ πηλὸς ἀφ' ἧν, καὶ κατὰρροπος κίττω
 Πλὴν ποῖ περὶ μωσι; ποῖον ἀγέρας χρίσας;
 Ἡ ποῖ πορθέτης, ἐς τῶν οὐρεθρὸν τρέγων

1710 Εἰς πέμπτον ἀφ' ἧν ἔσπαρθεῖν πάλιν;

Ἡ ποῖον αὐτῆς ἄλλοι, ἢ ποῖον πύλην
 Ἐκείνοι ἐκκλύοντα, καὶ ποῖον πάλιν
 Ζητῶν ἀποκύνει, ψηφιστῶν ὑποτρέφω
 Τὸ τῆς κέτω γῆς εἰσὶν ἀφ' ἧν βαθῶς,
 Καὶ μύσσοι πλίξωμι τῶν βάθη βαθῶς,
 Καὶ γλῶσσι συμπερσομα τ' ἀπειρίας,
 Καὶ τῆς ἐμῆς γῆς τ' ἐμῆς μητρὸς μύσσοι,
 Τοῖς μαρτίαι αὐτῶν που σωίσειλε πόδα.

α περὶ πύλην

ΡΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

Τότε προσελθὼν ταῖς ἡσυχίαις πόλεις,

Καὶ πῶ ἀνοικτοκλήσον ἐγκλείω θύρας·

1730

Ανοίγει γὰρ καὶ πλέον σφέλλει·

Απλουμένη ἢ καὶ φερυμένη πλέον,

Χαλκῶ τε κλειῖθρα, καὶ Φοβῶ τε εἰσοδοίς,

Τοῖς εἰσοδῶσι τολμῶσιν ἀνικειμένη.

Εὐχῆ.

Ἀλλ' ὦ ἑστέων δεχτικέων θαυμάτ',

Ὁ πόνος ἔνι, τὸν σωμαφρασίον λόβον,

Ἐκδοίς δι' ἡμᾶς τοῖς ἀτάκτοις οἰκέτας,

εἰς λῦτρον ἔξωροι, ἢ ἡραπιῶνον·

Ὅπως ἔχοντες, ὡς ἄρ' οἱ κεραισώμοι

Σκαίλικες ἔς γῆν, εἰς ἑφῶ τε οἰκίας·

1740

Ἡ γῆ γὰρ ἡμῖν ὡς ἐκείνοις ἦν ὕλας·

Βία, ἑφῆ, διαίτα, καὶ ζωὴς ἑφῶς·

Μὴ συγκατασπαδῶμεν εἰς ἑφῶ πόλιν,

Ἀλλ' ἔς ἀνάστασιν καὶ νέμω πλάσιν,

Ἐλθῶν, ἐγείρη τ' περὶ θεμικίονα,

α ἡσυχίαις

Καὶ τε ἀράχνας τῶν πατρῶν ἀποξέση·

Καὶ πόλιν τ' ἰουὶ σικπιάση λελία·

Σπόγγον ἢ τ' ῥυπυοικεὶ ἀμαξίας ὄλην,

Βελουσοῦν ἔς γῆν πιδματώσει τ' ἔλην,

Γὰρ ἔ τ' πνῦμα τ' ἀηθείας ὄλην,

1750

β ἀετοφωβίαν

Ἐκφωβίαν β οἶδεν ἢ κλίσις σεβάσιμον·

Τὸν δὲ φράβαν τ' ἀύω κληρονομίας,

Τὸν ἀγέρον ῥοῦν τῶν καλῶν γέροντων,

Τὸ ζωοποιὸν τῆς ἀηθείας κελος,

γ οἴλας

Τῆς ἡσυχίας τ' ἡσυχίαν γ ἡσυχίας,

Τὸ καὶ μερίον καὶ ἀφροσύνην ὡς ἡλεις

Τὰς

1730 Tum ad altiores promptus accedam fores,
 Ac ianuam claudam, quæ aperta clausaque est:
 Hæc cum recluditur, magis tum clauditur,
 Expansa quippe, arctatur hoc ipso ampliùs:
 Et claustra laxat, ac timere aditus facit,
 Opponiturque hanc ingredi tentantibus.

*Apocal. 3.
 Esa. 22.*

O Machinator magne mirorum omnium,
 Qui Filium, Verbum & tuum ore nescium
 Ut tu exprimi, tradis malis pro seruulis,
 Pretium hostibus, charissimum natum tibi:
 Ne nos, habentes, ceu obruti terræ aggere
 1740 Vermes, sepulchro conditas nostras domos,

*Psal. 72.
 Precatio pia,
 S. Trinitatis
 mysterium
 explicans.*

(Nam terra nobis, sicut illis, tota erat
 Vita, esca, victus ratio, vitæque tumulus)
 Nunc denuò abripiamur à caligine:
 Sed ad reuiuiscenciam atque opus nouum
 Restituat aduentu ruenstem imaginem,
 Deiciat atque passionum araneas,
 Excutiat omnem linteoque puluerem,
 Omnèsque spongia eluens sordès caua,
 Tendentem humi cinerem afflet almo Spiritu,

*Christi ad-
 uentus.*

1750 Totius à quo veritatis Spiritum,
 Insigne numen vidit id quod conditum:
 Pignus supernæ hereditatis inclytum,
 Flumen bonorum munerum rapidissimum,
 Et sanctitatis viuidum robur piæ:
 Adoptionis finis † ante initium:
 Qui distribuit ac diuidit, velut placet,

Ephes. 1.

*Vel,
 Iuana.*

- s. spiritus*
dona, &
Epiphra
mystica ex ve-
teri & nouo
scdata.
- Largitiones quas Deus seruat suis.
 Qui fundit & superis & imis omnibus.
 Initiatorum vnguen, & donum factum.
 Letifera peccato nefando factio:
 Stipendium immortalitatis viuudum:
 Lumen cremans, & flamma rore turgida,
 Perennis & iucunditatis vehiculum.
 Iubar Prophetarum, ad videndum aptissimum.
 Apostolorum os flammeis linguis micans:
 Luctationis Martyrum versutia.
 Splendorque concurrens & excurrens simul,
 Sermonis alti principatus à patre.
 Partus sigillum Virginis valde noui:
 Arcana clavis ianue Dei hospitis,
 Quâ carne liber sermo postquam ingressus est,
 Egressus inde ut carne vestitus, notam
 Signi relinquens ianue, quæ inerat priùs:
 Qua Dæmonum caterua truditur ferox:
 Calcatur & pedibus spens Salacia,
 At mollitudo restituta flumini
 A terreo nescit grauari pondere.
 Frumenta scaturiunt, & innumeros alunt,
 E quinque panis affluentia frustulis.
 At lympha nectar efficitur in nuptiis:
 Vinum paratum de racemis abditis,
 Naturam, odoratum, atque gustatum innouans,
 Sermonem tres mutauit vno terminos.
 Apud quem initiatus, exactor qui erat,

1760

Miraculorum
Christi summa

1770

Luc. 9. 10. 6.
10. 2.

Mat. 13. 52.

1780

Euange-

Τὰς ἄ' χειρῶν δωρεὰν ἐπεκράσεις·

α χειρῶν

Τὸ πᾶσι τοῖς ἀνῶτε καὶ κάτω μέρεσιν,

Τὸ χεῖμα καὶ χέρισμα τῷ τελευμύδων,

1760

Τὸ φθαρικὸν σύστημα τ' ἀμύριας,

Τὸ ζωικὸν σῶταγμα τ' ἀφθαροίας,

Τὸ φλεκτικὸν φῶς, τ' ἀροσίχυσμ φλόγα,

Τὸ τ' ἁρᾶς ὄχημα τῆς αἰωνίας,

Τὸ τῷ παρῆ τῷ ὀπικώτατον σέλας,

Τὸ πυρσόγλωσσον τῷ ἀποσόλων τόμα,

Τὸ τῆς πάλης ἄχημα τ' τῷ μῦρτύρων.

Τὸ α' σῶδρομὸν τε ἔ σῶνέδρομον σέλας

β σῶθεται

Τῆς παρῆφροῖς τῷ λόγῳ παρῆφίας,

Τὸ νυμφικὸν σφραγίσμα τ' ἔξενου τόκου,

1770

Ἡ μυστικὴ κλείς τῆς θεοδόχου πύλης,

Δι' ἡς ἀφρῆς εἰσεληλυθᾶς λόγος

Ἐξῆλθεν ἂν ἔνθρῆς, ἐσφραγισμύλιω

Αφείς ἐκείνῳ, ὡς παρ' ἄλλοι, τ' ἴθρῶν,

Δι' οὗ φάλαγγ' ἰμὴ δαυμόνων χαινέ·

Γεζῶεται δὲ τ' θαλάσσης ἠ' χύσις,

Αἰκμῆν δὲ τῆς ροῆς ἡ' χαινοῦτις,

Ἐκ τῷ γεώδους ἔ βαρῆται φορτίου·

Ἄρτοι δὲ πηλᾶροισι μυελῶσφοι

Ἐκ πεπταρῶμῶν ἐκρυνέντες χλασματάτων

1780

Υδαρ δὲ νέκταρ θαυματουργεῖται γάμῳ,

Ἐσοιμος οἶνος δὲ ἀδῆλων βοτρύων,

Καμῖζεται δὲ γᾶσι, ὄσφρησι, φύσιν,

Καὶ ἄλλοι ὄρεσι ἠ' μειψῶν ἔξ ἐνός λόγῳ

Παρ' ᾧ τελεσθεῖς ἔ τελεώησι, εἰ θέλῃ

Εὐαγγελῆς γένε' θεοζάφος.

Πόρῃ δὲ ρείθροις δακρῶν βαπτίζεταί,

Διφκῦσα πῶς ἔνεστι κινδύνου δίχα

α εἰς ἀνάμνησιν Λουθεοῦ μέλαρ ἄν' ἀνάγκης δδύτρου,

Δι' ὃ πὰ δφνά δουραζωγείται πάτῃ,

Λάθης δὲ πικρὸς ὄξσειζεται βρόμος.

1790

β ἐν ἀφ' ὧν. Σφίγγει δὲ χαλὸς τῶ β' αἰάρθροις σιωπῆσις.

Εκτείνεταί ὃ σουσολή πῆφιδῆ,

Συελλέεται ὃ διεπαθόσα μακρότης.

Ξηραίνεται δὲ κροινὸς ἡματωῶν,

Σφαδᾶ ἀγῶνός, ἐμφραγείς τὰ κρεαπέδα.

Κόινς δὲ τυφλῶν ὀμματῶν θεωρία,

Τὸ πῶσιμα τῶ πλάσματος ἀλφειομῆ.

Καὶ νεκρὸς ἀδῆς γένεταί πῆρ' ἡπίδα,

Πλυσῶν πενηρὸς ἔσφαρῆς ἐσφαρῆς

Μαραίνεται γὰρ τοὺς νεκροὺς ἀναπύων

Οἷς εἶχεν, ὅς ἐσφριγῆ κελπώσας κέτω

Εἰ τῶς εἰαῦτ' ψυχολέθροις ἀγκέλας

Εως τὸ σὸν ἄνημα, τὸ ζωνφόρον,

Τὸ πατρικὸν φάς, τὸ παρ' ἡλίου σέλας;

Τὸ τῆρ' παλαμῆν ἡμερῶν νέον βρέφος,

Αἰφλεῖ αὐτὸν αἰτὶ λόγῃς τὰ ξύλα.

Ἀλλ' ὦ ποσῶν ἄρχιτέτων θαυμάτων,

Ὁ παρ' ὅ σὸν βούλημα τῶ δῶν πύλας

Σφίγγων ὅτε χερῶν καὶ διθυρῶν πάλιν,

Ὅταν παρ' αὐτῆ καὶ δοκεῖ σοι συμφέρειν,

Καὶ νῦν πῆρ' αὐτῆς τῶ κέτω πύλας,

Πύλας γὰρ ἡμεῖς κοσμικῶν οἰκητῶν

1800

1810

*Διχ' ἐπέ-
σα ὅτι-
λεως.*

Τούτων

Euangelista, scriptor & sacer fuit.
 Meretrix fluentis lachrymarum tingitur:
 Docens licere extra metum periculi
 Fieri lauacri compotem iteratò sacri,
 Quo passiones mancipantur effera,
 Ac prauitatis horror exulat procul.
 1790 Soluta claudus vincla constringit pedum:
 Contractio remissa, mox extenditur.
 At longitudo nimia & ægra astringitur.
 Arescit & tædi cruoris riuius,
 Occisor, illex, impeditus fimbria.
 Et puluis in cæcis figurat lumina,
 Sputum creatoris reueritus maximi.
 Succumbit Orcus præter omnem spem neci,
 Dis pauper est, cæsor cadit mortalium:
 1800 Is namque tabescit vomit dum mortuos,
 Quos obrinebat, implicabátque in sinu,
 Atque impiis vlnis quibus animos necat:
 Quousque tu proles Dei, vitæ dator,
 Lumen paternum, Soléque antiquius iubar,
 Puer vetusti temporis natus modò,
 Hunc sustulisti ligno, vt hastæ cuspide.
 Miraculorum tu Architecte maxime,
 Qui ianuas summi tuo nutu ætheris
 Quando est opus claudis, recludis has item
 1810 Quoties liber, sentísque id esse commodum:
 Nunc inferas expande præfens ianuas,
 Valuas enim mundi incolarum dicimus

Matth. 9.
 D. Basiliius
 De sciæ.
 Matth. 26.
 Io. 12.

Pœnitentiæ
 vis.

Act. 3.

Luc. 13.

Luc. 8.

Mar. 8.
 Ioan. 9.

Oratio Pa-
 triarchæ pro
 Heraclio
 Imp.

Hanc ciuitatem quæ tua est munita ope.
 Concede, vt Imperium obtinet qui à te suum,
 Mundi arbiter, qui subegit Persida,
 Vel liberavit potiùs ipsam Persida,
 Orbis fruatur ditione, Sol quem obit.

Ostende Terram imitarier cæli globos,
 Sol vnicus dominetur his vt infimis:
 Nam Persici qui visus est domitor soli,

1820

Hunc Imperatorem orbis esse conuenit:
 Fac ergo sudores laborum vt ipsius
 Puri lauacri sint loco, æternæ & stolæ:
 Timoris auge robur illi numinis:
 Insignia hinc tuta auferet victoriæ,
 Referens secundam ab hostibus victoriam,
 Ignobiles vt igne vastans barbaros.

Pro liberis
 eiusdem He-
 iacilij

Fac stare virides surculos pro viuidis
 Fœcunditatis secularis fructibus:

Imagines fac Patris vt sint optimi,
 Nam sic eos robur tuebitur duplex:
 Acutiores redde eorum cuspides,
 In barbaros ferocientes ensibus.

1830

Intende mentes, quò saluti consulant,
 Et comprime omne robur aduersarij:
 Expande & iisdem ianuas Paci sacras,
 Superba cordis sensa magni deprime.

De Sergio Pa-
 triarcha Con-
 stantinspoli-
 sano.

Hæc Patriarcha clamitatque & dicitat,
 Vt balbus is sit plurima ob ieiunia,
 At non loquendo intus sonum magnum dedit,

1840

In cor-

Ταύτην καλοῦμεν ἰὼ ἐπύργωσας πόλιν
 Καὶ δὸς ἔν' ἐκ σὲ παρορραβόντα τὸ κράτος,
 Τὸν^α κοσμορύτην, τὸν διώκτιον Περίδου,
 Μᾶλλον ἢ τὸν σάξιντα καὶ τὴν Περίδα,
 Ὄλον κρατήσας τὸν ὕψ' ἥλιον ἔπον.

Δῆξον δὲ τὴν γῆν οὐρανὸν μιμουμένῳ,
 Ἐνὸς κραυῶντος ἡλίου καὶ τῆς κείτου.

1820 Τὸν γὰρ φαίνετα παρσικὸν κοσμοκτόνον,
 Πρέπει γνέσασθαι κοσμικὸν καὶ δεσπότην.

Ποίησεν αὐτῆ τοὺς ἰδρωτάς τῆς πόνων
 Λουθὸν καθαροῦ, καὶ πολλῶ ἀφθαρσίας·
 Αὐξήσων αὐτῆ τὸ φόβου ἔν' τὸ κράτος·
 Οὕτω γὰρ ἔξῃ πικρὰ νικητήρια,
 Νίκης κατ' ἔχθραν ἀξιώσεις δότιμας,
 Ὡς τοῖς^α ἀδούλοις πυρπολήσας βαρβάρους.

α καὶ τὸν ἄ-
 δούλους

1830 Πῶσον αὐτῆ τοὺς ἐπιδρωτάς κλαδάς,
 Εἰς ζῶντα καρπὸν κοσμικῆς διακρίτας.

Ποίησων αὐτοῖς παῖδες εἰκόνισματα,
 Οὕτω γὰρ αὐτοῖς διττὸν ἔσται τὸ κράτος.
 Ὄξωσων αὐτοῖς τὰ ξίφη,^β παρὲς βαρβάρους,
 Ὅτε παρὲς ἱμάς βαρβαροῦται ἅ' ξίφη.

β τῶν βαρ-
 βάρων

Ἐκτεινον αὐτοῖς εἰς τὸ σῶσαι τὰς φρένας·
 Σύσφλον αὐτοῖς πᾶν σκαπτὸν θράσος·
 Πλάττωσιν αὐτοῖς τὰς παρὲς εἰρήμιον πύργας·
 Στένωσων αὐτοῖς τὰς ἐπαρθεῖς φρονήδας.

Ὁ πατεράρχης ταῦτα κράτ' ἐκείν' ἐλάτ'·
 Κἂν ἔστιν ἰσχύφωτος ἐξ ἀσπίδας,
 Καὶ μὴ λαλῶν ἤχησεν ἔνδοθεν μέγα,

1840

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

Τὴν γὰρ Παν εἰσὶς εἰς ὃ πῦρ τ' καρδίας,
 Εκρηλιν αὐτῷ, καὶ σομοῖται μειζῶνας
 Βοᾶ δὲ σῆν' ὡς ὁ Μάστως Φάρυγγ.
 Ακούσθαι δὲ μὴ σταλδῶν τὸ ζῶμα·
 Τέτρη δὲ πῶ γῆ, καὶ δι' ἰμμάτων βρέχθι,
 Καὶ πικρὰ νείφθι τῆ Φορᾶ τῆ δακρύων,
 Εργαζῶν αὐτῶν καὶ δεκίη λεληθῆναι·
 Δῆλος γδ' ἔῤ' τὸ βλέμμα χαμνώσας κέτω,
 Καὶ τίς λογιμοῖς πῶ τας ἐκτεῖνας αἶω.

Ἀλλ' ὦ Φοῖβ' ἀ τῆν πατῶν τῆν βαρβαρῶν

1850

α σφάξις Σφάτῆς α γδ αἶσα τῆ μαχαίρα τῆ λόγῶν·
 Τὸ τῆρος ἰμῶν διέξοι ὠχυρωμένον,
 Τὰ γδ σὰ τέκνα τείχος ὄρεσι αἱ πόλεις·
 Πύρρωσι αὐτοῖς τας ἐπάληξες ἐκ λίθων,
 Τὸν Χεῖρον ἀκρόβατοι ἐκβαλὼν λίθον.
 Σύμπλεξον αὐτοῖς μῆτρας ἀφθόρου
 Ἐκ δακρύων παγγῆτας, σὺν ὅξ' ὀφράκων.

β ἢ μελαί-
 ρηται.

Δάλλ' δι' αὐτοῖς πῶ γὰρ κατ' ἰμέρου,
 Νυκτὸς γδ' ἰμῶν β σὺν ἐξείρεται ζῆφος.
 Στόμισον αὐτοῖς μυστικοῖς ἀκοῖσις.

1860

γ ἰλπίδες

Σύμπλεξον αὐτοῖς σαρκομόρφους γ εἰκόνας·
 Τῆνον τὰ πῶσα τῆ πῶσθ' τῆ δακτύλων·
 Πτέρωσι αὐτοῖς ψαλμοκίχτην βέλους·

δ σεντίδα

Ποίησι αὐτοῖς ἐκ σεντιμῶν δ σφενδόνῳ.
 Χάλκεισι αὐτοῖς ἠκροσμίω ξίφῃ,
 Τὸ πῦρ ἰοτῆς ἐκ περσέρας ἀρπύρας·

ε ἐκ φροῶν

Τὸ τῶ θεοῦ δὲ πνῆμα πῶσθ' ε φροῶν ἔχων,
 Κάμψιν δι' αὐτοῖς εἰ γὰρ τὸν αἰχάνα,

Τα

In cordis igne cùm indidit linguam suam,
 Hanc condiditque, & reddita est vocalior:
 Tacénsque clamat, guttur vt Mosis sacrum.
 Attenditúrque idem, licet non agitet os:
 Largo imbree terram irrorat, atque oculis pluit:
 Ningit frequenter lachrymarum cum impetu.
 Hunc nos, latère etsi videtur, nouimus:
 Nam notus infra lumina abiiciens erat,
 Cùm sensa fursum animi eleuaret omnia.

1850

O passionum barbararum carnifex,
 Siquidem has trucidas ore sermonis sacri,
 Munita quàm sint nostra monstres mœnia:
 Sunt quippe liberi vrbium muri tui:
 Ex silicibus strue alta propugnacula,
 CHRISTO angularis lapidis in loco sito:
 Adnecte & ipsis vniones inclytos,
 Ex lachrymarum fonte, non concha, editos.
 Ob hos loquere Deo diebus singulis:
 Nam haud excitatur nocte nobis nubilum.

ING. 4. & 10.

1860

Corroborata ipsos mysticis hastilibus:
 Compinge & ipsis crucigeras imagines,
 Arcusque tensione digitorum exere.
 Iphis volet sagitta psalmos concinens:
 Fundam effice his ex anxiis suspiriis.
 Iphis acutas ære sicas fabrica,
 Rapto igne ficta mente sola forcipe:
 Ac spiritum effundens sacris è follibus;
 Inflecte ceruicem Deo horum gratia:

R iij

Et cuncta Persis subdita inclinat pedes:
 Adiunge pro ipsis crura suggesto tua,
 A stirpe cunctos conterent mox barbaros:
 Tua terga curuato solum iuxta infimum,
 Et mundus omnis erigetur illicò:
 Namque hoc modo riui nefandi criminis
 Claudentur, hincque parta amica pace nos
 Transibimus telluris atra nubila:
 Vnâque voce os prædicabit omnium,

1880

Psal. 8. 91.

O quanta quàmque; ampla est tuorū operū, DEVS,
 Causâ omnium sapiens, & opifex optima.

1889

Summo Deo sit laus in omne seculum.

ΠΙΣΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥΡΓΙΑ.

69

Καὶ πᾶσα Γερσις ἀντικέμπη τοῖς πόδας.

- 1870 Κλίον δὲ αὐτὸς εἰς τὸ βῆμα τὰ σέξη,
 Καὶ πόδας ἄρδην συμπατοδοὶ βαρβάροισι.
 Τὰ νῶτά σὲ σίνουσον εἰς τιῶν γλυκίτων,
 Καὶ πᾶς ὁ κόσμος διήτης ἐγείρεται.
 Οὕτω γὰρ οἱ νυκτεῖντες ἐξ ἀμύρτης
 Ολκί φραγῶσι, ἔ μεί εἰρήνης ὅλοι
 Τὰ τυγά τ' γῆς ἔκπερῶσω μὲν νέφη·
 Μιᾶ δὲ φωνῇ πόμυ κεκεῖξεται σῶμα,

Ὡς ἐμεγαλίωθη τῆς θεοῦ τῆς κτισμάτων

• πιαία

- 1879 Η δημιουργὸς καὶ θεῶν δημιουργία.

Τέλος, ἢ τῶν θεῶν δόξα.

S

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΓΕΩΡ-
ΓΙΟΥ ΠΙΣΙΔΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ
ΜΑΤΑΙΟΝ ΒΙΟΝ.

ΒΝΟΙΞΟΝ ἡμῖν τῷ λογισμῷ τὰς πύλας,
Ὅ τῆς ὄνου ὠρὴν ἀφαινοῖζας ἴσθημα.
Εἰ καὶ λέλεκται τοῖς θεόπαις πατρῶσι
Τὰ τῷ κατ' ἡμᾶς ὀλιγαριθμῶσιν βίῃ·
Ὅμως ἐκείνοις χρωόμενος διδασκάλους,
Ἐμμένον ὡς ἔνεστι ἐμμέτρως χράφω,
Δι' ἧς πέποιθα τῷ πατρῶν ἀμετελείᾳ,
Γραφάδ' ἐμμένον καὶ κατηγόρους μύθων
Τὴν τῷ βίῃ ρέουσαι εἰκόνα χράφω,
Καὶ τῷ πατρῶν τὰ κέντρα μορφῶσιν ἡλῶν,
Καὶ τῷ λόγῳ τὰ νύκτα τῷ τύφῳ ξέων,
Δείξω τὸν ὄγκον μηδαμῶς βεβηκότα.
Ἀλλ' ὡσπερ οἷς ἔδοξε πλὴν τύχῃ χράφην,
Σφαίρας ἐχούσης βιμετάπτωτον βάσιν·
Οὕτω τὰ δυσκαθέκτα τῷ τίφῳ σκέλη,
Καὶ κούφα δείξω καὶ πλέον πῦρρειοῦρα·
Οὐχ' ἴσαται γὰρ, ὡς ὅπτι σφαίρας πρέζων,
Ἀνω δὲ πηδᾶ, καὶ καταπαῶσται κάτω·
Υψιόμενος δὲ δυσχεῖ, μεταρσιος·
Θαῖπρον δὲ πύσσει, καὶ πεσὼν ἀναβέπει

10

10

Τὸν

EIVSDEM GEORGII PISIDÆ

POEMATION DE VANITATE VITÆ:

codem Fed. Morello interprete.

XPANDE sermonis fores nobis [DEVS]
 Afina vt loquentis ora referasti prius.
 Vt dicta patribus sint, Deum qui viderat,
 Quæ vitâ ad istâ quotidianam pertinent:

Inuocatio
 cum propo-
 sitione.

*Afina Balaam
 num. 25.
 Idem, 2. c. 2.*

Tamen magistris vsus illis optimis,
 Me in versibus describo, quantum fas mihi est.
 Motus ob animi non moderatos dolens,
 Et scriptor, accusator & mei ipsemet:
 Vitæ fluentem imaginem cum pinxero,
 10 Et finxero permotionum aculeos,
 Sermonem Fastus turgidos nervos dolans,
 Docebo nusquam altum tumorem sistere.
 At sicut est visum quibusdam pingere
 Fortunam habentem labilem sphaeræ basin:
 Sic crura Fastus ægre consistentia,
 Leuia indicabo, magis magisque languida.
 Nam non stat vnquam, ceu globo qui cursitat,
 Sursum insilit, at in ima retro labitur:
 Elatus & sublimis, infelix modò est,
 20 Citòque lapsu decidendo diruit

Psal. 39. 73.

*Galat. in Ex-
 horiat. ad
 artes.*

*Inconstantie
 fastus cura
 fortunæ le-
 uitate com-
 paratio.*

DE VANITATE VITÆ.

Fortuna sedem quam leuem ante struxerat.
 Dum quippe Fortuna editum Fastum cano,
 Ambobus ecquid accidat simul arguam.
 Hic antequam nascatur in tabem incidit,
 Partus vt immaturi abortus horridus.
 Nam plectitur Fastus supercilio tumens,
 Maiore se viso, quod attollit magis.
 Extruditur tamen propellitúrque vi,
 Clauum quasi vnum trudat aliquis altero.

Venator imbellis velut, si pino

Comparatio
 fastuosi cum
 venatore.

Telo ferire vult leonem feruidum,

Incautus inualido perit iaculo suo:

Sic fastus humilis, grandia vbi iactat, cadit.

Tu, ver meorum Cárminum gratum & calens:

Apostrophe
 ad Patriar-
 chã Sergiũ,
 cum attec-
 uatione.

Tu oppositus in nos concitatis fluctibus,

Restas procellæ passionum turbidæ,

Nostram loquentem dirige, obtestor, ratem,

Tua efficaci prece, leui aspirans scaphæ.

Iactatus etenim fluctuum vitæ impetu,

Planè incitor contrà stylúmque exerceo.

Puluisculus, lutum, & cinis retrò means:

Vitæ inani-
 tatis descri-
 ptio.

Gen. 3. 18.
 Eccles. 12.

Nam terra terræ denuò connectitur,

Et fasciis inuoluitur terrestribus:

Rursúmque puluis prosilit, tanquam cinis

Aut gluma, quam vis turbinis cum sustulit

Summum ad cacumen, mox ad ima deprimit.

Mortalium sic euehunt versatilem

Isr. 4.
 Psal. 61.

Vitam malignorum procellæ flaminum

30

40

In edi-

Τὸν ἐκ τύχης παρὶν κρυφουμένω θεῶν.

Τῆς γὰρ τύχης κύημα τὸν τύφον γράφων,

Τὸ συμβεβηκὸς ἐξελέγξω τῆς δύο.

Ὁ παρὶν κληθῆ τῆ φθορᾷ σιωπεφθάρη,

Ὡδῖνος ἐξάμβλωσις ἰθλιωκιδῆ.

Κολάζεται γὰρ τύφος ἀφρουκιδῆς,

Ἀποφρουωθείς τῆ θεᾷ τῷ μείζονος.

Ἐκχρούεται δὲ καὶ παρωθεῖται βία,

Ὡς εἴ τις ὧπτι πάτηλοι παλ πατήλα.

30 Ὡσαυτὸ γὰρ εἴ τις ἀδαυῆς θεοκίβητος,

Θῆλον βόθῃσι λέοντα πακίνοξ ἕξιφ,

Ἐκ τῆς εἰαυτῆ φθείρεται τοξθιμάτων

Οὔτω παπεινὸς τύφος, εἰ βάλωι μέγα.

Ἀλλ' ὦ τὸ θερμὸν τῆς ἐμῆς λόγων ἔαρ,

Ὁ παλ κερὶ ἱμάς ἀπικαίμωτος σάλα,

Καὶ παλ κλύδωνι τῆς παθῶν ἀππνέων,

Ἰθυον ἱμῆσι πῶ λελουδοσῶν δλακέδα,

Τῆ σῆ παρσοσυχῆ πνθιμωτάσας τὸ σκάφος.

Τῆ τῷ βίου γὰρ κυματούμωτος ζάλη,

40 Ὁμοῦ καὶ αὐτῷ ἔ κροδομα καὶ γράφω.

Ὁ χοῖς ὁ πηλὸς, ἡ παλίετροφος κόνις

Τῆ γῆ γὰρ ἡ γῆ συμβεβάξεται πάλιν,

Καὶ παρραγανούεται ὧ γαῶδῃ παρραγῆς,

Καὶ χοῖς πάλιν παρῆσι, ὡσαυτὸ ἡ κόνις

Ἡ ἡ βιαία συετροφῆ τῆς πνθιμωτάσας

Πρὸς ἕλως ἐξαιρουσα συτέλλῃ κέτω.

Οὔτω γὰρ ἱμῆσι τὸν πολύετροφοι βίος

Αἱ τῆς πονηρῶν πνθιμάτων κερταρίδες

παρῆς
Σέργιος
Πατε-
άρχου.

ΕΙΣ ΜΑΤΑΙΟΝ ΒΙΟΝ.

α. 104.

Πρὸς ἕφος ἔξαίροισι καὶ δόξαι νόθῳ.
 Αὐτῆς δὲ χοῆς κἀπεισι ἔα ἰδίῃ κέλευ,
 Ἐως ὅ τῷ κτήσματος ἀρμόσῃ λόγῳ
 Τῶν στυδερέτων πλεῖ ἀναχέσθαι λίσσι.
 Νῦν δ' ἰσχυρῆς ὡσπερ ἕκ πνος βαθεῖς
 Ὁ χοῆς, ὁ θεῖα πνυματωθεῖς εἰρήνι,
 Καὶ τὰς γεώδης ἐκβοᾷ τραχυδίας,
 Καὶ τὸν γῆρας δοκουῖτα δακρυῖ βίον.

50

Ἦδη μὲν οὖν ἔπλαστοι αἱ μυθογράφοι
 Ἀνδρὸς πόμορον ἵππου ἢ τῶνατον,
 Ταυροπροσώπων ἀνδρα συμπεφυρμένον,
 Δείκνυντες, οἴμω, τὸν πεφυρμένον βίον.
 Πολὺς γὰρ ἡμῖν ἐντετήσεται γῆρας,
 Εἰ μὴ ἕς αὐτῶν τοῖς ἀποκρύφοις λόγῳ
 Ἐμφρων λογιμὸς βίσιβας μεταρμόσῃ.
 Κάτω μὲν οὖν ἀνδρὸς τοῦ πεπλασμένους,
 Ἀνο δὲ μορφῆν δεικνύων προσφύρα,
 Αἰνηματώδης λοιπὸν εἶχεν ἐμφάσης.

60

Ὡς πᾶς ὁ μὲν τῇ λογιμῇ φύσῃ
 Τὰς κτηνομόρφους τῆν πατῶν ἀφ' ἑμφάσης,
 Ἀναβέπει τὸ πλάσμα, ἔπεφυρμένος
 Ἐκ τῷ λόγῳ μέπεισι εἰς κτηνωδίαν.
 Οἷτως ἀμειφθεῖς τῇ κακῇ ᾧδῃ πλάσῃ
 Ἀνδρὸς εἰς βοῦν φατινῶν περὶ ἀπῆ.
 Καὶ τῆν πατῶν τὸν χόρτον ἐσθίων μάτῳ,
 Τὸ κάλλος αὐτῆς τρεφῆν εἰς ἀμυρφίαν.
 Καὶ δισμὸν, οἴμω, προσφύρας ἐδίξασθαι,
 Ὡς λαβυένθαι, τὰ πολυμεθεῖ βίον.

70

Λοξίω

In editum locum atque falsam gloriam.

- 50 Puluisque rursus decidit, manetque humi,
 Donec Creantis sermo vinxerit potens
 Solutionem, quæ ligatas res manet.
 Nunc exerens se quasi profunda de specu
 Pulvis, Dei cui spiritum forma indidit,
 Telluris effert horridas tragedias,
 Falsoque risu diffluens æuum gemit.

Iam fabularum fixerant olim patres
 Monstrum biforem, nempe Equum forma Viri,
 Virumque Tauri fronte præditum impari.

- 60 Vitæ innuentes disparem formam, reor:
 Nam multus in nos risus excitabitur,
 Nisi hæc recondita dicta iudicium graue
 Mentis, pia explicatione accommodet.
 Ergo figura hominis tenebat infima,
 Formam supernè habens timendam cornibus:
 Aenigmatum pars reliqua erant imagines.

Sic quisquis in ratione forma prædita
 Has belluinas inserit libidines,
 Inducit antiquam figuram, ac turpiter

- 70 Rationis vsu perditio fit bellua.
 Mutatus vnde fictione pessima
 Homo, bos bouis præsepe consecratus est:
 Cupidinumque fenum inaniter vorans,
 Amisit omne pristinum decus suum.
 Quin vinculo connexus aptè fugitur,
 Labyrinthus ac si vitæ multiplex foret.

Mythologia
 Centauri &
 Minotauri,
 quæ erant
 feræ forma
 hominũ in-
 ductæ. Ouid. 8.
 C. 12. Metam.

Explicatio
 Minotauri,
 de iis qui in
 figura ho-
 minis vitam
 & feritatem
 gerunt bel-
 luarum.

Psal. 31. C.
 48. in eos qui
 Dei imaginem
 et rationis di-
 gnitatem quæ
 in se gerunt,
 obliterat, vide
 Opusc. man.

Vitæ cum
labyrintho
comparatio.
Virg. 5. Æn.
Ouid. 6. Met.

Obliqua cuius ianua est, atque ardua:
Nam quantò contendit magis quis egredi,
Tanto mage intra limen inclusus manet.
Hinc est, opinor, vnde tot morbis malè 80
Curisque vexor, pigra tanquam bestia:
Vt aggrauatus fortis huius tædio,
Dum flector vndequaque & vsque deprimor,
Velut solent ægri valeſcam & recreer,
Ac pristinam formam resumam denuò.

Humanæ
fragilitatis
hypotyposis.

O gentis hominum gramen vt semper leue!
O germen animatum, decor cuius cito
Cum messe marcet appetente temporis!

Quis corde spectans ex inaspectabili
Vitæ theatrum infamiæ plenissimum, 90
Ridente luctu ludicrum non arceat?

In scutras
Sophistas.

Nam sæpe rident nos cachinnis impiis,
Rifus inanes opifices vanissimi:

D. Hierony-
mus Epist. ad
Favianâ & De-
metriadem.

Audent thronos ac dignitates pingere,
Fingunt potestates, vt his temulentia
Affert, domi quicquid cachinnorum latet.
Et quispiam ex illis principem vestem induens

Ambitio &
sensus Sophista
vel Gnostici
cuiusdam
carpiunt.

Extollitur, fortunam & extemplo facit:
Ac dignitatem sic repræsentat tacens: 100
Et cum nihil sit, autumat se esse omnia,
Et cum sciat nil, vult videri scire se.
Sic mente in vnica duplex amentia est,
Fictus Sophista, fatuus Atticum sonans,
Illuditur, sustollit animos interim,

Donec

Λόξιμ ἔχοντι πῶς δυσέκβατον θύειν·
 Οσον γὰρ αὐτῶ ἐκπέχῃ ἐπέειπται,
 Τοσῶτον ἐντὸς γίνεται τῆ ὁδοῦ·

80 Εἰτεῦθεν, οἴμαι, καὶ νόσοις καὶ φρονησίου
 Ὡς κτήνος ἄρῃν εἰκότως μαστίχομαι,
 Ὅπως βαρυνθεὶς τῇ κακῇ μετρωσία
 Ἐν τῷ περὶ ἀσάσθαι τε ἔβριθην κείτω,
 Ὡς οἱ νοσῶντες εἰς ἀνάκτισιν βέχων,
 Τὸ πρῶτον εἶδος ἀντημυρφώσω πάλιν.

Ὡ τῆ κατὰ λιμαῖ ἀδελφείφου χλόης,
 Ὡ βλαστὸς ἔμπροσι, οὐδὲ κάλλος ὀξέως
 Σὺ δὲ φεισὶμὴ τῆ χροῖα μῦθαιται!

Τίς οὖν σκηπτοῦς ἐξ ἀπόπλου κερδαίας

90 Τὸ τῆ βίης καθεὶν ἀγαμῆς γέμων,
 Θρήνην γελᾷντι μὴ σέεσοι τὸ παρήμιος,
 Ἦδη γὰρ λιμαῖ καὶ γελῶσι πολλάκις
 Οἱ τῆ νόθου γήνωτος ἐργάται νόθοι·
 Θεόνοιοι περὶ γέντες, ζωραφοῦντες ἀξίας,
 Ἀρχαὶ ἀναπλάττοντες, ὡς δὲ λί μέθῃ
 Τῶ τῆ γέλατος συμφορῆν ἀναπλάσθαι,
 Καὶ πῆς πῆρ αὐτοῖς ἀρχικῶ ἐφιδῶρος
 Σκολῶ ἐπῆρται, καὶ γροῦξί τύχῃ,
 Καὶ ζηματίζῆ μὴ λαλᾷν πῶς ἀξίδου.

100 Φατὰξέται δὲ μηδὲν ὦν, ὡς ὦν ὄλα,
 Καὶ μηδὲν εἰδῶς, εἰδέναι δοκεῖν γέλα,
 Διπλῶ ἔχων ἀνοια εἰς ψυχῆ μίαν,
 Πλαστὸς σοφιστῆς, μωροῦς ἠπικισμῶρος·
 Καὶ παύεται * μὲν, πλῶ τῶς φροῆ μῆρα,

T

* πῆξεται.

EΙΣ ΜΑΤΑΙΟΝ ΒΙΟΝ.

Εως πέρελθοι τῷ βίῳ ὅ παύησιν.

Οὕτω πέφυκε τῆς ρεόντων ἢ φύσις
 Σικηῆς ἀδελφῆ, συγγενῆς εὐπνίων·
 Παρέρχεται γὰρ πᾶς ὁ τῷ τύφου σάλος,
 Ὡς ὑπνός, ὡς ὕψος, οὐκ ἔχων γάσιν.
 Καὶ πολλάκις χυθέντα ἐκ τε θρυμμάτων
 110 Ἐν τῇ κερῆ ὑπνον τῆς λογισμῶν ἐνστάθ,
 Ἀναπιεσθὶ τὸν δῦδρα τῆς κούφῃ γῆα.
 Κλέπη δὲ τὸν νοῦν, καὶ μεταίρῃ τιῷ φύσει,
 Ὡσπερ ποιητὸς τῆς φρενῶν ὁδοστάτης.
 Καὶ πλοδὸν αὐτῆς μὴ πῦρόντα συλλέξῃ,
 Καὶ ζημαπυργαί τῶς εὐπνοῖς ἀξίας,
 Χαρας ἀπεφάκτου δεικνύων ἰνδάλματ᾽·
 Καὶ μῦρραχίτῃς λαυχοδέρμεις παροσφέρῃ.
 Καὶ πῆς ἀδήλους τῆς πύραυλῶν ἀδράκων
 120 Λίθους ὑφάπτη, καὶ πύρῃ τιῷ καρδίᾳ
 Τοῦ μὴ λαβόντος, ὡς λαβόντος τιῷ χάσει
 Οὐκ οἶδα πῶς τὸ πλάσμα τῆς εὐπνίων.
 Ὡς περᾶγμα δεικνύς, καὶ φρενοφθόρῃ βίῃ,
 Αἰσθητικῶν δρᾶν τιῷ αἰσθητικῶν πλαίσι,
 Πλίῳ μικρὸν ἔπει καὶ πῦρῃ λθεν ἢ χάσει·
 Εὐθύς γὰρ αὐτῶν ζυμοῖ τῆς οὐσίας.
 Κλέπτοισι γὰρ πού καὶ πῆς φίλοις αἱ τύχαι,
 Δι' ὧν ἔχουσι θρακιστὴν μεταρπάσαν,
 Εἰ μήτις αὐτοῖς σαφροῦν ἀντιμετάστοι
 130 Τὸ γνωστικὸν φρόνημα τῆς συμμετείας,
 Ὡς μήτε γὰρ ἄς, μήτε μὲν ὑφφύχως
 Κριῶν τὰ νόμα τῆς ἐν ἡμῶν ὀργάνων,

10. βίῳ.

Λίσσ

Donec erit huius acta vitæ fabula.

Natura rerum talis est fluentium,
Scenæ soror, consanguineaque insomnij:
Omnis procella nempe fastus præterit,
Ut somnus atque insomnium variabile.

Rerum hu-
manarum in-
constantia
fastus leuita-
tem indicat.

110 Quin sæpius molli iacentem in lectulo,
Dum per quietem sensa cordi se ingerunt,
Excuscat virum leui spectaculo:
Furatur ac mentem, indolentemque alit euehit,
Ut hostis & grassator atrox mentium.
Accumulat absentes opes ex tempore,
Ac dignitatum læta format somnia,
Simulacra inanis gaudij blanda indicat:
Et Margaritas candicantes exhibet:

Fastus & Sa-
tanæ præsti-
giæ in som-
niis
D. Basilii de
Humil. & D.
Greg. Naz.
lib. 33.

Plato Polit.
9. c. 1. de
Dinno.

120 Succendit & Carbuncolorum ardentium
Cæcos lapillos, & facem cordi admouet
Eius nihil qui cepit, ac si ceperit.
Quanam arte dubito insomnij ludibrium
Præbeat ut ipsam rem, & nocente mentibus
Telo remotum à sensibus ad ipsos trahat
Errorem, at hæc perit repente gratia:
Nam subito mutat hunc sua in opulentia.
Fortunæ eos furantur etiam quos amant,
Per carneas animæ illecebras quas habent.
Nisi si quis ipsis obijcem opponat carus

130 Moderationis callidam prudentiam:
Ne, molliter vel remissa dum manu
Ciet organorum quæ penes nos neruulos,

Intensionem soluat, animi quæ copula est:

Neu tensione tam graui tàmque valida

Hæc tela vitæ emolliat communia:

Aequabili at mensura adaptet barbitum:

Vt rite cùm mox tensa erit, per eam feræ

Mentis quiescant motionum belluæ.

Vbi lapsa natura à decori tramite

Ad belluinam sortem abiuit deuia.

140

Sedenim vir ille mente solida ostenditur,

Calcauerit qui retia erroris mali,

Lapsúsque fortunæ vsque adeo variabilis.

Nam plurimis Fortuna quæ dici solet,

Procella fastus cuncta quàm sublimis est,

Spe feruet hac præsumpta, & vsque fluctuans,

Summum vocatur in periculum ac metum.

Vt crure si quis inquieto cursitet:

Similia.

Vt qui efferuntur summa per fastigia,

Funes obambulando vincetos firmiter,

150

Si pes labascat, summitatis vertice

Vastissimam in profunditatem corruunt.

Sin humilis incedens humi flectit oculos,

Tollitur in altum, Perseo sublimiùs,

Alatus vt non sit: trucidat Gorgonas,

Peccata nempe erroris horrida maximè,

Quæ semper in se fixa habentes lumina

In fixa vertunt protinus viuientia:

Et belluæ libidinum obiectos feræ,

Monstrum volatu conficit celerrimo,

160

Seruâtque

*Persei my-
thologia in-
signis, in qua
peccata ipsa
Gorgonib.
comparat:
perturba-
tiones animi
belluæ mari-
næ, cordis
puritatem
At. dromedæ
virgini.*

Λύσθ' ὅν ἀρμόζοντα τῇ ψυχῇ τῶν·
 Μῆδ' αὖ βία καὶ βαρεῖα στυπίασθ'
 Φύρτ' τὰ κοινὰ τῶν τῆ βίου βέλη·
 Ἴση δ' ῥυθμῶ συμβιβάζει τὴν λύσιν,
 Ὡς αὖ δι' αὐτῆς ἀσφαλῶς ἡρμοσμένης,
 Καὶ τῆ λογισμῶν ἡρεμῶσι θηρία.
 Ὅτε σφραγίστα τῶ ἀπέποιος ἢ φείσι

140 Πρὸς θειώδης ἑκτραπῆ μετυσίας.
 Ἀπὸ γὰρ εὐδ' δίκνυται πεπλημύνης,
 Ὑπερβόηκας τ' πλαῖνης τὰ δίκτυα,
 Καὶ τοῖς ὀλίγοις τ' ἀερόφου τῆς.
 Ἡ γὰρ πρὸ δῆμοις ὠνομασμένη τύχη,
 Ὅσοι αὖ εἰσὶν πᾶς ὁ ἔτ' τύφου σάλος
 Βεβύλι δεικνύει, καὶ ἀφ' ἑρῆ τῆ φύσθ',
 Καὶ πρὸς μέγαν κίνδυνον ἦρτα καὶ φόσον.
 Ὡς οἱ ἀφ' ἑρέχοντες ἑκτερεὶ σκέλη·

Ὡς οἱ πρὸς ἕψος εἰ μεταρσίω τάσθ'
 150 Σχοίλοις ἀφ' ἑρέχονσιν ἰχθυοσύνθητες.
 Εἴ που ἀσφαλῶσι τῆ ὑψιμάτων,
 Εἰ τὰ βάθῃ πίπτοισι τῆ στυπαιμμάτων.
 Εἴ δ' αὖ ταπεινός ἐστὶ ἔβλεπει κέτω,
 Πρὸς ἕψος ἦρται, ἔπλεον ἔτ' Γερσίου,
 Καὶ μὴ πτεροῦται, ἔφονδύει Γοργόνας,
 Τὰς διεπρεσάπτει τ' πλαῖνης ἀμύρτες,
 Αἰ τις πρὸς αὐτὰς ἑκπῶς θωιδύοις
 Λίθοις μεταλλάττοισιν ἐμψυχωμένους,
 Καὶ πρὸς ὅ κῆτος τῆ παθῶν τετραμυθίους,

160 Τὸ μὲν φονδύει ἔτ' μετ' ἑρσίου δρόμω,

ΕΙΣ ΜΑΤΑΙΟΝ ΒΙΟΝ.

Σώζῃ δὲ σεμνῶν πρῶτον τὴν καρδίαν.
 Εἰ γὰρ μαθητῶν τις ἐμφρόνως θέλοι
 Μαθεῖν αὐτὸν, πᾶσιν ἔγνω τὴν φύσιν·
 Καὶ κοσμητῶν φρόνησιν εἰκέτως ἔχῃ·
 Σμικρὸς γὰρ ἔστι κόσμος ἀιδεοῦ Φύσις·
 [Καὶ μηδὲν εἶ] σαφρόνως πεπηγμένος,]
 Ἄνω βαδίξῃ τὰ βεβηκέναι κάτω.
 Φύσιν δὲ πρῶτῶν τὴν καλῶν ἀπείθει,
 Πολλῶν τε δίδασκε τὴν ἀδόξιαν ἔχῃ·
 Ἄσπερ γὰρ ὕδεις εἰσὶ τοῖς πηλοῦσι,
 Ἐπανός ἐστι τῶν ἄνω ὑπεροχῶν.

170

Ἡ γὰρ πρῶτῶν ἀνομοσολῶν τύχη,
 Εἰκὼν τις ἔστιν ἀσπερὶς ὄρχου κρήνης
 Ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀπικλωμένῃς ἐρόφοις,
 Χερστυνίσσης τῆ βίου τὰ κλάσματ' αἶ
 Σκιαὶ ἀμυδράς, οὐχ ἰσότητων παραμέτρων.
 Ἡ δριπέται μὲν ἀσπερὶς ὄρχου κρήνης.

ἰσ. δ' ἰαυτῶν.

Στρέφῃ δὲ * τὰς κόρας τῆν ἰμμάτων
 Γεῖς οἷς τὸ γαῖον ὄμμα λυξάσθαι θέλει.
 Εὐθύς δὲ πέμπει πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἢ θεῶν,
 Συναστατῶν θέλουσα τῆν καεῖα
 Μορφῶν δὲ πολλὰ, πάντα μὲν μυστηριώδη,
 Μηδὲν δὲ δράσα τῆν αἰὲν πεπηγμένων.
 Ἡ μαχρὰς ὄντως, ἢ ποτὶ μὲν οὐδένα,
 Ἐστὶν ὃ πᾶσις χρηματίζεται πόθου.

180

Ἄλλοις μὲν ἄρχαι καὶ θεοὶ καὶ βήματα,
 Οἷς εἰσὶν ἔδρα συμφίης, καὶ φροντίδες,
 Οσοῖς δὲ νοῖς πέφυκεν ἐπισημένους,

Θεοὶ,

Seruâtque cordis virginem venerabilem.

Nam si sciendi cupidus optet discere

Se, nosse naturam simul rerum potest.

Ac iure mundanam obtinet prudentiam:

(Natura vt hominis Mundus est quidam minor)

[Et quòd nihil sit fixum & immotum manens]

Sursùm eleuatur, quòd deorsum pergeret,

Fugitque famam, ceu decentem infamiam,

Ingloriúsque gloriam multam tenet.

170 Nam sunt honoratis viris conuicia,

Quæ iniuriâ laudes laceffitis cluent.

A plurimis Fortuna quæ dici solet,

Imago saltatrici est ignobilis,

Quæ circulis suis reflexis & rotis

Figmenta vitæ statuit, vt visum sibi,

Vmbreis subobscuris, quibus res non subest,

Lasciuibundâque indecorè saltitat.

Obuertit oculorum suorum pupulas

In quos amat spectare limis clanculum,

180 Statimque vultum flectit ad alios suum,

Vt gaudet aspectus vicissitudine.

Pleraque figurat, cuncta vult imitariet:

At nil eorum perficit, quæ firma stant.

Verè meretrix, neminem quæ quanquam amet,

Amore fingit feruido se corripit.

Alijs Magistratus, tribunalia, throni,

Quæis odia cordi, curæ & acres insitæ:

At quæis solida constansque mens natura in est,

Sui notitia.

Homo,
paruus mun-
dus.

Hic versus
lacunæ suspici-
onem affert.

Fortuna sal-
tatriæ su-
rtilis.

Veri & fidei
Christiani
studia.

D. Hieron. epi.
ad Demetria.

Preces, throni sunt, conciones & libri.
Est suaue nonnullis loquens audacter os,
Tranquillitas cordis pio & silentium.
Aliis amicus liuor animi trux lues:
At aureum malum, cruentum iurgium.
Sed prælium est aduersus inuidiam probis,
Lis verò donec vapulet lis concita.

Eadem figura
sanguineas vi-
vas dixit
Horat. l. 1.
Od. 27.

Hippocrates
lib. 1. aphor.
3. & 4.

Illis ciborum dulcis omnis sarcina,
Qui currus ad morbos repletionis est.
Prudentibus fames, cibúsque & potio,
Quæ insomniis mentem haud grauât mortaliū.
Accretio pecuniæ quibusdam damna dat:

200

Simile est il-
lud Comici,
Pecuniã ne-
gligere in
loco lucrum
est.

D. Basil. in
epist. ad Ital.
& Gall. episc.

Iactura cum pietate sanctis quæstus est.
Optabilis plerisque præsentia.
Iucunda domus, inópsque delectatio:
Caduca falsæ gloriæ felicitas.

V. videmus
dum gradu
indignos
suo.

De Stentore
Hom. Iliad.
Et à quo prou.
Stictorea vox.

At principatus, si sapimus, omne est solum:
Communis ad Thronos, sepulchráque est humus:
Ni affectionis carneæ æmulatio
Vexat, † videmus dum probos, dum non probos,
Hoc intonare voce plusquam Stentoris,
Nullis honestos dedecorari probis,
Licet quis illos obruat conuiciis.

210

In Græci est
lacuna aut
mendisusceptio.

Ast improbum ne fingere quidem vnquam iuuat,
Vt Gracculum pennis amictum non suis:
Deformitatem in moribus laudem putat.
Vt præterit qui nunc adest splendor citò,
Omnísque leuitas gloriæ inconstans fugit!

Se por-

Θεοί, πρῶτον καὶ, ἔπειτα λόγῳ, καὶ βήματι.

Ἄλλοις πρῶτον ἔδρασαν ἄλλοις ἔμαθον,

Σοφῶν δὲ σιγή καὶ γαλήνη καρδίας.

Ἄλλοις ἔμαθον ὁ φρενοβλαβὴς φθόνος,

Χρυσῶν δὲ μῆλον ἢ φονοσαζῆς ἔειπεν.

Τοῖς δὲ αὐτῶν σεμνοῖς ἢ καὶ φθόνου μάχη,

Εἰς δὲ μέλει τῷ πατάξαι τιλὸν ἔειπεν.

Καὶ τοῖς μὲν ἰδὺ τῷ ἔσφης τὸ φορβίον,

Τὸ πρῶτον ἴσους ὄχημα τῆς ἀπληστίας.

Σοφοῖς δὲ λιμὸς καὶ ποτὴ καὶ κρέβη,

100 Ὅ τοῖς ὀφείλοισι μὴ βαριῶναι τιλὸν φύσει.

Ἄλλοις ὁ πλοῦτος ζημιῶν τῇ πρῶτῃ.

Σεμνοῖς ὅ κέρδος βλαστῶν ζημία.

Ἄλλοις πρῶτον ἴσους ἢ πρῶτον,

Ὁ τερπνὸς οἶκος, ἢ πεινρὰ τερπνότης,

Τὸ σαφὲν βιτῆμα ἢ ἴσους κλέους.

• Τῶν δὲ φρενοῦν πᾶσι γῆ πρῶτον,

• Κοιτὴ γὰρ ἢ γῆ πρῶτον θεοῖς τε καὶ τέφροις.

Εἰ μὴ τις ἴσους ἴσους ἐκφρασε παθῶν

110 Δάκνη βλέποντας ἄξιας ἀνάξιας.

Τὸν Στέφανος γὰρ ἐκβοῶσιν μειζήσις,

Ὡς τῶν καλῶν μὲν ὅτι καθαριεὶν λόγος,

Εἰ καὶ τις αἰσθῆσι λαιδρῶν ἐπιχύσει.

Τὸν δὲ αὐτὸν ποιεῖν ὁ δὲ μορφοῦσιν ἴσους

Ὡσαυτὸν καλοῦσιν ἐκ πλεονῶν ἀξιοῦσιν,

Ἐπαμὼν οἶδε τιλὸν ἀμορφίδου τρέπον.

Παρέρχεται γὰρ ἢ ἡ πρῶτον λαμπαρῆς,

Καὶ πᾶσα δέξεται ἀγατῆς κορυφῆς.

χ. ἀξίως ἀνα
ξίως.
ἴσους, ὅτι καὶ
πίστευσι λόγ.
καὶ τῷ ἄν-
θρώπῳ οἴσους
μοῖ.

Εκτείνεται δὲ καὶ πάλιν συγγέλεται·
 Ωσαυτ ποτηρὸς τῆς χύζεισι δράκων,
 Δοκῆ τεταῖσθαι, ἔ πλέον συγγέλεται.

220

- Ως δὲ μάστοιμον τοῖς ἑσφρασθῆσθαι ἔσποις,
- Οφθ νομίζω, ἔ δρακόντων ἐκρήνοισι.

Οὕτω πέρρειται πᾶς ὁ τῷ βίου δρόμος,
 Καὶ πῶτος ὄγκου συστολή τεθρυμωθή,
 Ως πομφόλυξ σφύρουσθαι καὶ φουτωμένη·
 Καὶ πρὸς μὲν ἕψος τὸ δεκτὸν ἐπὴρμένη,
 Εἰδ' αὖ ἢ μικρὸν ἐν μέσῳ λελυθότως.

Ἡ κέρφος ἢ ψιζὴ ἐν σαζὸν πῆρεται, σῶσι,
 Απεπάρτη ὁ κερδον εἰς πύλαιον,

230

- Καὶ τῇ βιάσθαι πρὸς βολῆ στωεσάλη.

Διπρο- Αλλ' ὡ διαυγὸς ὄμμα τῆς ἐκκρησῆσθαι,

Φη πρὸς Ο πατεικὸς νοῖς, ἐ παπεινὴ καρδία·

Σέρμιον Εἰ καὶ πέτη γὰρ καὶ τὸν ἀθήσθαι κέρχης,

Γατει- Ταπεινὸς ἰάσθαι, ἔ στωερχῆ τῶσι κέρτω

ἀρχίω Σὺ δειξὸν ἐμὴν γνωστικώτερη ἔσποις

Πῶς ὄσθιν ἀρῆν ἐκδρομαῖς ἀπὸ τῶσι

Τὸ πτωχὸν ἰάσθαι, ἐσθαι δρομον φύσθαι·

Εσθαι δὲ πῶς χαμαὶ ἴσθαι μένθαι

Ο πτωχὸς ὄσθαι, καὶ πρὸς σπῶσθαι κέρτω.

140

Ὅς οὐκ ἀκέρχης, ὡς δεκτὸν μοι ἔ Πλάσθαι

κ. σφραγῆ. Πρὸς στωερχῆσθαι * συγγεσθῆσθαι τῇ καρδίᾳ, *

συγγεσθῆσθαι.

Ὅς ἔσθαι τὸν χιτῶνα τῷ ἀμύρτῆσθαι.

Εἰ ἔ κερχῆσθαι γὰρ ἀμύρτῆσθαι φύσθαι

Ρίψθαι τὰ πολλὰ τῶσι πατῶν καλύμμασθαι,

Τὸν φερχῆσθαι χιτῶνα τῷ τύφθαι φέρθαι

Βεῖχθαι

Se porrigit modò, modò se contrahit:

220

Immanis vt spiras draco sinuans suas,

Videtur extendi, sed arctatur magis.

Discamus hinc mores superbos, luridos

Vitare vt angues à draconibus satos.

Proreperit omnis curriculum æui hoc modo,

Fastus & omnis delicata angustia:

Vt bulla saliens & tumore turgida,

Quæ elata in altum cernitur sublimior,

Quòd si minutum quid latenter excidat,

Festuca, micæve, aut aquæ stilla vnica,

230

Auertitur leue istud in partem alteram,

Vnde violento cursu in arctum cogitur.

Lumen coruscum Christianorum chori,

Tu mens paterna, cor superbum nequitiam,

Volites per astra quanquam, & adeas æthera,

Te deprimis, congrederis & mortalibus:

Ostende quæ compendiosior via

It ad cubile reciproci excursibus

Inopum quidem morum, at polos penetrantium.

Porro vt plagis contrariis humilis manet,

240

Et fixus imo pauper est fastus loco.

Hinc non ineptè, ceu mea est sententia,

Plato notauit esse cordi alè insitum

Erroris hoc velamen vltimum mali.

Quantum libet enim humana natura valeat

Permotionum proiicere velamina

Pleraque, grauem fastus tamen tunicam gerit:

V ij

Mores fastuosi, draconibus similes.

Bulle similitudo in fastu inanitate, ex adagio.
Homo bulla

Sergium Patriarcham Cõstantinop. ab animi submissione laudat.

1a. l.

Morum facilitatis & arrogantia discrimen.

Demittit ac fauces adúlque Erebi hoc malum.

Quin cæteris libidinibus emortuis,

Est fastus expers fati, vt & senij quoque:

D. Hieronymus
in epitaphio
Fabiale,
Difficilius, aut
arrogantia,
quàm auro
caremus &
gemmis.

Nam morbus hic animum afficit potissimum,

250

Hoc ægra mens est, pabulum morbi istius.

Draconis est virus: sagitta is læsus est

Ista, qua eadem tentat hominem lædere.

Mens namque sicut aliquis Auriga impiger,

Equos iugales regit habenis optimè:

Plato in
Phædro.

Cupidinum permotiones efferas,

Iram cohibet, at ægre fastum comprimit,

Et gestientem continet libidinem

Metu, flagello, quo Ratio domina vititur:

D. Hieron.
ad Fabiol. de
uest. sac.

Ne forte coniurata cum socia mali

260

Ira, vehiculi turbet Aurigam Logum:

Et inter ambas totus existat lacer

Currus decorè fabricatus à DEO.

Desunt reliqua.

EIVSDEM PISIDÆ SENAR-
RIORVM FRAGMENTA, EX SVIDA
& aliis scriptoribus.

Suidas in voce (Stagirita.)

Ecquos duces tecum aut Stagiritas habens,

In barbarorum arua irruis felicium?

Et in verbo (σφιζω.) i. e. palpito, mico.

Cor tibi micat, Pelide, & animo es ebrio.

Facit.

- Βέλη δὲ τῆτο μέγρε τ' ἄδου πύλης.
 Μᾶλλον δὲ πύτων τῆ πατῶν νεκρουμένων,
 Τύφος τελευτῶν ὅσθ' ἡμεῖσαι θέλη.
 150 Ὑψῆς γὰρ ἔστιν ὡς τὸ πλεῖστον ἡ νόσος,
 Καὶ νοῖς ὁ πάγων, ἡ νομὴ δὲ τῆ παθῶν
 Ἴος δράκοντος· ὅ γ' ἐβλήθη βέλη,
 Τούτω πτερόσφι ἐπὶ τῆ ἀνδροπικῆ θέλη.
 Ο νοῖς γὰρ ὡσπερ ἀσφδῆς ὄπιστάτης
 Γάλοισι θῆαίνφν συμφυῆς εἰθημένους,
 Τὰ δυσχερέτηα τῆ πατῶν κινήματα,
 Τὸν θυμὸν ἀλγῆ, τὸν δὲ τύφον δυσκόλως·
 Επιθυμίας δὲ πωροδραμῶν ἡπειρημένω
 Τῆ τῆ λόγου μέστιγι συτέλλῃ, Φόβω·
 160 Μήπως ὁμοφρονοῦσα τῆ σκευράτη
 Θυμῶ, παράξῃ τῆ διφροσάτιω λόγου
 Μέτῳ δὲ τῆτῆ * ἄρεθῆ πεφυρμένον
 Οχμῆ λαμπερῆ ἐκ θεῶν πεπηγμένον.
 Λεῖπει τ' ἄλλα.

ἡ. πύτων.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΙΣΙΔΟΥ

Ἰαμβοὶ πῆες πῶξ Σουίδα, ἔ δὴων
 διεισκέμμοι.

Σουίδα. ἐπὶ τῆ (Σταγειρέτης) λέξῃ
 Φοίους φρατηρίας ἢ Σταγειρέτας ἔχει
 Ἐπὶ λῆτες εἰς γλῶν ἄτυχοῦντων βαρβάρων;
 Ἐπὶ τῆ (σφύζω)
 Σφύζες Ἀχλλῶ, καὶ μεθύσκη τὰς Φρέτας.

Ἐν τῇ (τέλμα)

Χερσοῖ τὰ ρεῖθρα, τελματοῖ δὲ τῶς πίττας.

Ἐν τῇ (Ἡρακλείου λίθος)

Πάντας ὑφέλκων, οἷα μαγῆτις λίθος,
Ἡ μάλλον εἰπεῖν Ἡρακλείου πλεῖν λίθον
Φύσιν γὰρ αὐτῶς ἤκτικωτέραν ἔχει.

Ἐν τῇ (ἀπόσπονδος)

Ταῦτε αὐφέντες πλεῖν ἀπόσπονδον μέλιεν,
Καὶ πᾶσιν ἰλυῶ ἀλοφύλων ἀσμάτων.

Ἐν τῇ (κίβδηλον)

— — — — — τωραμάτων πώτως δύο
Κίβδηλός ἐστιν ἐργάτης εἰς ὡς λῶρης.

Ἐν τῇ (Αρχμηδης)

Τὰς πέντε διωάμεις Αρχμηδης εἰς μίαν
Ὀλκήν σωάφας, εἰς τὴν κινῶσαι μόλις
Τῶν δυστραχίλων ὄξωχων τὰ φορτία.

Ἐκ τῆς Νικηφόρου, βιβ. ιν, κεφ. μῆ.

Ἐπιφύεται θάπτον μίαν τε καὶ μίαν
Εἰ γὰρ μίαν τε ἔχει μίαν λέξης μίαν,
Γῆως τὸ λεχθὲν γίνεσθαι ἔχει παρθεῖς.

Ἐκ τῆς Γεωργίου τῆς Κεδρивоῦ, πει
Ἡρακλείου ἀλκωχάπρος.

Μηγεμωφὲς πέδιλον εἰλίξας, πόδα
Βάφας ἐρυθρὸν Περσικῶν ἔχει αἱμάτων.

Jdem in vocabulo (πέλαγος) i. e. palus.

Facit ex aquis arua & paludem è cautibus.

Jn prouerbio, Herculis lapis.

Omnes trahit non aliter ac Magnes lapis,
Aut Herculanus, si vocare sic velis:
Namque attrahendi vim efficaciorē habet.

Jn dictione (ἀπρόσμενος) i. e. odiosus, infestus.

Hanc deserentes crapulam infestissimam,
Turmámque totam barbarorum carminum.

Jn nomine (κίβδηλος) i. e. adulterinum.

—Vt cumque res planè duæ,
Adulterinus ceu artifex sermo vnus est.

Jn Archimede.

Cùm quinque vires Archimedes vnicam
In machinam conferret, vt sic ponderis
Immanis onera de loco vix truderet.

Ex Nicephoro, lib. 18. c. 48.

Decernit ocyus vnicámque & vnicam:
Nam si vnicam rem, & vnicam, vnam dixeris,
Magnum mouebunt dicta risum paruulis.

Ex Georgio Cedreno, in Heraclio Imp.

Nigrore tinctum cùm trahas foccum, pedem
Rubore tinges Persico de sanguine.

*Hos etiam
versus eius
Niceas Chom.
l. 10. Thef.
orthodox. s. d.
aduersus Mo-
nophysitas.*

INDEX CAPITVM PRÆCIPVO-
RVM, QUÆ CONTINENTVR IN
Mundi opificio Georgij Pisidæ.

a. primam paginam docet: b. secundam indicat.

P RÆFATIO ad <i>Sergium</i>	<i>De Solis & Luna defectu</i> , 14. a.
<i>Patriarcham Constantinopolitanum</i> , fol. 2. a.	<i>De Veneris stella, lucifero, & Vespero</i> , 14. a.
<i>In Proclum, sine Ioannem Philoponum, Procli nomine inuehitur</i> , 4. a.	<i>De cali conuersione</i> , 14. a.
<i>De admirabilitate Dei, operumque eius</i> , ibid.	<i>De mari</i> , 14. b.
<i>De celo & caelestibus globis, in genere</i> , ibid.	<i>Admiratio immense Dei misericordiae cum iustitia conuenietæ</i> , 16. a.
<i>Atlantis allegoria explicatur</i> , 6. a.	<i>De summa Dei patientia, & sera punitione</i> , 16. b.
<i>De situ orbis terrarum</i> , 6. b.	<i>De terre basi</i> , 18. b.
<i>De Angelorum figuris & hymnis</i> , 6. b.	<i>De Ventis, & Dei miraculis</i> , 20. a.
<i>De mundi totius ornatu</i> , 8. a.	<i>De grandine igni permixta</i> , 20. a.
<i>De aëre</i> , 8. b.	<i>Aristotelica grandinis definitio exagitur</i> , 20. b.
<i>De Sole, & eius proprietatibus, ibidem</i> ,	<i>De igne fulguris, nubibus incluso</i> , 22. a.
<i>Luna, radius Solis accenditur</i> , 10. a.	<i>Ratio inuestigandi Naturam</i> , ibid.
<i>Elementorum quatuor vinculum</i> , 10. a.	<i>Iocus in Platonem</i> , ibid.
<i>De quatuor anni tempestatum vicissitudine</i> , 10. b.	<i>Quæ via ducit ad Theognosiam</i> , 22. b.
<i>Comparatio temporum vicissitudinis cum chorea</i> , 12. a.	<i>Institutionis puerilis cum hominis diuina institutione comparatio</i> , 22. b.
<i>Bramæ & Verus descriptio</i> , ibid.	<i>De procreatione hominis, & fabrica corporis humani</i> , 24. a.
<i>De æstate, & solis effectu</i> , ibid.	<i>Hominis cum natura stirpium comparatio</i> , 24. b.
<i>Elementorum & temporis cum curru similitudo</i> , 12. b.	

INDEX CAPITVM.

- De feminis vi & natura, 24. b.
- De sensibus, & eorum instrumentis, 26. a.
- Epiphonema, de lachrymarum vi ad eluenda peccata, 26. b.
- De mente & intelligentia, 28. a.
- De astu, & prestigijs sempiterni hostis generis humani, ibid.
- Antitheses aptissimæ ad vasa-
menta Dæmonis declaranda,
30. a.
- Querimonia de fragilitate hu-
mana, 30. a.
- Martyrum & Sanctorum lucta
cum principe tenebrarū, 30. b.
- Consideratio stupendorum Dei
miraculorum, 30. b.
- Diuinæ naturæ cum abyssō &
solari lumine cōparatio, 32. a.
- Precatio accingētis se ad operum
diuinorū descriptionem, 32. a.
- Operatio diuina quàm latè pa-
teat, 32. b.
- Transitio cum inuocatione, 32. b.
- De natura & proprietate stir-
pium, atque arborum, 32. b.
- Animalium proprietates, 34. a.
- Animi lingua, ibid.
- De animalium remedijs, ibid.
- Animantibus formidolosa, 34. b.
- Remedium conuulsionis vteri in
gravidis, 36. b.
- In Porphyrium, 38. b.
- De auspicijs & presagijs animum
40. b.
- De vulturum partu, & Virgine
Dei para, 40. b.
- De mysterio conceptus & ortus
Christi, 42. a.
- De materia, aduersus eos qui ne-
gāt eam à Deo creatam, 42. b.
- Ouorum descriptio, 44. b.
- Occupatio, & comparatio edi-
ficij cum opificio Dei, 46. a.
- De frugibus, 48. a.
- De procreatione, 48. b.
- Resurrectionis fides à vulnerum
curatione comprobatur, 48. b.
- Manetem hæresiarcham exagi-
tat, & ad eius women alludit,
50. b.
- Dei cum architecto compara-
tio, 52. a.
- De lapidibus, 54. b.
- Vitis ac racemorum consideratio,
58. b.
- De malo granato seu punico,
58. b.
- De lapillis & gemmis, 58. b.
- Conuersio ad summum rerum
opificem, 60. a.
- De admirabili Dei Techno-
logia, & Grammatica rerum
analogia, 60. a.
- Antitheses diuinitatis. 60. a.
- Dei præstantissimam sapientiam
& essentiam neminem neque
dicendo, neque cogitando asse-
qui posse, 62. a.
- Alia diuinorum operum consi-
deratio

- deratio & admiratio, 62. a. *Apostrophe ad Patriarcham*
Sergium, 70. b.
Animi philosophantis cogitationes ardua & anxia, 62. b. *Vite inanitatis descriptio,* *ibid.*
Precatio pia, S. Trinitatis mysterium explicans, 62. a. *Mythologia Centauri & Minotauri, quæ erant fera forma hominum induta,* 72. a.
S. Spiritus dona, & Epitheta mystica ex veteri & nouo fœdere, 62. b. *Vite cum labyrintho comparatio,* 72. b.
Miraculorum Christi summa, 64. b. *Humana fragilitatis hypotyposis,* *ibid.*
Oratio Patriarchæ pro Heraclio Imp. 66. a. & eius liberis, b. *In scurras Sophistas,* 72. b.
De Sergio Patriarcha Constantinopolitano, 66. b. *Ambitio & fastus Sophista vel Gnostici cuiusdam carpitur,* *ibid.*
In Lib. de Vanitate vitæ. *Fastus & Satanae præstigia in somniis,* 74. a.
I Nuocatio cum propositione, 70. a. *Persei mythologia insignis,* 74. b.
Inconstantia fastus cum fortunæ leuitate comparatio, 70. a. *Veri & ficti Christiani studia,* 76. a.
Comparatio fastuosi cum venatore, 70. b. *Sergium Patriarcham Constantinopol. ab animi submissione laudas,* 78. a.

INDEX RERVM ET VERBORVM
 NOTABILIVM IN GEORGII
 Pisidis versibus.

a. primam paginam docet : b. secundam indicat.

<i>A.</i>		<i>Aranei,</i>	4. b.
<i>Absinthium,</i>	56. a.	<i>Arborum proprietates.</i>	32. b.
<i>absurdorum solutio,</i>	52. b.	<i>Argilla, torminum remedium,</i>	54. b.
<i>Accipitris medicina,</i>	34. b.	<i>Aristotelis de grandine opinio,</i>	20. b.
<i>Adami costa,</i>	38. a.	<i>Arrogantia & morum facili-</i>	78. a.
<i>Adulteri, sues,</i>	28. b.	<i>tatis discrimen,</i>	56. b.
<i>Aegyptiorum temulentia qui de-</i>	36. b.	<i>Asilorum pharmacum,</i>	70. a.
<i>lusa,</i>	6. a.	<i>Asina Balaam,</i>	6. a.
<i>Aër,</i>	10. b.	<i>Atlantis allegoria,</i>	28. b.
<i>Aëris proprietates,</i>	8. b.	<i>Auaritia,</i>	26. a.
<i>Ætatis descriptio,</i>	12. a.	<i>Auditus,</i>	40. b.
<i>Ætatis prænuucia formica,</i>	44. b.	<i>Auium auspicia & præfagia,</i>	34. b.
<i>hirundo,</i>	48. a.	<i>Auium lingua,</i>	34. b.
<i>Angelorum figuræ & hymni,</i>	6. b.		
<i>materies,</i>	32. b.	<i>B.</i>	
<i>Anguille ortus.</i>	38. a.	<i>Balsamum,</i>	32. b.
<i>Anguis vorata Ciconiæ mede-</i>	34. b.	<i>Blennus piscis,</i>	58. a.
<i>tur,</i>	34. b.	<i>Bombyx, India vermiculus,</i>	46. b.
<i>Animalium proprietates,</i>	34. b.	<i>Bruxa descriptio,</i>	12. a.
<i>quæ illis formidolosa,</i>	34. b.	<i>Bruxa prænuucia formica,</i>	44. b.
<i>Animi philosophantis cogita-</i>	62. b.	<i>hirundo,</i>	48. a.
<i>tiones arduæ & anxie,</i>	62. b.	<i>Bulla fastui similis,</i>	78. a.
<i>Anni tempestatum vicissitudo,</i>	10. b.		
<i>Apes,</i>	42. a.		
<i>earum geometria,</i>	42. b.		
<i>ortus,</i>	48. b.		
<i>Aqua,</i>	10. b.		

Cameli

- C.
- C**Ameli, 34.a. eorum medela, b.
- Cancer marinus, 56.a.
- Cancrorum medela, ibid.
- Canis verberatus leonem terret, 36.a.
- Canis qua utatur medicina, 34.b.
- Canis rabidi morsus medela, 56.a.
- Cantharus, 38.a. 56.b. lepores sanat, 34.b. eorum ortus, 48.b.
- Caprae fera cruor Pardalim sanat, 34.b.
- Capillorum defluxionis remedium, 56.a.
- Carbunculi, 60.a.
- Catoblepas, 34.b.
- Cedrus, 32.b. 56.a.
- Centauri mythologia, 72.a.
- Cete, 36.b.
- Chelidonia, 78.a.
- Cherubin, 54.a.
- Christi ortus & cöceptus mysterium, 44.a. aduentus, 64.a.
- Christi miraculorum summa, 64.b.
- Christiani Veri & ficti studia, 76.a.
- Ciconie medicina, 34.b.
- Cincindela, 38.a.
- Cochleæ terrestres & marinae, 56.b.
- Cæli conuersio, 14.a.
- Comparatio adificij cum Dei opificio, 46.a.
- Comparatio Dei cum architecto, 52.a.
- Comparatio diuinae naturæ cum abyssu, & Solari lumine, 32.a.
- Comparatio fastus cum fortuna leuitate, 70.a.
- Comparatio fastuosi cum Venatore, ibid.
- Comparatio hominis cum stirpibus, 4.b.
- Comparatio insignis caloris cælestis, cū sole intellectuæ, 12.b.
- Comparatio educationis puerilis cum diuina hominis institutione, 22.b.
- Comparatio temporum vicissitudinis cum chorea, 12.a.
- Comparatio vitæ cum labyrintho, 72.b.
- Conche, 40.a.
- Cornix, 40.b.
- Corporis cum spiritu prælium, & demone concitatum, 28.b.
- Corporis humani fabrica, 24.a.b.
- Crocodili cum Hylo bellum, 36.a.
- Culex, 44.a. hominem torquet, 36.a.
- Cygnus, 44.a. eius medicina, 34.b.

- D.
- D**æmonis vasaframenta, 30. a.
- Dama, 34. a.
- Dei opera admirabilia, 4. a.
- Dei bonitas & clementia insinua, 16. a. eius cognitio ardua, 22. a.
- Dei cum architecto comparatio, 52. a.
- Dei misericordiae, cum iustitia coniunctæ, descriptio, 16. a. b.
- Dei miraculorum consideratio, 30. b.
- Dei monita & comminationes, 18. a.
- Dei potentia admirabilior in ijs que preternaturâ sunt, 38. a.
- Dei sedes, 40. a.
- Dei præstantiss. sapientiam & essentiam neminem assequi posse, 62. a.
- Dei technologia admirabilis, 6. a.
- Deo maior quam medicû fiduciam habenda, 50. a.
- Dentium dolor qui mitigetur, 56. a.
- Diaboli astus & prestigia, 28. a.
- Dictamum, Capri feri remediû, 34. a.
- Discordia concors, 10. b. 50. b.
- Divina operatio quam latè pateat, 32. b.
- Diuinitatis antitheses, 60. b.
- Diminorû operû cõsideratio, 62. a.
- Doloris qui pathos dicitur medela, 54. b.
- Draconis natura, 30. a.
- Draconis Satanae ministri illicite, ibid.
- E.
- E**chidni, 58. a.
- Echini, 42. a.
- Elementorum vinculû, 10. a.
- Elementorum & temporis cum curru similitudo, 12. b.
- Elephas quid formidet, 36. a.
- Equi formido, 34. b.
- Erimacius, 42. a.
- F.
- F**astuosi cum venatore comparatio, 70. b.
- Fastuosi mores, draconibus similes, 78. a.
- Fastus descriptio, 28. b.
- Fastus expers sati & senj, 78. b.
- Fastus leuitas unde dignoscitur, 74. a.
- Fastus præstigiæ in somnijs, ibid.
- Febri quartanae medela, 56. b.
- Fides quid agat, 4. a.
- Flagellum equo formidolosum, 34. b.
- Fluxus qui sistatur, 58. a.
- Fœni stros dolores mitigat, 54. b.
- eius radix cathartica, ibid.

Formica,	44. a. b.	Hippocrates Cous,	34. a.
Fortuna saltatrici similis,	76. a.	Hirci sanguis,	56. b.
Fortune cum fastu comparatio,	70. a.	Hirundo,	48. a.
Fructuum integumenta, & nuclei,	34. a.	Hædi medicina,	34. b.
Fruges quomodo crescant,	48. b.	Homeri fictiones,	40. b.
Fulgetrum,	18. a.	Homo parvus mundus,	76. a.
Fulguris ignis, nubibus inclusus,	22. a.	quid formidet,	36. a.
Fumus,	56. a.	Diaboli astu præuentus, qualis,	28. a.
Furentes, Pardali,	28. b.	Hominiis cum stirpium natura comparatio,	24. b.
		Hominis procreatio, & eius corporis fabrica,	24. a. b.

G.

G alenus,	34. b.	50. a.	Humanarum rerum inconstantia fastus leuitatem indicat,
	56. a.		74. a.
Galeno doctior ibi,	40. b.		Hylli cum Crocodilo bellum,
Gallus gallinaceus,	4. b.		36. a.
Gemmarum descriptio,	58. b.		Hymnorū Angelicorū summa,
Geometria apum,	42. a.		8. a.
Gleba, sanguinis sputum sistit,	54. b.		

I.

Gobius,	56. a.	I Bis,	40. b.
Græci arguuntur,	40. b.	Ichneumonis seu Hylli cum Crocodilo bellum,	36. a.
Gramen, canis medicina,	34. b.	Ignis,	10. b.
Grando igni permixta,	20. a.	Intelligentiæ angelica,	28. a.
eius natura,	ibid. a. b.	Ionis fabula semur sibi secatus,	40. a.
Gryphus,	34. a.		
Gustatus,	26. a.		

H.

L.

H ierarchia celestis,	54. a.	L Acryma, veltigal Dei,	16. b.
Hippocampi,	56. a.	elunnt peccata,	28. a.

INDEX II.

- Lactuca amara*, accipitris medicina, 34. b.
- Lapillorū proprietates*, 54. b. 58. b.
- Leo*, 34. a.
 eius medicina, *ibid.* b. quid ei formidolosum, 36. a.
- Leonis adeps*, 56. b.
- Leporis medela*, 34. b.
- Lingua muta infantiū quomodo recludatur*, 58. a.
- Linguae proprietates*, 26. a.
- Locusta*, 44. b.
- Lucifer*, 14. a.
- Luis remedium*, 58. a.
- Luna*, 6. a. radijs solis accenditur, 10. a. eius defectus, 14. a.
- Lupa turturē conspectu tabescere facit*, 36. b.
- Lupi lingua*, 58. b. eius medicina, 34. b. pulverem lingit, 30. b.
- Lusciosi unde sanati*, 56. b.
- M.
- M** *Ala citria*, 34. a.
Malum granatum, seu Punicum, 58. b.
- Manes haesiaracha, & ad eius nomen allusio*, 50. b. 52. a.
- Margarita*, 58. b.
- Maris descriptio*, 14. b.
- Martyrum lucta cum demone* 30. b.
- Materia à Deo creata*, 42. a.
- Mel*, 56. a.
- Mens*, 28. a. auriga corporis, 78. b.
- Meretricem Purpureo vitat*, 36. b.
- Minima quaeque prodesse*, 58. a.
- Minotauri mythologia*, 72. a.
- Modi & tempora*, 60. b.
- Mores fastuosi draconibus similes*, 78. a.
- Morum facilitatis, & arrogantiae discrimen*, *ibid.*
- Motum à vi mouente pendet*, 14. b.
- Mundi cognitio ardua*, 22. a.
- Mundi ornatus*, 8. a.
- Mus caecus*, 42. a.
- Myopes*, 56. b.
- N.
- N** *Ardi spica*, 34. a.
Nauis est terra, eam sistit Remora, 36. b.
- Nervorum medela*, 56. b.
- Nitela*, 42. a.
- Niuis natura*, 20. a.
- Noctiluca*, 38. a.
- Nota alba quæ deleantur*, 56. b.
- Nubes*, 20. a.
- Nuptias secundas odit turtur* 36. b.

O.

Oculi quæ ratione illustreretur, 8. b.
 Oculorum molitio, 26. b.
 Oculorum nebula quæ curentur, 56. b.
 Odonatus, 26. b.
 Oestrum taurus formidat, 34. b.
 Oratio Patriarchæ pro Heraclio Imp. 66. a. & pro eius liberis, b.
 Orationis fons unicus, Vena plurime, 2. b.
 Orbis terrarum situs, 6. b.
 Orca, 36. b.
 Orpheus, 4. b.
 Onorum descriptio, 44. b.

P.

PAlma, 34. a.
 Pardalus medicina, ibid. b.
 Passioni quid medeatur, 56. b.
 Pano, 44. b. 46. b.
 Pedum fissiõnis dolorem quid mitiger, 58. a.
 Pedum tumores quomodo curentur, 56. b.
 Pelicanus, 40. a.
 Pernionum medicina, 56. a.
 Perse libidinosi, 34. a.
 Persei mythologia, 74. a.
 Phocæ, vitulus marinus, 56. a.
 Phœnix, 40. b.

Platea, siue Platalea, 40. b.
 Platonis sententiã, de fastu, 78. a.
 iocus in eum, 22. a.
 Pluvia, 20. a.
 Pœnitentiæ vis, 66. a.
 Polus, pellis dictus, 4. b. omnium extremorum summitas, 6. a.
 Porculus Elephantem territat, 36. a.
 Porphyrius fabulator, 38. b.
 Precatio, 32. a.
 Precum piarum vis, 2. b.
 Proclus sophista impius, ibid.
 Pruriginis medula, 56. a.
 Pulmo piscis, 55. a.
 Purpureo, 36. b.
 Pyrecgona, 38. a.

Q.

QVercus frondes Camelo medentur, 34. b.

R.

RANA vorata olores sanant, 34. b.
 Rapaces, lupi, 28. b.
 Regulus, 36. a.
 Remedium conuulsionis in grauidis, 36. b.
 Remora, ibid.
 Resurrectionis fides à Bombyce probatur, 46. b.
 & ab Hirundine, 48. a.

Y

INDEX II.

Resurrectionis fides à vulnerum
curatione comprobata, 48. b.

S.

Salamandra, 38. a.
Salubria cuique obuia, 54. b.

Sanguinis fluxus qui sistatur,
56. b.

Sanguinei sputi medela, 54. b.

Sanniones, canes fædi, 28. b.

Sapphirus, 60. a.

Sarana præstigiæ in sönj: 74. a.

Scammonia, 34. b.

Scarabeus, 38. b.

Scarus, 56. a.

Scorpii aculeus, luis remedium,
58. a.

Scorpionis speculus quo pacto quis
medeatur, 56. a.

Seminis vis & natura, 24. b.

Sensuum instrumenta, 26. a.

Sentes, 56. a.

Sergius, Patriarcha Constantinopoli-
titanus, 66. b.

Simia, Leonis medicina, 34. b.

Similitudines, 16. a. 52. b. 74. b.

Smaragdus, 58. b.

Sol, 6. a. eius effectus, 12. a.
defectus, 14. a. proprietates,
8. b.

Solis motus polo contrarius, 8. b.

Sophistarum reprehensio, 72. b.

Spectrorum illusiones, 30. a.

Spina, 56. a.

S. Spiritus dona, & epitheta
mystica, 64. b.

Stragira, Aristoteles, 20. b.

Stelle, 6. a.

Sterilium medicina, 56. a.

Stirpium natura cum homine
comparatur, 24. b.

Stirpium natura & proprietates,
32. b.

Sui notitia, 76. a.

T.

TAbes quo pacto sanetur,
56. a.

Tactus, 26. a.

Taurus, 34. a. quid formidet, b.

Tempora & modi, 60. b.

Temporis & currus comparatio,
12. b.

Temporū vicissitudo cum chorea
comparatur, 12. a.

Terra, 10. b. eius basis,
18. b.

Terra, lupi medicina, 34. b.

Testudo, 38. a.

Theognostia, unde, 22. b.

Tonitru, 18. b.

Torminum remedium, 54. b.

Torpedo, 56. a.

Trochilus, 36. a.

Tumorum medela, 56. a.

Turtur, 36. b.

Turtur marinus, 56. a.

Veneni

		ceatur,	56. a.
V.		Visus,	26. b.
		Vita cum labyrintho cōparatio,	72. b.
V	Eneni antidotum,		58. a.
	Venti,		20. a.
	Ventris obstructi medela,		56. a.
	Ventris tumoris medicina,		56. b.
	Veneris stella,		14. a.
	Veris descriptio,		12. a.
	Vesparum ortus,		48. b.
	Vesper,		14. a.
	Via quæ ducit ad Theognosiam,		22. b.
	Violenti, vespa,		28. b.
	Viscerum fluxio quo pacto coer-		
		ceatur,	56. a.
		Visus,	26. b.
		Vita cum labyrintho cōparatio,	72. b.
		Vita inanitatis descriptio,	70. b.
		Vitis acracemorum consideratio,	58. b.
		Vetri convulsionis remedium in	
		gravidis,	36. t.
		Vultures,	40. a.
		eorum	
		partus, b.	
		Z.	
		Zamolxis,	44. a.

FINIS INDICIS LATINI.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΙΣΙΔΕΙΩΝ, ΚΑΤΑ
λέξιν καὶ ἑξῆς γραμμάτων.

A.

A Ἰθάα,	41. α.
Αγρωστis,	35. α.
Αἰαθῆσς ε.	25. β.
Ακοή,	25. β.
Ακρίς,	45. α.
Αλέκτωρ,	41. α.
Ανάσασis,	47. β.
Ανεμοi,	19. β.
Ανδρακες θαλοί,	17. β.
Ανδραῖοι ἀπλάσιs,	23. β.
Απόσπονδος,	79. α.
Αρσίχνης,	43. α.
Αρχιμήδης,	79. β.
Ασραπή,	17. β.
Αφή,	29. β.
Αψίδιον,	55. β.

B.

B Αλοσαμον,	33. α.
Βάτιον κλαδίοi,	55. β.
Βλέπιος ἰχθύς,	57. β.
Βόπρεi,	59. α.
Βροτή,	19. α.

Γ.

Γ Αλπίος,	35. α. 49. β. 55. β.
Γβῆσιs καὶ γλωῖηα,	25. β.
Γῆs βάσιs,	19. α.
Γρύψ,	33. β.
Γῦπτεs,	39. β. 41. α.

Δ.

Δ Αβιδ΄ Ψαλμός,	3. α.
17. α.	
δορχαί,	33. β.

E.

E Γχελιs,	37. β.
Ελέφαντοs,	35. β.
Εσπεροs,	13. β.
Εχιδνοί,	57. β.
Εχίνοi,	41. β.

Z.

Z Ζάμολξιs,	43. β.
--------------------	--------

H.

H Λιοs,	5. β. 9. β. 13. β.
Ηεράκλεια λίθοs,	79. β.

Θ.

Λίκος,

35. α.

Μ.

Θ Αλασα, 15. α.
Θεού ἀρχή, 15. α.

Μ Απας, 51. β.
Μαργαεῖται, 17. β.
59. α.

Ι.

Μέλιτηα, 41. β. 43. α. 49. α.

Ι Βις, 41. α.
Ιέρει, 35. α.
Ιππόδαμοι, 55. β.

Μήλον, 32. β.

Μεῖ τυφλός, 41. β.

Μύωπες, 57. α.

Ιπποκράτης, 33. β. 55. β.

Ν.

Ιππος, 35. α.

Κ.

Ν Αρδου γάρις, 33. α.

Κ Αμηλος, 33. β. 35. α.

Ν 33. β.

Κ Κάνταρος, 39. α.

Ν Άρκη, 55. β.

Κ Καρχήνος, 55. β.

Ν Ναυκράτης ἰχθύς, 37. α.

Κ Κατάβληψ, 35. α.

Ν Νόφη, 19. β.

Κ Κέβρος, 33. α.

Ν Νοίς, 27. β.

Κ Κεραυός, 19. β.

Ξ.

Κ Κήτη, 36. β.

Ξ Ξύλον μέρον, 33. α.

Κ Κίτρα, 33. β.

Ο.

Κ Κορώνη, 41. α.

Κ Κύκνος, 35. α. 43. β.

Κ Κωδός, 55. β.

Ο Ορήτων γλώσσα, 33. β.

Κ Κώιαψ, 3. β. 35. β. 43. β.

Ο Οσφρησις, 27. α.

Λ.

Ο Ούραγός, 13. β.

Λ Αμπυρος, 37. β.

Ο Οφθαλμίσ, 27. α.

Λ Λέων, 33. β. 35. α.

Ο Οψίς, 27. α.

Λ Λίθοι, 55. α.

ΠΙΝΑΞ.

Π.

Π	Αρδαλις,	35. α.
	Πελαργός,	35. α.
	Πελεκάνος,	39. β.
	Πηλός,	55. α. 71. α.
	Πλάσμα,	37. β.
	Πρόμιον ἰχθύς,	57. α.
	Πομφόλυξ,	77. β.
	Γυρέκρια,	37. β.

P.

P	Οιδά,	59. α.
	Ρόδον,	33. α.

Σ.

Σ	Αλαμαύδρα,	37. β.
	Σίτος,	47. β.
	Σκιάρος,	55. β.
	Σκορπίου κέρας,	57. β.
	Σάγμα ἢ σπόρος,	25. α. 49. α.
	Σκάληξ Σπερχών,	47. α.
	Σταλείτης,	79. α.
	Σπιχά,	13. α.
	Σφήκες,	29. α. 49. α.

T.

T	Αώς,	45. α. 47. β.
	Τεσθός,	35. α. 57. α.
	Τερχίλος,	35. β.
	Τρυγών,	37. α. 55. β.
	Τίφος.	70. ε' seq.

Υ.

Υ	Δλος,	35. β.
---	-------	--------

Φ.

Φ	Οίνιξ,	33. β.
	Φώκη.	55. β.
	Φωσφόρος ἀστήρ,	13. β.

X.

X	Αλαζα,	19. β.
	Χελιδών,	47. β.
	Χελώνη,	37. β.
	Χερουβίμ,	55. α.

Υ.

Ω.

Ω	Ἄ,	45. α.
---	----	--------

IN GEOR. PISIDÆ POEMA
EPIGRAMMA.

EN PISIDÆ tandem monimenta vetusta Poëta,
Græcis, Romanis, omnia mira canunt.
Omnia mira canunt, nam si mirabile quicquam est,
Hic de quo carmen scribitur Orbis habet.
Barbara terrarum sileant miracula vates,
Laudibus assiduis Numen in astra ferant:
Omnis Mundano cedat labor Amphitheatro,
Mundi pro cunctis fama loquatur opus.

ALIVD.

GRandiloquo PISIDA s mundi fundamina plectro,
Magnificum mundum cum canit, ipse creat.
Quicquid in ætherea calorurn cernitur aula,
Ceruleo quicquid gurgite pontus habet:
Quicquid in omniferis terrarum pascitur aruis,
Hoc PISIDÆ Munda lector habere potest.
Ille quidem Mundus solis tantummodo Græcis
Notus, in Ausonia cepit habere locum.
Cepit habere locum diuina mente MORELLI,
Qui vertit Latiis carmina Græca modis.
Auctor & interpres laudem ergo merentur eandem,
Hic Romæ populis, ille dedisse suis.

Sebastianus Rouillard,
Meloduncensis.

APPROBATIO.

NOS *Subsignati sacrae Theologiae Doctores*, per-
 strauimus hoc opus **GEORGII PISIDÆ**, ver-
 sibus *Jābicis* conscriptum *Gracè: explicatum* verò *La-*
tinis eiusdem generis carminibus à Federico Mor: llo
Regio Typographo: Visum nobis est dignum quod in lu-
cem aspectumque ad communem studiosorum vtilitatem
exeat, testimonio chirographorum nostrorum, duodecimo
Octobris: anno à partu Virgineo, 1584.

GIL. GENEBRARD.

R. VIART.

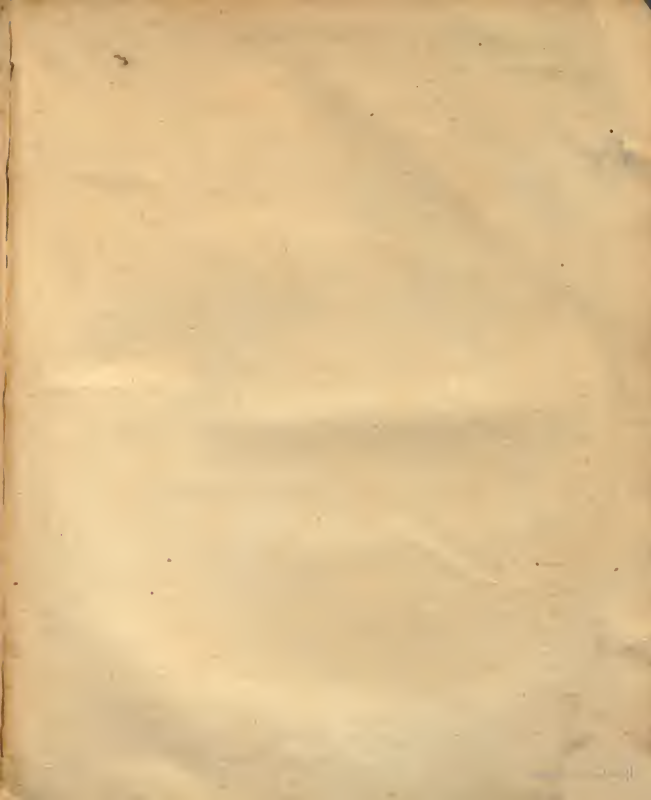
SVMMA PRIVILEGII REGII.

REGIÆ *Maiestatis privilegio cautum est ne quis. vel con-*
iunctim vel separatim excudat, neu quis alibi impressum diuedat
per omnes eius ditionis fines, ad octo annos, hoc Georgij PISIDÆ
Poëma, citra Federici Morelli Typographi Regij, à quo nūc primum
Gracè & Latine editum est, voluntatem. Qui secus fecerit, libris &
pœna in sanctione astimata multabitur, ut latius patet in literis
datis Lutetiae Parisiorum Non. Nouēbris, Anno 1583. Subsignat.

Per Senatum,

DANES.

EXCVDEBAT FED. MORELLVS,
 PARIISIENSIS TYPOGRAPHVS REGIVS,
 Lutetiae, Anno salutis M. D. LXX XIII.
 Kal. Septemb.

III
子
II

XII